

КАРЛА НИГЪРС

ОПИТАЙ С ТЪРПЕНИЕ

Превод от английски: Андрей Андреев, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Пейшънс, ти се превръщаш в отшелник също като чичо Исая!

Пейшънс не се засегна от думите на сестра си и се отпусна върху протрития диван. Противно на мнението ѝ, тя си живееше чудесно в двустайната дървена вила, разположена на брега на тихото кристалночисто езеро в Южните Адирондакски планини. Пейшънс се опита да си представи сестра си в елегантната ѝ къща с изглед към Сентръл Парк. По тона ѝ почувства, че е доста изнервена.

— И въпреки това, отговорът ми е не!

— О, моля те! Направи ми тази услуга. Две седмици в града ще ти се отразят добре.

Тили беше наистина упорита, но Пейшънс запази спокойствие.

— Мразя града.

— Казваш го, за да ме дразниш. Знаеш ли, Пейшънс, много скоро няма да можеш да говориш с никой друг, освен със скапаното си куче.

— Скапано? Това градски жаргон ли е? В добрите стари времена щеше да кажеш поне отвратително куче.

— Така беше, преди да познавам Терънс — изсумтя Тили.

И наистина, обучението в най-реномираните учебни заведения и десетте години работа на Уолстрийт не промениха сестра ѝ, но женитбата и с Терънс Търуилигър и животът в един от най-изисканите квартали на Ню Йорк определено я бяха променили. Напоследък стигна до там, че държеше да се представя единствено като Матилда. Тили Търуилигър звучало смешно! Пейшънс беше съгласна, че е невъзможно да не звучи смешно фамилно име като Търуилигър, но това не бе неин проблем — не тя беше омъжена за Терънс. Сестра ѝ поднови увещанията си.

— Аполон и Афродита са прекрасни котки, ще видиш!

— Надявам се, че не са те чули. Едва ли ще се хареса на твоите персийски любимци да бъдат наричани така тривиално „котки“. Особено твоите два екземпляра! Аз лично бих предпочела добрата стара котка ловец на мишки...

Тили въздъхна превзето като дама от висшето общество. Това бе една от странностите, на които животът сред семейство Търуилигър я бе научил. Пейшънс си представи по-голямата си сестра, отпусната в някой бял шезлонг, облечена в изящна сатенена роба, с идеално направен маникюр и педикюр. За разлика от нея, Пейшънс — която бе с десет сантиметра по-висока и по-стройна — бе облечена в стари черни панталони и обикновен пуловер, готова за вечерната си разходка с Джейк, любимото ѝ куче.

Тили бе споменала, че нарцисите са цъфнали в Ню Йорк. В планините не бяха — снегът още не бе се стопил.

— Не си била в Ню Йорк цяла вечност — влиянието на семейство Търуилигър не бе успяло да сломи духа на Тили, щом ставаше дума за спор. — Помисли си как би могла да се забавляваш. Ще ти взема час при моята фризьорка...

— За какво?

— За гривата ти, разбира се.

Пейшънс се заля в смях. Сега Матилда Търуилигър ѝ звучеше повече като старата Тили Медрид. Даже преди да срещне Терънс, тя заплашваше сестра си, че ще ѝ вземе час при нейния нюйоркски фризьор да се справи с дългата, буйна, червеникава коса на по-малката ѝ сестра. Срещу двеста долара за подстригване. Пейшънс предпочиташе сама да подстригва косата си със старите бръснарски ножици на покойния чичо Исая.

— Добре, печелиш — гласът на Тили прозвуча примирено. — Забрави, че изобщо съм те молила. Щом не искаш да се погрижиш за Аполон и Афродита, няма да те карам насила. Разбирам скритите ти мотиви...

Скрити ли? Та Пейшънс недвусмислено бе заявила, че при никакви условия няма да се съгласи да се грижи за котките ѝ. Тя се изправи и дочу воя на вятъра откъм езерото. Понякога ѝ действаше успокояващо, друг път ѝ се струваше зловец... Но сега я накара да се почувства особено самотна. Нима се поддаваше на думите на сестра си?

— А какво да правя с Джейк? — чу се да казва.

— Джейк ли?

Сякаш не знаеше за какво става дума.

— Кучето ми, Тили. Мога ли да го взема със себе си?

— Не! — едва не се задави от възмущение Тили. — Пейшънс, моля те, изобщо и не мисли да домъкнеш това животно в Ню Йорк. — Съседите... — повлече тя и Пейшънс си представя какво щяха да си помислят те. — Самият той няма да се чувства добре тук.

Пейшънс погледна към Джейк. Въпреки огромните си размери, той някак си се бе побрал под старомодната кухненска печка. Как не се бе подпалил досега? Изглеждаше доста глупав, което не бе странно при неговата външност — изпосталял мелез без никакъв чар. Доколкото можеше да прецени, бе кръстоска от черен лабрадор, немска овчарка, и може би ротвайлер. Бе се довлякъл до къщата й миналата пролет — мършаво изоставено куче, пълно с бълхи и жадно за обич. Най-голямата му страст бе да се вози в кану, равна на тази на господарката му. Ала бе отвикнал да скача в езерото, след като на няколко пъти за малко да се удави. Да, не можеше да мине за интелигентно куче, призна Пейшънс, но побърза да го защити:

— Джейк не е обикновено куче!

— Пейшънс, повярвай ми. Ще бъде грешка, ако го доведеш.

— Но той обича котките!

Тили замълча. Не изруга, както би направила, преди да се омъжи за Терънс и за фондацията „Търуилигър“ преди година. Беше престанала даже да анализира политиката. Тя, Пейшънс и чичо Исая, както и останалите членове на фамилията Медрид обикновено спореха за политика през цялото време, макар в края на краищата, да примиряваха становищата си. Сега Тили бе свикнала да избягва въпроси, които можеха да предизвикат разногласия между гостите й. Нали постоянно даваше приеми.

— Ако не взема Джейк — продължи Пейшънс, не по-малък инат от сестра си, — няма да дойда!

— Пейшънс... — в гласа на Тили прозвуча колебание, даже нотка на отчаяние.

Пейшънс се изправи и бавно се приближи към печката.

— Тили, какъв е проблемът?

— Не, разбира се, няма никакъв проблем. Искам да кажа... — и тя припряно започна да обяснява, нещо, което изобщо не бе в характера й. — Просто искам да се махна. Трябва да се отпусна. А не мога, ако се притеснявам за котките. Знаеш, че не обичат да са на чуждо място.

— Какво казва Терънс?

— Той се измъква с това, че котките са си мои...

Нямаше нужда да пренапряга въображението си, за да стигне до извода, че Терънс не питае кой знае какви чувства към котките на Тили.

— Тил?

— Моля те, ела!

— Тил, да не сте се скарали нещо с Терънс?

Никакъв отговор.

— Заедно ли заминавате на почивка?

Гласът на Тили бе тих и болезнено примирен. Това бе нещо ново за нея, обикновено бе толкова самоуверена.

— Той заминава, но не с мен.

Пейшънс деликатно замълча. Всичко й беше ясно. Въпреки това не искаше да сподели подозренията си относно Терънс Търуилигър с Тили. Той имаше прекалено много пари и бе живял прекалено дълго в Ню Йорк, за да му има доверие.

— Бизнес ли? — попита Пейшънс, като изигра невинно любопитство.

— Не, и Терънс иска да се махне оттук за известно време. Разбрахме се всеки да остане за малко сам със себе си. Аз отивам в Аризона, той във Флорида.

Пейшънс се разходи из дървената си кутийка. Нямаше намерение да съветва никого — даже собствената си сестра по сърдечни въпроси. А на сватбата на Тили миналата година се бе зарекла за нищо на света да не се меси в интимния й живот.

— Надяваме се, че това ще бъде положителна стъпка в нашите отношения — каза Тили дълбокомислено, сякаш имитираше собствения си съпруг — Е... знаеш как Терънс се отнася към кучето ти.

Единственият път, когато Терънс Търуилигър се бе осмелил да я навести в планинската й вила с блестящия си бял ягуар, Джейк се бе разляял така бясно, че въпреки неимоверните си усилия Пейшънс не бе успяла да го удържи. Уви, мелезът можеше да изплаши някого с огромния си ръст, ала не и да защити господарката си. Тогава тя бе казала на Терънс:

— Тер... — вероятно бе единственият човек, който някога го бе наричал така. — Джейк няма да се нахвърли върху никого, най-малкото върху теб.

Той не се бе успокоил особено. Оттогава й нямаше доверие.

— Терънс мисли, че Джейк има бълхи и... — замълча Тили.

— Обиждаш ме!

— И още по-лошо...

— Не мисля, че Терънс може да си представи нещо по-лошо!

— Наистина прекалява с безкомпромисността си.

— И ти си сигурна, че ще те остави да ми повериш безценните си персийски котки? Откъде може да е сигурен, че няма да ги препарирам, докато ви няма?

— Знае, че обичаш животните. Ако бяха мъже, да си ги препарирала...

— Хей, обсъждаме твоя любовен живот, не моя!

— Да не би пък да има какво да се обсъжда от твоя? — Тили очевидно не можа да се въздържа да не клъвне сестра си.

Пейшънс не се обиди. Изобщо нямаше какво да се обсъжда от любовния й живот. Преди година прекъсна връзката си с геолога, чиято представа за романтични преживявания бе изваждането на скални проби от дъното на езерото. Тя смекчи тона си:

— Наистина ли искаш да се разкараш от Ню Йорк?

— Да, и Терънс също. Решихме да пътуваме едновременно, всеки да обмисли на спокойствие проблемите ни. Така ще можем да се справим с тях, когато се върнем в Ню Йорк.

Пейшънс не можеше да си го представи. В тридесет и две годишния си живот бе имала малко любовни връзки и винаги бе предпочитала да решава нещата сама и на момента. Може би и затова се бе усамотила като отшелник. В живота й нямаше, а и едва ли скоро щеше да се появи, мъж.

— Значи се разбрахме. Ще дойдеш, нали?

Пейшънс вдигна решетката на печката и пхна цепеница в изтляващия огън. Сигурно си бе изгубила ума. Последният път, когато бе посетила Ню Йорк, получи алергия от замърсения въздух, а един шофьор на такси зверски я наруга, защото бе отворила вратата на колата в движение. „Госпожо, ако толкова искате да се пребиете, направете го, но не от моето такси!“ Не обичаше Ню Йорк. Обичаше

своя дом до езерото в Адирондакс, където си живееше сама с Джейк. Предпочиташе да вижда елени пред мръсните гълъби на Сентръл Парк.

Ала неочаквано и за самата себе си рече:

— Добре, ще дойда.

— Ще ти изпратя самолетен билет.

— Няма нужда. Ще пристигна с кола.

Тили се поколеба:

— Пейшънс...

— Сега пък не започвай с джипа ми! Доколкото разбрах, искаш някой да се погрижи за твоите котки, нали?

Късметът бе изневерил на Джейк Пътнам Фар и вместо да се катери по планинските върхове, той остана в покрития с прашни калъфи апартамент. Мъже в работни дрехи се мотаеха насам-натам. Чуваше се непрекъснатият вой на електрически инструменти. За нещастие, целият този хаос беше в дома му. Последното десетилетие беше прекарал в този просторен апартамент в луксозна сграда в най-престижната част на Манхатън. Съвсем наскоро обаче приятел архитект го бе убедил да направи реконструкция — да събори някоя и друга стена и да попромени интериора в жилището си.

„Ще запазим атмосферата на двадесетте години“, бе казал Франко. Би могъл да му каже и на „лудите години“ и Джейк нямаше да се възпротиви, тъй като не обръщаше особено внимание на този род неща. Всъщност бе планирал да е извън града по време на ремонта. Но ако Джейк наистина мислеше, че мястото му в момента съвсем не е тук, приятелят му Терънс се чувстваше определено добре сред цялото това стълпотворение.

— Съжалявам, че пътуването ти пропадна — тъкмо казваше Терънс.

— Аз също. Март не е от най-прекрасните месеци в Ню Йорк.

Някакъв дърводелец, който носеше кофа с бяла блажна боя, мина покрай Терънс и раздразнено изръмжа. Кофата се разплиска и за малко не изпръска скъпия костюм на Терънс.

— Какво смяташ да правиш? Разбира се, че не можеш да останеш тук.

Джейк повдигна рамене.

— Предполагам, че ще трябва да извадя спалния чувал и да си направя бивак на пода в дневната — ако още има такава. Франко каза, че щял да планира по друг начин нещата, ако е знаел, че ще остана тук по време на ремонта.

— Сигурно — съгласи се Терънс.

Той беше на тридесет и седем години, висок, строен, рус красавец с някакво момчешко очарование и трапчинки, които жените обожаваха. Трудно можеше да се разбере какво ги свързва. Двамата бяха толкова различни. Джейк имаше по-скромна външност и определено не бе любимец на нежния пол.

— Защо не отидеш в Уостчестър? — предложи Терънс.

Родителите на Джейк живееха там. Както и по-възрастният му брат и сестра му. Той поклати глава.

— По-скоро бих закачил хамак на гредите. Още не съм се възстановил от Коледа. Мама бе поканила всички русокоси госпожици в радиус от сто километра. А татко ми досаждаше с въпроси дали алпинизмът не ме отвлича от бизнеса и други важни неща. Лайза ме представи на всичките си неомъжени или разведени приятелки и непрекъснато ми подаваше да държа по някое бебе, вероятно за да ми покаже какво губя, след като не бързам да ставам баща. Още не са се заличили петната от любимия ми пуловер. А Джефри ми предложи да ме запознае даже с абитуриентки, достатъчно млади, за да ми бъдат дъщери.

Терънс се засмя.

— Така ти се пада, нали си една от най-добрите партии в Ню Йорк! Просто искат да те видят оженен и щастлив.

— Но аз съм щастлив! — налагаше се да смени темата. — Кога заминавате с Матилда?

— Утре късно вечерта. Всъщност тя предложи да останеш у нас. Мисля, че е чудесна идея.

— Прекрасен жест, но ако трябва да се грижа за котки...

— О, не. Матилда уреди да изпратят котките в провинцията, докато не сме в града.

Терънс каза котките вместо „нейните котки“, защото си беше джентълмен. Но Джейк знаеше със сигурност, че те бяха „котките на Матилда“. Веднъж бе чул как Терънс гневно мърмори, докато чистеше

дълги бели косми от панталоните си. Приятелят му обожаваше жена си и се бе примирил с котките ѝ. Но Джейк не можеше да ги понася.

— Зная, че не си падаш много по котките...

— Мразя ги! — процеди Джейк.

— Не са чак толкова неприятни, щом веднъж свикнеш с тях.

— Нямам особена слабост към домашните животни. Даже кучета не харесвам. Последното животно, което ми достави някакво удоволствие, бе една пъстърва. Изпекох я на открито.

Терънс се засмя.

— Матилда казва, че само така си говориш. Но ако решиш да останеш в нашия дом, няма да се наложи да те безпокоят котки или някакви други животни. Слушай, Джейк, не става дума само за ремонта. Ти си отегчен до смърт. Смяната на обстановката ще ти се отрази добре.

— Отегчен? Откъде, по дяволите, ти хрумна това? — Джейк се досети. — Матилда ли ти го каза?

Терънс нито потвърди, нито отрече.

— Слушай, тя греши. Просто служителите ми нямат нужда да им дишам във врата всеки ден. Разполагам с време да правя неща, които ми харесват, като спортен риболов, алпинизъм... Ала това в случай не означава, че съм отегчен.

— И аз така ѝ казах.

Някакъв дърводелец мрачно помоли Джейк да отстъпи встрани, за да може да сложи стълбата си.

— Винаги бих могъл да отида на хотел — рече Джейк.

— Защо?

Терънс не би се разделил и с десет цента, ако не му се налагаше да го направи. Тази черта на неговия характер дразнеше жена му, чието отношение към парите бе чисто утилитарно.

— Честно казано, Джейк — продължи Терънс, — ще ни направиш услуга, ако останеш у нас. Никога не сме отсъствали за повече от ден-два. Мисля, че нашата сграда е добре охранявана, но не бих искал някой да ме опровергае, като ми докаже обратното. И тъй като Матилда се е погрижила за котките, мисля, че ще прекараш великолепно.

Новият апартамент на семейство Търуилигър в Сентръл Парк Уест бе направо прекрасен. Просторен и изискано обзаведен, с

невероятен изглед към парка и града, той беше много уютен и удобен за живеене. Изцяло заслуга на Матилда.

Самият Терънс бе израснал в имението им в Уостчестър, което сякаш бе слязло от страниците на роман на Франсис Скот Фицджералд. Когато беше малък, децата казваха, че и Бъкингамския дворец би изглеждал прекалено обикновен край него. В сравнение със семейството на Терънс, родителите на Джейк бяха направо бедняци. Миналото на Матилда обаче оставаше неясно. Терънс не говореше къде я е срещнал, нито за семейството ѝ, нито за мистериозната им сватба, която според клюките се бе състояла в скромна виличка на брега на планинско езеро някъде на север. По това време Джейк покоряваше планински върхове в Нова Зеландия. Когато научи, бе готов веднага да се върне, ала Терънс му каза да не се безпокои, тъй като той и Матилда предпочитат по-дискретна сватба. Все пак Джейк си имаше своите съмнения. Бе научил — не от Терънс, че семейство Медрид бяха особняци. До него достигнаха слухове за някакъв чичо отшелник и състрадателна сестра, която постоянно мъкне у дома ранени животни, за да ги лекува. Джейк възприемаше всички тези приказки с доза скептицизъм. Нямаше по-естествена и прекрасна жена от Матилда Медрид Тързуилигър!

Дърводелецът с кофата бяла боя отново се приближи до тях и доста троснато ги помоли да излязат от кухнята. Джейк се бе оказал „персона нон грата“ в собствения си апартамент! Ето защо побърза да приеме предложението на приятеля си. Терънс засия, веднага извади ключовете от къщата и му ги подаде.

— Страхотно! Ще уведомя портиерите. Приятно прекарване!

— Терънс... всичко е наред между вас, нали?

— Какво? Та това е първото ни пътуване отделно един от друг след медения месец... Какво лошо има?

Джейк не можа да отговори. От няколко седмици, бе почувствал известно напрежение в поведението на Матилда. Вероятно поради живота, който водеше фамилия Тързуилигър, обзавеждането на новия им апартамент, напускането на работата ѝ на Уолстрийт, макар да твърдеше, че решението ѝ е взето без натиск. Джейк не бе сигурен в последното. И се съмняваше Тързуилигър да си признае. Въпреки дългото им приятелство, имаха негласна уговорка да не се месят в личния живот на другия. Ако Терънс искаше да говори за отношенията

им с Матилда, щеше да го стори сам. Ала досега не бе го правил. Вероятно защото Джейк Пътнам Фар, черната овца в собственото си семейство, съвсем не бе най-подходящият съветник по брачни въпроси. Джейк се смяташе за единак. Обичаше самотата и разчиташе единствено на себе си. Обожаваше уединението с природата, затова тренираше алпинизъм. И въпреки че невинаги оставаше самотен в леглото, живееше сам. А и не желаше проблемите на красивата съпруга на най-добрия му приятел да смутят живота му. Най-малкото, защото изобщо не му влизаха в работата.

— Надявам се, че ще се забавляваш добре — каза Терънс — Ще ти изпратя картичка от Флорида.

— Желая ти приятно прекарване.

Терънс се усмихна:

— Със сигурност ще е така.

— И много поздрави на Матилда!

Но Терънс вече беше затворил вратата.

След няколко минути и Джейк го последва, след като един от майсторите го попита дали възнамерява цял ден да им се мотае в краката. Очевидно щеше да бъде по-добре да се пренесе в Сентръл Парк, но само ако Матилда е разкарала котките.

Пейшънс стана рано сутринта в събота. Предстоеше ѝ пътуване до Ню Йорк. Бе много студена и красива ясна утрин. Тя навлече фланелка, джинси и пуловер, останал ѝ от годините в колежа, нахлузи високи ботуши, извика кучето си и се отправи към езерото. Разстоянието до там бе съвсем малко. Около вилата не се виждаше поддържана ливада, нито старателно подредени чимове, да не говорим пък за подстригани храсти или жив плет. Домът ѝ бе заобиколен от борове и дъбове, кленове и много бодливи храсталаци, които повечето хора незабавно биха разчистили от дворовете си. Тя и сестра ѝ бяха наследили вилата и трите декара парцел от чичо Исаия. Това беше неговата ловна хижа, преди да се пенсионира и да се превърне в последните години от живота си в същински отшелник. Пейшънс бе изхвърлила повечето вехториите, които той бе натрупал, включително и препариранията глава на елен. Бе осъзнала, че прекалено често разговаря с проклетата глава.

Джейк я последва до малкия пристан. Ранната утринна мъгла се стелеше над тихото езеро. В далечината по протежение на брега се забелязваха още четири вили, но само нейната бе обитаема през зимата. Градът, ако изобщо можеше да се нарече така, се намираше на около десетина километра. Най-близкият ѝ съсед живееше на повече от пет километра, да не говорим за най-близкия търговски център.

Въздухът ухаеше на бор и влажна земя и тя вдиша дълбоко, за да напълни дробовете си, тъй като знаеше какъв е въздухът в Ню Йорк.

— Е, добре, Джейк, какво мислиш? — да говори с кучето си бе по-добре, отколкото с препарираната еленска глава — все пак Джейк бе живо същество. — Отказвам се от всичко това заради две седмици в Ню Йорк.

Песът се изтегна по гръб и вдигна лапи във въздуха. Една приятелка от Лейк Джордж бе обещала да го вземе в празната си кучешка колибка. Досега Джейк никога не бе живял в кучешка колибка.

— Ще се държиш добре, нали?

Той се изправи на крака и застрашително се доближи до ръба на пристана, отпусна се на една страна, като едва не цопна в езерото. Не обичаше особено водата. Фактът, че няколко пъти бе скочил от кануто, бе резултат на ниския му коефициент на интелигентност, а не на желанието му да поплува. Обикновено Пейшънс го вземаше сутрин с нея, макар той да предпочиташе да лае от брега.

— Ню Йорк ще ти хареса още по-малко, отколкото кучешката колибка.

Но той никога не бе ходил в Ню Йорк, нищо че бе толкова общително куче. Ами ако там му хареса? Джейк лениво излая. Пейшънс си знаеше, че просто така си лае. Беше го сресала преди пътуването. Въпреки това, изглеждаше проскубан, изпосталял и мърляв. Открай време си беше такъв. Но независимо какво твърдеше Терънс Търуилигър III, нямаше бълхи, а това съвсем не беше лесно да се постигне в извънградски условия.

Терънс и Тили бяха заминали още снощи. Сестра ѝ бе благоволила да остави Аполон и Афродита сами за през нощта. „Но ела, колкото се може по-рано сутринта — помоли я тя, когато се обади за последен път. — И не води онова проклето животно!“

Разбира се, в този момент Тили беше в Скотсдейл, Аризона. И никога нямаше да разбере дали Пейшънс е вкарала песа в апартамента. Джейк положи глава върху обувката ѝ и я погледна с големите си тъжни очи.

— Ако те взема в Ню Йорк, ще се държиш добре, нали?

Тя бе сигурна, че ще да се държи добре. Какви ли проблеми можеше да създаде едно куче? Да, щеше да го вземе.

Вдигна го на ръце и се върнаха във вилата. Преди да потеглят, тя му завърза червена панделка. Ако я изтърпеше до магистралата, би било постижение.

— Хайде, тръгваме.

Той я последва навън до стария джип и веднага се намести на предната седалка до нея. Глупавият пес обичате да пътува. Пейшънс го поглади по главата и театрално се провикна:

— Скъпи ми грозни приятелю, напред към големия град!

ВТОРА ГЛАВА

Шест часа по-късно Пейшънс вкара джипа в един гараж недалеч от шума, мръсотията и високите здания на Манхатън. Портиерът се опита да се заяде заради раздрънкания ѝ джип, ала щом забеляза Джейк, стана по-учтив. Когато обаче Пейшънс спомена и семейство Търуилигър, той се изпъна и се превърна в самата любезност. Сервилността му определено не ѝ хареса. В нейния свят добрите маниери бяха задължителни и не се влияеха от ничие обществено положение или богатство. Тъкмо се канеше да му изнесе лекция по този въпрос, когато той я помоли да слезе от колата и да му остави ключовете, за да я паркира. Джейк незабавно я последва и портиерът страхливо отстъпи няколко крачки назад.

— Кучето е безобидно — успокой го Пейшънс.

Някаква дама, станала неволен свидетел на разговора, побърза да скочи обратно в мерцедеса си. Оглушителният лай на Джейк отекна в гаража и непознатата затвори плътно прозореца на колата си.

Нюйоркчани, помисли си Пейшънс и набързо приключи с нервния портиер. После тръгна по улицата, а Джейк радостно заподскача до нея. Той никога не бе носил каишка досега. Не че бе добре обучен — просто край езерото нямаше нужда от нашийник.

За щастие, песът явно изпитваше страхопочитание към колите и вървеше плътно до нея. Отправиха се към оживения Сентръл Парк Уест, който Пейшънс добре познаваше от предишните си кратки идвания. Обичаше да посещава Американския музей по естествена история на Седемдесет и девета улица. Домът на Тили бе съвсем наблизо. Имаше и други привлекателни места наоколо в близост до Бродуей. Щяха да прекарат няколко интересни седмици в града.

Входът на сградата бе засенчен от елегантна зелена тента. Униформен портиер отвори вратата от блестящо армирано стъкло и излъскан месинг и не възрази, когато Джейк се шмугна пред Пейшънс. Тя отново бе завързала панделката около врата му и той изглеждаше съвсем прилично.

— Клекни! — заповяда му тя, за да избегне евентуален инцидент и да покаже на окопните, че Джейк е послушно градско куче.

— С какво мога да ви помогна?

— Аз съм Пейшънс Медрид — но като видя безизразното му лице, побърза да добави: — Сестрата на Матилда Търуилигър.

— О, разбира се! Госпожа Търуилигър остави ключове за вас. Моля, само за момент.

И той влезе в малкия остъклен офис в предния ъгъл на внушителното фоайе, което впечатляваше с многобройните кристални огледала, полирано скъпо дърво и изящни порцеланови вази със свежи цветя. Персийският килим бе толкова голям, че можеше да застеле поне два пъти пода на планинската ѝ вила. Тили определено има късмет, помисли си Пейшънс. Живее така, както винаги е мечтала. Но няма тя, по-малката ѝ сестра, не живееше, както ѝ харесва? Въпреки че Пейшънс се наслаждаваше на уединението си в Адирондакс, нямаше да има нищо против да отгледа и две дечица, но това изискваше мъж и любов, а ако имаше нещо, което тя не можеше да разбере, това бяха мъжете и любовта. По-добре ѝ беше в компанията на Джейк. Изведнъж осъзна, че го е забравила.

— Джейк — извика тя тихо.

Ала той беше изчезнал, без да издаде звук. Нямаше и следа от него. Просто беше изчезнал! Как да го открие сега? Щеше да ѝ създаде проблеми с портиера още в първия ден от пристигането им. Той сигурно ще информира Тили за чудовищното невъзпитано куче на сестра ѝ и тя ще побеснее.

— Джейк! — извика Пейшънс малко по-високо. Той не се отзова. Никога не идваше, когато го викаше, освен ако той самият не пожелаеше. Дори не му бе взела кокала, с който обичаше да играе. Такива неща обикновено не се носят, когато отиваш на Сентръл Парк. Портиерът ѝ подаде плика с ключовете.

— Заповядайте, госпожице Медрид.

Тя се усмихна, за да прикрие възникналия проблем.

Тили бе оставила кратка бележка:

„Хиляди благодарности! Желая ти приятно прекарване в града. И за Бога, дано да си оставила

проклетото си куче вкъщи.

Тил“

Не бяха минали и пет минути, откакто бяха влезли в сградата на сестра ѝ, и Джейк вече бе изчезнал нанякъде. Това не предвещаваше нищо хубаво.

Тя смачка бележката, макар да ѝ напомни за Тили от добрите стари времена.

Някъде зад нея портиерът изкрещя:

— Цветята!

Пейшънс бързо се обърна и видя как Джейк се измъква изпод скъпа старинна масичка. Портиерът хвана разклатената ваза с цветя, миг преди да се сгромоляса на пода и сърдито изгледа Пейшънс.

— Джейк винаги се бута там, където не му е работа — извинително рече тя.

Портиерът нищо не каза.

Джейк се затътри невъзмутимо към нея.

— Ах, ти стар разбойнико! — размаха тя пръст и въздъхна с облекчение, като си представи какви щети би могъл да нанесе. Посегна да го сграбчи за врата и да умиловисти паникьосания портиер. Без съмнение песът веднага заподозря намеренията ѝ и се стрелна покрай нея като непокорно дете, набра персийския килим, хлъзна се по излъскания под и изчезна в неизвестна посока.

— Госпожице — каза портиерът с едва сдържано възмущение, — кучето ви!

Сякаш бе сляпа.

— Джейк! — нададе тя същински боен вик, но песът никакъв не се отзова.

Пейшънс почувства как е сринала репутацията на Тили сред портиера и вероятно пред целия дом.

„Госпожо Тързуилигър, вашата сестра и нейното куче...“

Терънс никога нямаше да разбере.

Забеляза Джейк да се ослушва пред асансьора, когато месинговите врати внезапно се отвори. Пейшънс разбра, че това е нейният шанс. Той никога не беше виждал асансьор преди. Щеше да се изплаши и да прояви любопитство или поне щеше да се спре.

Тя се затича към него. Без да се поколебае даже за миг, той обаче скочи през широко разтворените врати.

— Джейк, проклет звяр такъв! — изкрещя Пейшънс, без изобщо да снижи глас.

Добре облечен мъж я изгледа втрещено от клетката на асансьора. Превъзбуденият Джейк скочи върху нещастния човек, опря огромните си лапи върху гърдите му, притисна го към далечната стена на асансьора и тежко задиша в лицето му. Пейшънс видя как лигите на кучето ѝ потекоха по скъпия костюм на непознатия.

Трябваше да направи нещо на всяка цена.

Но в този миг вратите на асансьора започнаха тихо да се затварят и въпреки че се затича по набрания килим, ѝ бе ясно, че няма да успее да се добере до него навреме.

Миг, преди вратите да се затворят, видя кичур разрошена коса и две обезумели от гняв очи — човешки, не кучешки, втрещени в нея.

— О, Господи!

Пейшънс наблюдаваше как номерата на етажите над асансьора светват един след друг и Джейк и неговият спътник се изкачват нагоре и нагоре.

Портиерът се приближи до нея.

— Госпожо Медрид...

Тя се обърна и пусна най-милата си усмивка, опитвайки се да го успокои.

— Джейк е наистина много дружелюбен.

Строгият вид на портиера се посмекчи.

— Е, добре, слава Богу, че го познавате.

Пейшънс се намръщи в недоумение. Разбира се, че го познаваше. Та това беше нейното куче! Никога не го бе крила. Но май беше време да се отърве от това непоправимо животно. Да можеше да се направи, че никога преди не го е виждала и да се разкара от това претенциозно фойе с малкото достойнство, което ѝ бе останало.

Само че когато Тили се прибере вкъщи, щеше да завари две умиращи от глад персийски котки. А Джейк? Едва ли можеше да остави горкото куче в тази сграда, пълна с пъзливи превзети нийоркчани.

Наблюдавайки смяната на светлините, видя, че асансьорът е спрял на четиринадесетия етаж. Етажът на Тили. Сега той слизаше

обратно надолу.

Ами ако Джейк се е паникьосал и е нападнал непознатия?

Не, невъзможно. Кучето ѝ можеше да има всякакви недостатъци, но не бе склонно към насилие. Вкъщи се излягаше на предната веранда и оставяше зайците и катеричките да го прескачат.

Но сега беше в Ню Йорк и един Господ знаеше...

Асансьорът спря във фоайето. Вратите се разтвориха и оттам победоносно я погледна Джейк с изплезен език. Ако не се брои разкривената му панделка, изглеждаше досущ като изрядно послушно куче.

Тъмнокосият тъмноок мъж го нямаше в асансьора.

— Какво си направил, Джейк? — промърмори Пейшънс, като блокира с тяло изхода и скочи в асансьора при него. — Да не си излял бедния човек?

Не всички обичаха кучета. Терънс например ги мразеше. Просто не можеше да ги понася. Тили някога бе привързана към кучетата, но сега предпочиташе котки. Безбожно скъпи при това.

Портиерът надникна в асансьора и попита:

— Къде е Джейк?

Пейшънс се отдръпна встрани и натисна копчето за четиринадесетия етаж.

— Ето го, тук е.

Лицето на портиера се вкаменя и преди тя да го попита какво толкова е станало, вратите се затвориха и асансьорът ги понесе нагоре. Тя се отпусна върху стената.

— Не мога да си представя по-ужасно начало от това, Джейк — простена тя. Е, поне най-лошото бе минало. Ще натика песа в апартамента на Тили, ще му купи каишка и ще избягва всеки тъмноок тъмноок мъж в сградата. Ако трябва и в целия град. Сигурно ще ѝ се наложи да подкупи портиера да си държи езика зад зъбите. Последното нещо, което ѝ трябваше, бе той да донесе на Терънс и да потвърди съмненията му относно ексцентричните роднини на Тили. Това би могло да създаде допълнително напрежение в брака им, а Пейшънс в никакъв случай не искаше да влоши отношенията им. Напротив, искаше да помогне. Джейк дишаше тежко.

— Хич не ми пука за теб! — тросна му се тя. — Джейк, на теб човек просто не може да ти има доверие.

Но той я изгледа невинно и тя не можа да сдържи смеха си. След този епизод най-тежката и вълнуваща част от пребиваването ѝ в Ню Йорк беше приключила.

Освен ако отново не се сблъска с мъжа от асансьора. Но сградата бе достатъчно голяма. Имаше ли изобщо някаква вероятност отново да налетят един на друг? Май не.

Джейк Пътнам Фар помисли, че е извадил късмет, като се е измъкнал от асансьора относително невредим. Вече в апартамента на приятеля си той си пое дъх и облече чиста риза. Проклетото куче бе изцапало с лапите и лигите си любимата му риза. Тя беше пурпурночервена с черни копчета и му стоеше изключително добре. Ако това рошаво лигаво животно имаше собственик, Джейк би могъл да поиска за компенсация нова риза. По дяволите, направо ще предяви иск за щетите. Колко би могъл да получи като обезщетение, че е бил затворен в асансьора с един неуправляем мелез? В действителност не бе наранен, но какви само душевни травми му нанесе този нещастен изрод! Напълно безотговорно бе да се оставят подобни изчадия без надзор. Как, по дяволите, се бе промъкнало покрай портиера? Джейк изсумтя. Нима някой би могъл да го спре?

Облече чиста тъмносиня риза и се накани да се обади по телефона на портиера, в случай че не знае, че този лигав звяр вилнее из сградата. Джейк бе помислил и за възможността да вземе кучето и да го изведе във фоайето. Ала по време на безумното изкачване нагоре, едва успя да запази равновесие и да натисне копчето за четиринадесетия етаж. След секунда обаче звярът се сгромоляса в краката му. Като излезе от асансьора, Джейк се поддаде на изкушението да прояви благородство. Животното не бе показало никакво намерение да го атакува отново и затова реши да не го преследва.

Хубаво, Терънс и Матилда бяха заминали, ала не бе минал и ден и настъпи пълен хаос. Джейк можеше да си представи реакцията на приятеля си, ако се озове затворен в асансьор с куче с протекли лиги.

По дяволите проклетото животно, помисли си Джейк. Ами тази жена? Той си спомни буйната ѝ яркочервена коса и вика ѝ: „Джейк, проклет звяр такъв!“

Обикновено можеше да разпознае хората, които имаха толкова ниско мнение за него. Едва ли бе някое от последните му завоевания. Със сигурност щеше да я идентифицира.

Да не би да беше сестра на негова приятелка? Едва ли. Не бе от тези, която се отнасят зле към жените.

Но в нея имаше нещо смътно познато. Клиентка? Няма начин. Въпреки че се бе научил да прехвърля ежедневната работа на персонала си, познаваше своите клиенти и никой нямаше основание да го нарече в очите проклет звяр.

Съдружник, конкурент или служител на клиент?

Някой, който знае името му и имаше за какво да му отмъщава. И който знае къде се е настанил, освен ако не е било просто съвпадение.

След като оцеля в премеждието с кучето, Джейк реши, че е извадил голям късмет. Ами ако бе останал сам с червенокосата в асансьора вместо с големия звяр? Тя нямаше особено високо мнение за него. Той въздъхна. Определено това не бе добро начало за престоя му в Сентръл Парк Уест.

Реша да спомене за кучето на портиера и да се поинтересува евентуално за червенокосата. Изрита една от котките на Матилда от леглото — все не можеше да различи двете космати топки.

Срещата с котките в апартамента не бе от най-приятните изненади, особено като се има предвид, че Терънс бе обещал да ги разкара. Джейк откри кратка бележка от Матилда, залепена върху хладилника с инструкции за храненето и „Благодаря“ върху капачките, което му напомняше, че той едва ли не се е съгласил по собствено желание да свърши тази работа, а не по стечение на обстоятелствата. Терънс сигурно бе казал на жена си, че неговият приятел Джейк ще бъде в къщата и тя е предположила, че той няма да има нищо против да се погрижи за котките. Терънс, какъвто си беше, сигурно е пропуснал да ѝ обясни, че Джейк не си пада особено по котки. Особено по бели котки с дълга козина. Особено в леглото. Но сега бе попаднал в капан и не би могъл да остави Аполон и Афродита сами за няколко седмици.

След онова диво чудовище в асансьора, добре гледаните и възпитани котки на Матилда му се сториха направо прекрасни. Ако само можеше да ги научи да не лежат на възглавницата му...

След като отново се отправи към площадката на етажа, Джейк се озърна за галопиращото животно, което вероятно все още бе на свобода. Не че бе страхлив, но просто не бе взел достатъчно дрехи със себе си. Запасите му от чисти ризи с всяка изминала минута в компанията на котките и рошовото куче направо се стопяваха пред очите му.

Чу как вратите на асансьора се отварят плавно и безшумно на етажа. Чу също и приглушеното драскане на кучешки лапи по полирания дървен под. И една жена щастливо да си подсвирква с уста.

Ако се измъкнеше достатъчно бързо, кучето нямаше да го открие. Внимателно затвори вратата на стълбището с едва доловимо изщракване.

Ами ако звярът бе заклецил някоя друга нещастна жертва? Джейк изсумтя нещо по адрес на всички домашни любимци. В детството му единствените животни, които беше имал, бяха златни рибки, но всички те завършваха живота си злостно.

— Хайде, Джейк — чу се женски глас. — Нямам цял ден на разположение. Ако искаш да преследваш непознати, си е твоя работа. Само не идвай да ми скимтиш, когато ще си толкова уморен, че няма да можеш да се помръднеш. Ти си достави удоволствие. Сега си размърдай задника.

Ама че странен ден! Стига толкова, помисли си Джейк и се отправи към асансьора.

Черният мелез, с който се бе сблъскал преди малко, се надигна да го поздрави. Джейк замръзна на място. Неизчерпаемата енергия на кучето обаче беше пресъхнала. Той изгледа Джейк, облиза ръката му и се стовари върху обувките му, сякаш бяха стари приятели.

— Джейк!

Какво, по дяволите, ставаше? Някакъв мелез лежеше върху краката му, а на всичко отгоре и някаква непозната му крещеше. Откъде можеше да знае името му?

В този миг раздразената червенокоса от фоайето се появи пред него и зае застрашителна поза. Имаше разкошни морскосини очи и стройно изящно тяло. Ботушите ѝ бяха изцапани със засъхнала кал, а дрехите ѝ му се сториха старомодни и опърпани.

— Слушайте, госпожо — процеди той, — не зная на какво се дължи отношението ви към мен, но...

— О, здравейте — прекъсна го тя смутено. Втренчи очи в него и му хвърли усмивка, която щеше да го очарова, ако не бе му казала само преди миг да размърда задника си и да го обвини, че, преследва непознати. Беше ли го казала? — Надявам се, че ще извините кучето ми. За пръв път е в града. Нали вие бяхте в асансьора преди малко?

Джейк ѝ отправи не особено приятелска усмивка.

— Джейк е наистина много дружелюбен.

— Джейк?

— Кучето ми.

Той изгледа с отвращение домашния звяр и се почувства засегнат.

— От къде на къде сте му измислили такова име?

— Ами не зная, просто ми напомня за типичните Джейковци.

Тя определено не му ставаше по-симпатична. Въпреки това Джейк забеляза, че имаше много привлекателно тяло под развлечения пуловер и протритите до скъсване джинси. Искаше му се да не го беше констатирал. Бе сигурен, че тази жена и кучето ѝ нямат никаква работа в сградата на Матилда и Терънс на Сентръл Парк Уест. Портиерът сигурно щеше да ги изхвърли след малко. Нямаше смисъл да се забърква с тях.

Тя побутна звяра нежно с калния си ботуш. Привързаността ѝ към животното беше очевидна, въпреки начина, по който се държеше с него. Наистина беше невъобразимо грозно куче.

— Съжалявам, ако съм ви причинила безпокойство — рече тя искрено.

— Оцелях някак си...

— На този етаж ли живеете?

— На гости съм при приятел — осведоми я той неохотно.

— Разбирам. Аз също. Казвам се Пейшънс, между другото — добави тя, сякаш не бе сигурна дали да се представи, или не.

Джейк се втренчи в нея. Тя и кучето му го поставиха пред сериозно изпитание и той нямаше намерение да остави току-така тази работа.

— Приятно ми е да се запознаем, Пейшънс — рече той. — Казвам се Джейк.

Всяка истинска жена на нейно място щеше да бъде ужасена до смърт. Щеше да прехапе устни, да се изчерви или поне да се извини, че

той и грозното ѝ куче носят едно и също име. Но червенокосата Пейшънс отметна назад къдравата си грива и се засмя така, че дъхът му секна. Какъв освободен естествен смях! Джейк онемя от изненада и реши да се разкара колкото може по-скоро от това място.

Подозираше, че това едва ли бе последната им среща с госпожица Пейшънс с калните ботуши и грозното куче.

ТРЕТА ГЛАВА

Пейшънс прекара остатъка от следобед, нанасяйки се в новото си, за щастие временно, жилище. Всичко бе прекалено изискано. Имаше три прекрасно обзаведени спални, всяка с баня към нея. А аудио-визуалният салон бе два, а може би три пъти, по-голям от вилата ѝ. В него бе монтиран огромен телевизионен екран, последна дума на техниката, компактдисков аудио плеър и други електронни системи, които тя дори не си даде труд да идентифицира. Библиотеката изглеждаше като пренесена от старинно английско имение. Къщата ѝ се стори прекалено голяма за нуждите на двама души. В обширната кухня забеляза огромни остъклени бюфети, плотове със сини плочки, печка, предназначена сякаш за ресторант, три умивалника, две машини за миене на съдове и накрая — две специални английски порцеланови чинии за котки на пода. Смачканото алуминиево канче на Джейк изглеждаше като просешко до „трапезарията“ на Аполон и Афродита. Дневната пък имаше страхотен панорамен изглед към Сентръл Парк и цял Ню Йорк, няколко екзотични растения в саксии и оригинални модернистични картини, за които Пейшънс бе готова да се закълне, че са закачени с главата надолу. Тук имаше повече места за сядане, отколкото познатите ѝ, които би могла да настани в тях. Луксозното обзавеждане навсякъде бе издържано в неутрални тонове, скъпо, от най-добро качество и с много вкус. Трябваше да признае — всичко беше разумно, функционално, удобно и красиво. Нейният черно-бял телевизор и старият диван на чичо Исая изглеждаха най-малкото окаяни в сравнение с цялото това великолепие.

Какво се бе случило с Тили Медрид?! Та до неотдавна тя бе свикнала да спи под звездите на Адирондакс и да разказва истории за призраци около огъня!

Пейшънс се осмели да излезе навън два пъти. Първият — да купи здрав ремък за Джейк, който щеше да го държи близо до нея, вместо да скача в асансьори с приятно изглеждащи мъже, които по една случайност също се казват Джейк. Да не би пък нейният Джейк

да бе намерил сродна душа? Другият Джейк май не бе особено привързан към кучета. Освен това не бе в състояние да оцени смешното в цялата тази ситуация. Не че нейният Джейк му бе причинил някакви вреди — мъжът изглеждаше учудващо стегнат и в добра форма, особено за нюйоркчанин.

Вторият път, когато се осмели да излезе, бе да разходи Джейк из района. Откри, че по незнайни причини, хората ги заобикалят и тя се почувства много по-самотна по улиците на Ню Йорк, където пъплеха буквално милиони души, отколкото когато се разхождаше по пустеещия бряг на езерото.

Портиерът се държеше така, сякаш нищо не бе се случвало тази сутрин.

С настъпването на вечерта тя с удоволствие прегледа библиотеката на Търуилигър. За нещастие, не можа да открие нищо за приспиване. Най-накрая избра подвързано с кожа, екологично чисто, издание на „Тримата мускетари“ и потърси къде да се сгуши в да почете. Джейк не можеше да си намери място, очевидно не се чувстваше особено уютно в този дом и току кръстосваше нагоре-надолу. Нямаше никакви постилки или кокали за кучета. Тили Медрид не държеше такива неща, откакто се бе омъжила за Търуилигър. Пейшънс обаче нямаше намерение да се примири с подобна незавидна съдба.

„Не си струва да пожертваш любовта си и романтиката в живота заради някакви си кокали за игра на кучета“ — сякаш чуваше аргументите на Тили.

Но кокалите за кучета бяха само символ на свободата ѝ. Пейшънс не искаше да пожертва самата себе си. Какво бе направила Тили? Нима бе станала друг човек, само и само да достави удоволствие на Терънс Търуилигър? Затова ли бе заминала сама за Аризона?

Ти не носиш отговорност за щастието на Тили, си каза тя и с книга в ръка се отправи към по-голямата от двете гостни. Натисна ключа точно зад вратата и красива порцеланова лампа в стил Луи XV обля стаята в мека светлина.

В този миг тя забеляза намачкана пурпурна риза, захвърлена върху огромното легло.

— О, Тили!

Вдигна ризата с един пръст и внимателно я разгледа. Сто процента памук, черни копчета... Скъпа, но в линия и цвят, които Терънс не би облякъл никога. Както и маратонките, които надничаха изпод леглото. Пейшънс бързо прегледа стаята. Кожена раница — „древна“ колкото си искаш, изтъркана и без традиционния монограм „Г“ на Търуилигър — бе оставена в гардероба, натъпкана с дрехи, които в никакъв случай не можеха да принадлежат на богатия й консервативен зет.

— За Бога, Тили, защо ме принуждаваш да ставам съпричастна на всичко това?

В съседната спалня чифт шорти в електриковосиньо и раздърпана бяла фланелка висяха на дръжката на вратата.

— Бих предпочела кокал за куче пред спортен екип — измърмори Пейшънс. Особено вече използван от някой мъж.

Комплект за бръснене бе разхвърлян над умивалника. Тя огледа нещата — самобръсначка, четка за бръснене, легенче за бръснене с малко сапун, четка за зъби, конци за почистване на зъби, течност за изплакване на устата, одеколон за след бръснене... Отвори запушалката и го помириса. Определено не бе любимото ухание на Терънс Търуилигър. Имаше и разни други лични принадлежности, които тя предпочете да не разглежда толкова внимателно.

— Ах, Тили, Тили...

Нищо от нещата, които не бяха собственост на Терънс не беше добре скрито, но може би не бе и необходимо. Нищо чудно Терънс вече да е напуснал този дом и Тили да е скрила истината за брака си от помалката си сестра и вече да се е разделила със своя съпруг.

Тили май имаше любовник...

Пейшънс се отпусна на крайчеца на леглото. Не биваше да прибързва със заключенията. Но ако Тили имаше някакъв роман само година след като се бе омъжила, при това с мъж, който бе пристрастен към пурпурни ризи, не беше ли Пейшънс длъжна да направи нещо?

Например какво? Какво ли пък знаеше тя за мъжете?

— Спри!

Джейк отдавна не бе в стаята и Пейшънс си говореше сама. Тили бе на тридесет и четири и имаше право на собствен живот. Можеше сама да взима решения и да прави грешки. Пейшънс не носеше отговорност за нея.

Като сграбчи пурпурната риза, която засягаше сестринското ѝ самолюбие, тя се отправи към гардероба и я напъха в раницата.

Нима трябваше да търпи нечий любовник в съседната гостна?

Ако е любовник на Тили, да. Макар да имаше скрупули по този въпрос. Даже ако тя и Терънс се бяха разделили и бракът им фактически бе приключил, Тили никога не биваше да се среща със своя любовник в стаята, която е споделяла със съпруга си.

Изведнъж отнякъде се появиха Аполон и Афродита и започнаха да си играят с възглавниците, както биха постъпили всички котки, независимо от породата си. Не можеше да го отрече — бяха чаровни създания, леки, пухкави и с благородни осанки. Не като Джейк. Пейшънс бе сигурна, че те никога не биха я поставили в унижителното положение, в което я бе вкарало проклетото ѝ куче. Тя прехапа устни, за да не се разсмее при спомена за днешните прекеждия, въпреки че един сериозен проблем не напускаше съзнанието ѝ.

Образът на другия Джейк отново изплува пред очите ѝ. Бе ѝ се случвало нееднократно през целия ден. Тя не искаше да знае защо нейният Джейк го бе харесал и защо самата тя продължаваше да мисли за него и за тъмните му очи.

Просна се на леглото, решена да се наслади на елегантната обстановка и на уединението.

Но точно пред погледа ѝ се оказаха спортните шорти в електриковосиньо, закачени на вратата на банята.

Пфу, мъже!

Пейшънс не издържа, стана и отиде с бърза крачка до банята, взе четката за тоалетна и с нея махна оскърбяващите естетическото ѝ чувство артикули от дръжката. Като ги държеше на една ръка разстояние от себе си, тя безцеремонно ги остави на пода в гардероба. След това отиде да вземе душ, ала изпусна шишето с шампоана и го разля, защото капачката не бе добре затворена.

Когато Тили се върне от Аризона, си каза тя, двете ще излязат на вечеря и хубаво ще си поприказват. Наистина ще си поприказват. Не за любовния живот на Пейшънс — или за липсата на такъв, а за очевидно безразборния любовен живот на самата Тили.

Как можеше сестра ѝ да се увлече по мъж, който не си дава труда да затвори добре капачката на шампоана!

На всичко отгоре, когато излезе изпод душа, тя си спомни, че е забравила халата си. Вече бе намалила топлината в апартамента на Тързуилигър до шестнадесет градуса. Ненавиждаше топлите здания и нямаше никакъв смисъл да се прахосва толкова енергия за отоплението им. За какво бяха тогава фланелите, ако не за студените нощи. Като прекоси гола гостната, тя грабна фланелка в малинов цвят от чантата на онзи натрапник — любовника. Определено не бе неин цвят, но тъй като само двете персийски котки и кучето можеха да забележат това несъответствие, тя се отпусна в леглото с „Тримата мускетари“.

Джейк, с неговите цели петдесет килограма, и котките бързо се покатериха при нея. Не бяха особено ентузиазирани от съседството на кучето, но в никакъв случай нямаша намерение да се откажат от топлото легло. При други обстоятелства Пейшънс щеше да изрита Джейк обратно на пода, където му беше мястото, но Ню Йорк бе непознато място както за него, така и за нея. Тя пусна радиото и се опита да се аклиматизира, сякаш току-що бе кацнала на луната. Навън Ню Йорк се къпеше в светлини. Изобщо нямаше нищо общо с Адирондакс.

Час по-късно, Д'Артанян превземаше Франция, когато Джейк внезапно скочи от леглото и изгърча от стаята. Пейшънс не му обърна внимание. Джейк винаги преследваше някакви измислени зайци.

— За Бога! — изкрещя мъжки глас някъде из огромния апартамент. — Ти пък откъде се взе?

Пейшънс се изправи, сърцето ѝ лудо затуптя. Захвърли книгата. Чу ръмженето на Джейк. Крадец? Едва ли. Джейк щеше да реагира побързо. А и тя бе затворила вратите... Но не бе поставила веригата. За какво бяха портиерите, по дяволите, ако не да пазят наемателите и собствениците от крадци?

Или може би беше любовникът на Тили?

Беше почти полунощ. Без да издаде звук, като се надяваше, че Джейк няма да я издаде, Пейшънс се пресегна към телефона на нощното шкафче. Смяташе да се обади на портиера.

— Хубаво куче... Помниш ме, нали?

Ръката ѝ замръзна във въздуха. Дали го помни?

— Пейшънс?

— О, за Бога! — измърмори тя. — Не може да бъде.

— Пейшънс, тук ли си някъде? Прибери си, моля те, чудовището.

Да, оказа се точно това, от което най-много се страхуваше. Мъжът от асансьора! Другият Джейк. Сигурно е приятел на Тили и Терънс и си има собствен ключ. Защо, по дяволите, сестра ѝ не я предупреди!

Тя не повика веднага Джейк. Сега не бе време за прибързани заключения. Ами ако не е приятел на Тили и Терънс?

— Какво искаш? — предпазливо извика тя.

— Искам да остана цял и невредим!

Очевидно не разбираше от кучета. Ако човек разбира от кучета, щеше веднага да забележи, че Джейк е безопасен. Пейшънс предвидливо додаде:

— Откъде да знам дали не си престъпник?

Ала преди да чуе отговор, Джейк изтърча през гостната и скочи обратно в леглото. Какво правеше проклетото животно — та матракът няма да издържи! Песът застана на четири крака и тежко задиша в лицето ѝ. Не беше от кучетата, които лаят дълго, не умееше да се концентрира, ако се наложи.

Другият Джейк бе застанал на вратата, кръстосал ръце на гърдите си, и втренчил тъмните си очи в Пейшънс.

— Ти — рече той мрачно — да не си по-малката сестра на Матилда?

Не бе лесно да се държиш с достойнство в легло с куче и две котки и фланелка в малинов цвят, която не пасва на косата ти, ала Пейшънс направи каквото можа. Опита се да не обръща внимание на начина, по който неканеният натрапник се бе опрял на рамката на вратата, и начина, по който бе вдигнал високомерно брадичка в напрегната изучаваща поза.

— Точно така — рече тя и отблъсна кучето от себе си. — Днес се срещнахме вече с вас, не помните ли?

— О, да, спомням си — тонът му подсказваше, че едва ли ще забрави скоро тази среща. — Никой не ме е предупредил, че ще пристигнеш.

— А трябваше ли?

Тъмните му очи се присвиха още повече. Определено не преливаше от щастие, явно тя и кучето ѝ не бяха приятна изненада.

Пейшънс огледа синята му памучна риза и ленените панталони. Да определено бе мъж, който носи пурпурночервени ризи и закачва спортните си екипи по дръжките на вратите.

— Да, така мисля — напрегнато изстреля той.

Тя се опита да се държи дипломатично:

— И аз не казвам на приятелите си абсолютно всичко. Сега, ако не възразяваш...

— Очевидно и на теб не са ти казали нищо за мен.

Тя го изгледа и стомахът ѝ се преобърна.

— Какво?

— Ако не възразяваш, бих желал ти и тези животни да се разкарате от леглото ми.

— Твоето легло? — Тили, изстена наум.

— Да, моето легло. Пристигналият пръв има предимство. И ако не възразяваш, в момента носиш моя фланелка. Искам да я свалиш — и той бързо добави: — И да облечеш нещо друго.

Този мъж притежаваше подчертано собственическо чувство.

— Какво те кара да мислиш, че нося твоя дреха? Познавам много хора, които имат малинови фланелки.

Очите му направо я приковаха към матрака.

— Обзалагам се, че с този цвят на косата ти не си от хората, които предпочитат точно малинови фланелки!

— Е, как би могъл да ме убедиш, че е твоя...

— Искаш ли да дойда при теб и да ти докажа?

По дяволите, щеше да го направи. Пейшънс почувства как той излиза от кожата си. Нейното присъствие явно го бе извадило от равновесие. Не самата тя, а просто присъствието ѝ. Да намери непозната в леглото си, скандално!

Тя обаче не бе някоя, която лесно може да бъде сплашена, особено когато верният ѝ Джейк клечи до нея с изплезен език. Разбира се, правеше го само защото бе жаден и уморен, но другият Джейк, поради това, че не беше кучкар, нямаше как да го знае. А той — четирикракият, изглеждаше опасен.

Всъщност опасен изглеждаше и мъжът Джейк. Трябваше да признае, че е доста привлекателен, макар да не бе красавец като русокосия Терънс Търуилигър III, например. Имаше волево очертана челюст и тъмни очи, които гледаха заплашително, високи скули, гъста

чуплива коса и атлетично телосложение. Опита се да си го представи в костюм райе и за нейно удивление си го представи, въпреки че и това не смекчи суровото му излъчване.

Тя се зачуди дали видът и темпераментът му бяха в такъв контраст както при нейния Джейк.

— И не си мисли, че твоят лигав мелез ще ме спре!

Точно този вид самоуверени, властни, всезнаещи мъжки изпълнения не минаваха пред Пейшънс. Тя протегна дългите си крака под завивките и съвсем спокойно се облегна на възглавниците, като невъзмутимо се прозя. Бе готова да премери сили с мъжа на вратата. Който и да беше той, не бе толкова префинен като съпруга на Тили, и едва ли би ограничил избора си до книги на мъртви класици. Сигурно щеше да има някой и друг добър трилър в библиотеката си.

Сестра ѝ определено не би си падала по такъв тип. Пейшънс не можеше точно да определи какъв е характерът на Джейк.

Да, беше почти полунощ, наоколо се мотаеха животни и някаква неканена непозната се изтягаше в леглото, за което той твърдеше, че е негово.

Добре, но какво си представяше той, по дяволите! Да не би да я взема за безчувствена натрапница, която изпитва перверзно удоволствие от това, че някакъв мъж се е надвесил над нея и предявява какви ли не претенции?

— Чувал съм за теб — каза той предизвикателно, — ала няма да отстъпя!

Значи репутацията ѝ я бе изпреварила. Ако Тили му бе разказала някои истории, не бе никак странно, че той не желае да отстъпи. Тили обичаше да представя по-малката си сестра като ексцентрична отшелница пред нюйоркските си приятели. Ако Джейк бе повярвал в половината от това, което вероятно Тили му бе разказала — а вероятно половината от него не бе истина — той просто знаеше, че никой не е в състояние да я изплаши до смърт. Но в този миг Пейшънс осъзна, че всъщност той изобщо не бе я изплашил.

— Почакай в кухнята — каза му тя. Нямахте намерение да оставя нещата в неговите ръце. — След минута ще бъда готова.

— И гледай тази минута да не се проточи много.

Мъж, който обичаше да има последната дума. Е, Пейшънс му позволи да я има. Проследи как той излезе в хола. Би могла да пусне

кучето си подир него, но човекът нямаше настроение, а бедното животно бе преживяло достатъчно обиди за днес.

И най-важното, самата Пейшънс нямаше настроение. Желанието ѝ за схватка се бе изпарило.

Защото Джейк, любовникът на сестра ѝ, бе, освен всичко останало, и много секси мъж. От този тип мъже, които винаги намираха начин да пленят сърцето на някоя богата омъжена дама, да вземат, каквото могат от нея, и да я зарежат. Тили не бе особено прозорлива за такива работи. Преобладаваше се на хората. Ако Пейшънс искаше да разбере какво има между сестра ѝ и този тип, трябваше да прояви по-голяма съобразителност. Като начало незабавно трябваше да съблече фланелката му.

О, Тили, какъв номер ми скрои, простена Пейшънс наум.

Облече набързо собствените си джинси и пуловер и се отправи към кухнята с четирикракия Джейк, който само търсеше начин да си поиграе, макар отстрани да изглеждаше отбранително настроен. Ала другият Джейк не трябваше да узнае това.

В същото време онзи намери бира в хладилника на Тързуилигър, отвори я, отпи жадно от бутилката, като за малко да я разлее по брадичката си и седна до масата.

Никога не бе се сблъсквал с нещо подобно. Не стига, че му стовариха на главата грижата за котките, ами се озова и в онзи капан в асансьора с чудовищното лигаво, вонящо, грозно куче. И някаква червенокоса си позволи да му вика. Само дето се оказа, че не е крещяла на него, а на кучето си, което, представете си носеше същото име.

След като бе напуснал Сентръл Парк Уест, той прекара относително нормална събота — провери как върви работата по апартамента, отби се в офиса да свърши някои неща, обядва и ходи на кино с един приятел, който се развеждаше. Бе мечтал единствено да се прибере, да изгони котките от стаята и да се разтовари, час-два, преди да заспи.

Но какво му бе дошло до главата!

Пейшънс Медрид в неговата фланелка и в неговото легло! Нещо повече — Пейшънс Медрид с куче и две котки в леглото му.

Защо, по дяволите, Терънс не бе го предупредил? Напълно възможно бе да не са съгласували плановете си с Матилда и затова да

не го е предупредил, че ще трябва да споделя апартамента с вироглавата червенокоса и кучето. Май съзнателно бе пропуснал, заподозря той някакъв номер. Пийна още бира. Червенокосата с неуправляемото псе не съответстваха на представата, която си бе създал за ексцентричната по-млада сестра на Матилда Търуилигър. Ако имаха и най-малка прилика, той много по-бързо щеше да разбере с кого си има работа.

Но Пейшънс Медрид — Джейк май че не бе чувал това име преди, го изненада с удивително сините си очи, тъмните дълги мигли, с непокорната си червена грива. За разлика от сестра си, тя не бе изтънчена дама. Женствена — определено да. Трябваше да бъде слепец, за да не забележи нежните ѝ форми под фланелката. Но в никакъв случай не бе някое префинено същество. И не би могла да бъде, ако наистина живееше по начина, по който бе описала Матилда.

„Тя е писател на свободна практика и се е специализирала по проблемите на екосистемите — си спомни той думите на Матилда. — Мисля, че се разбира по-добре с животните, отколкото с хората. Понякога се страхувам, че ще стане отшелник като чичо Исая. Знаеш ли, че той не бе слизал по на юг от Катскилс през целия си живот?“

Странно семейство. Доколкото можеше да прецени, Терънс бе попаднал на единственото нормално създание от фамилията. Чичо им Исая бе починал, но родителите, археолози по професия, бяха заминали на някакви разкопки по Черноморското крайбрежие, а другите чичовци, лели и братовчеди, без съмнение, в една или друга степен също бяха особняци.

Кучето се дотътри до изрядната просторна кухня и прекъсна мислите на Джейк. Той си каза, че не бива да му позволява да го изнерви. Веднъж се бе сблъскал с голяма мечка в Скалистите планини в Канада и окото му не бе мигнало, та на мърлявото куче на Пейшънс Медрид ли ще се даде! Освен това, ако създанието не го бе разкъсало досега, сигурно нямаше да го стори и в близко бъдеще.

— По-добре внимавай — чу да казва нежеланата му съквартиранти от вратата. — Моят Джейк също обича бира.

— Сигурно — рече Джейк.

— Но не е претенциозен. Обикновено държа опаковка от поевтина бира специално за него. Предполагам, че по това не си приличате.

Джейк мислеше да каже, че съществуват повече от една области, в които се различават, освен навиците за пиене на бира. Но нямаше представа дали да обръща внимание на това, което говори Пейшънс Медрид, или не. Проследи как тя отива до хладилника с удивителната грациозност на жена, за която разказват, че сама си цепи дърва и е превъзходен стрелец. Тя извади бира за себе си или за кучето, Джейк не бе сигурен. Отвори я без проблем и изля малко в керамична купа на пода до чиниите на котките и сплескано алуминиево канче със суха кучешка храна. Джейк си спомни, че в същата изящна купа, произведена в Португалия, преди няколко седмици Матилда бе сервирала спагети по време на една от вечерите ѝ.

— Не донесох съд за вода — небрежно обясни Пейшънс, след това седна срещу него и надигна остатъка от бирата. — Никога не мога да изпия цяла бира.

— Значи пиеш евтина бира, а?

Тя се усмихна. Зъбите ѝ бяха бели и равни и очевидно никога не би ги поверила на грижите на някой стоматолог. Матилда бе споменала, че сестра ѝ е специалист по разни билкови отвари. Ала Джейк бе започнал да подозира, че е преувеличила странностите на Пейшънс, за да украся разговорите по време на традиционните си вечери. А можеше и да не е така.

— Нямам особени предпочитания към бирата — рече Пейшънс.

От това, което бе подразбрал от Матилда и Терънс, тя нямаше никакви особени предпочитания, за мъже да не говорим. „За Бога, никога не се замесвай с човек като сестрата на Матилда — бе му казал веднъж Терънс. — Да ти призная, изобщо не се притеснявам от мисълта, че тя спи сама във вила вдън гори. Всеки, който се опита да ѝ досади, мъж или звяр — ще бъде окачен на ченгел под навеса ѝ“.

Вероятно романтичният ѝ живот не се изчерпваше с лекуването на ранени сърни или писането на статии за миграцията на североизточните пойни птици. Но тя изглеждаше доста щастлива. Самият той бе индивидуалист и не смяташе, че за да живее пълноценен живот, човек непременно трябва да бъде женен и с две-три деца или каквато бе там средната статистическа цифра за момента.

— Страхувам се, че се намирам в малко неизгодно положение спрямо вас...

Внезапната ѝ официалност го изненада. Тя изглеждаше всичко друго, но не и официална в развлечения си пуловер с цвят на тиква и протритите джинси. В неговата фланелка бе изглеждала доста по-секси. Сините ѝ очи проблеснаха с любопитство и му се сториха малко предизвикателни, леко недружелюбни дори. Какво, по дяволите, беше направил?

Тя продължи със същия официален тон:

— Всичко, което зная за вас, е, че се казвате Джейк.

— Разбирам... — бе щастлив, че Матилда не бе разпространила същия тип истории за него, каквито бе разказвала за сестра си пред приятели. — Аз съм Джейк Фар, приятел на сестра ви.

— О, досетих се, че е така!

Джейк допи бирата си, като внимателно я изучаваше. Особена жена. Определено излъчваше интелигентност и изисканост, които не бе очаквал от някой, който води живот като нейния.

— Какъв е проблемът?

Тя се наежи.

— Господин Фар, веднага ще ни кажа, че не обичам да ме водят за носа!

— Слушай — рече той, като се помъчи думите му да прозвучат разумно и отдръпна стола си назад в случай, че тя реши да го измери с нещо. — Днес бе тежък ден и за двама ни. Ако ми обясниш откъде идваш, моля — няма нужда да играем никакви игри.

Пейшънс се наведе напред, но избегна погледа му.

— Тили не ти ли каза, че пристигам?

Джейк се опита да скрие усмивката си. Тили? Той не можеше да си представи изисканата и изящна Матилда Търуилигър да отговаря на името Тили. Разбира се, преди той не би могъл да си представи и че някакъв рошав пес за секунда ще пресуши бирата си и ще се тръшне в краката му.

Джейк поклати глава:

— Нямах представа.

— Тя трябваше да те предупреди или поне на мен да ми каже за вас двамата. Не че не се досетих какво става тук, но...

— Моля?

Страните ѝ бяха порозовели като узрели праскови, което бе изненадващо за жена, която сякаш никога от нищо не се притесняваше.

— Предполагам, че Терънс не знае.

— За мен? Разбира се, че знае. С него сме приятели от детинство. Точно той ме покани да остана тук, докато ги няма.

— О! — подсмихна се разбиращо Пейшънс. — Денят наистина беше много тежък.

— За кого ме вземаш?

Тя махна с ръка.

— Няма значение. Защо Терънс те покани тук?

— В момента правят ремонт в апартамента ми, а имах и пътуване, което пропадна в последния момент — по-скоро не пожела да осъществи, но това бе много тънка разлика, че да я посочва в един часа след полунощ пред спящото в краката му куче и червенокосата синеока. — Той не ми спомена, че ти ще бъдеш тук, а нямах възможност да се видя с Матилда, преди да заминат.

Пейшънс въздъхна дълбоко и уморено се отпусна.

— Ще се побъркам!

— Предполагам, че е трябвало да вземеш котките в твоята вила, докато Матилда я няма?

— Не, Тили никога не би разрешила да взема скъпоценните й котки да прекарат и ден на север при мен. В никакъв случай... — спря тя по средата на изречението и стисна устни, очевидно от нежелание да говори за сестра си. Изглежда Матилда криеше нещо. — Доколкото разбирам, цялата бъркотия се дължи на липсата на комуникация. Няма никакво значение какво сме помислили един за друг. Аз и Джейк пристигнахме в големия град, за да се погрижим за котките. Това е всичко.

— Добре — каза Джейк и се изправи. — Вие сте добре дошли при господин Аполон и госпожа Афродита. Не си падам особено по котките.

— Не може да бъде! — тонът ѝ бе подчертано саркастичен. — Какво смяташ да правиш?

Джейк оставя празната бутилка от бира на плота, забеляза, че Пейшънс не бе довършила нейната. Може би чакаше той да излезе и да я изсипе на кучето.

— Не мога да променя нещата посред нощ. Късно е и съм уморен.

Тя ококори големите си очи с дълги мигли и изпитателно го изгледа:

— Предполагам, че си искаш леглото?

Скъпа госпожице, помисли си той. Знаеш ли колко си привлекателна или изобщо не ти пука?

— Предполагам, че вече се е напълнило с кучешки и котешки косми.

— Да не би да имаш алергия?

Изглеждаше му странно, че собствениците на домашни животни не могат и да си представят, че не на всички им е приятно да лежат в мокри от лиги чаршафи и животински косми.

— Можеш да останеш в леглото — разреши ѝ той великодушно. — Другата гостна не е готова, но ще спя в кабинета.

Тя не отговори и Джейк побърза да напусне кухнята. Чудеше се защо, по дяволите, не си събере нещата и не си отиде вкъщи да си легне в собственото легло. Обърна се и видя как Пейшънс излива на кучето остатъка от бирата в португалската керамична купа на семейство Търуилигър. Изведнъж си помисли, че Терънс няма ни най-малка представа, че снаха му се е настанила в апартамента. Какво ли смятаха да правят Матилда и синеоката ѝ сестра?

Джейк се отби в гостната, за да вземе раницата и багажа си, и забеляза с известно раздражение, че Пейшънс бе заела банята и бе разпростряла глицериновия си сапун, четката си за зъби и разни май кучешки работи навсякъде. Не беше ли видяла нещата му и не бе ли разбрала, че и друг гост е отседнал в апартамента на сестра ѝ?

Откри тренировъчния си екип на купчина в гардероба и изскърца със зъби. И едва тогава осъзна за какво бе намекнала: „Тя трябваше да те предупреди или поне на мен да ми каже за вас двамата. Не че не се досетих какво става тук, но...“

Боже Господи! Тази луда бе помислила, че той и Матилда... Че той и сестра ѝ... Че той и съпругата на Терънс...

Събра нещата си и се отправи към кабинета, след това събу обувките си и се отпусна на дългия кожен диван. Той и Матилда като... Та това бе чиста лудост!

Изведнъж се разсмя високо.

— Не е чак толкова смешно — извика му Пейшънс от хола. — Всеки би могъл да допусне такава грешка.

Откъде, по дяволите, бе разбрала за какво се смее. Джейк се изправи.

— Будалкаш ли ме? Терънс и аз сме приятели от години. Никога не бих си и помислил да ухажвам жена му!

— Откъде можех да съм сигурна? Терънс е толкова високомерен, а ти... не си.

— Като ме видя, не можа ли да прецениш, че просто не съм от мъжете, които харесва сестра ти?

Пейшънс замълча.

И Джейк отново се разхили. Не можа да се въздържа. Смя се от сърце, защото този беше първият, а може би и последният път, когато знаеше какво си мисли тази безумна и сексапилна червеночоса. Той може да не бе любимият тип на сестра ѝ, но със сигурност беше нейният. А това би притеснило жена като Пейшънс много повече, отколкото ѝ се искаше.

Тъкмо се бе отпуснал на меките кожени възглавници, когато подлудяващото ѝ куче нахлу в кабинета и се сви на купчина на пода, точно под носа на Джейк. Миришеше така, сякаш цял ден бе преследвало нюйоркчани.

— Разкарай се оттук!

Звярът с ум колкото грахово зърно не му обърна никакво внимание.

Джейк изстена и се отпусна назад, така че носът му да бъде извън обсега на миризмите, идващи от нежелания му гост.

— Терънс, приятелю — каза той полугласно, — само да знаеш какво ми направи жена ти...

А може би и Терънс бе част от конспирацията. Какви заговорници! Пейшънс Медрид, грозното ѝ куче и двете персийски котки! След като имаш приятели като семейство Тързуилигър, защо ти са врагове, по дяволите?

Кучето заспа първо.

Джейк бе по бельо и се бе завил плътно с кашмирено одеяло, но не можеше да се стопли. Апартаментът бе се превърнал в истински хладилник. Най-накрая той скочи и провери термостата. Шестнадесет градуса! Нищо чудно, че замръзваше. Знаеше, че Терънс е стиснат, но това бе просто нечовешко. Сложи термостата на двадесет градуса, върна се на дивана и докато се отпускате в сладък сън пред очите му

бе Пейшънс Медрид, свита под завивките на леглото, където той трябваше да спи. Тази картина го смущаваше, но изобщо не можеше да се нарече кошмар. Отпусна се, объркването му намаля...

Може би денят не бе толкова тежък и скапан, а просто особен. Май състоянието му щеше да изненада приятно приятеля му Терънс. Да, определено не се чувстваше отегчен. Какво ли ще му донесе следващият ден?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пейшънс направи огромна закуска с палачинки, пресни плодове и кафе. Много кафе. Бе прекарала ужасна нощ. Мисълта, че на следващия ден отново ще се сблъска с Джейк Фар, когото бе заподозряла в любовни връзки със сестра ѝ, не ѝ даде покой. Да не говорим пък за недоверието ѝ към собствената ѝ сестра. Това, че тя и Терънс имаха брачни проблеми, съвсем не означаваше, че Тили му изневерява. Пейшънс нямаше представа откъде ѝ хрумна подобна мисъл. Вероятно бе изпаднала под зловредното влияние на Ню Йорк.

Джейк — предателят, се мотаеше из краката ѝ, докато правеше палачинки. Той не бе се завърнал в спалнята и вероятно бе прекарал нощта при своя адаш. Компания ѝ правиха само котките на Тили.

— Да — проточи тя — само когато огладнееш, се сещаш за мен.

Но не можеше дълго да му се сърди и му подхвърли палачинка. Той я глътна още във въздуха и остана близо до нея в случай, че отново реши да прояви щедрост.

— Приятелят ти стана ли вече? — погледна тя Джейк, сякаш можеше да ѝ отговори. Лош навик. Макар според нея да нямаше нищо лошо да си говориш с животни. Не искаше да се прави, че не го забелязва и да го кара да се чувства самотен. Тили обаче винаги бе настоявала, че сестра ѝ се нуждае от човешка компания.

„Това, което ти трябва — бе ѝ повторила тя поне хиляда пъти, — е някой, който да може да ти отвръща.“

Тя пусна радиото, за да чуе сутрешните новини. Кой казва, че не поддържа контакти с хората?

След около два часа сестра ѝ вероятно ще е станала и Пейшънс ще ѝ се обади по телефона, за да установи кой, по дяволите, е този, с когото споделя апартамента на Сентръл Парк Уест.

Пейшънс обърна палачинките. Добрата закуска щеше да ѝ помогне да прецени по-добре ситуацията, в която бе изпаднала.

Джейк се появи в кухнята и почти я накара да затаи дъх пред неприкритата му мъжественост и интимността, която присъствието му

мигновено създаваше. Носеше джинси без колан и синя памучна риза — висяща над джинсите незакопчана, така че разкриваше гладкия му корем и тъмните косъмчета по гърдите.

— Добро утро — каза тя, като съжали за смущението в гласа си. Просто не бе свикнала по време на закуска около нея да се навъртат мъже.

Той изглеждаше напрегнат, все още сънен и намръщен.

— По дяволите, колко е часът?

Пейшънс погледна часовника радио.

— Седем и половина.

— Неделя сутрин?

— Да.

— Не спиш ли до късно в неделя?

— Май само ти го правиш...

— Седем и половина не е моята представа за късно — рече той и премигна — още не можеше да отвори очи. — И обикновено в колко часа ставаш, ако не е тайна?

Тя повдигна рамене. Нямаше намерение да се притеснява за режима, който си бе създавала в продължение на тридесет и две години.

— В пет и половина или при изгрев-слънце, в зависимост от сезона. Най-добре пиша рано сутрин. Да не съм те събудила?

— Ти събуди кучето, което пък събуди мен, като облиза лицето ми.

— Облиза лицето ти? — Пейшънс изгледа песа сърдито. — А аз си мислех, че си привързан само към един човек, Джейк! Извинявай, обикновено не се държи така с непознати.

Да, Джейк не бе от ранобудните и само измърмори нещо в отговор, вперил поглед в каната с кафе. Пейшънс го покани да си налее и той си наля. Чудеше се дали му е направила същото впечатление, каквото той на нея. Тя нямаше как да изглежда страхотно в мъжката пижама на Терънс, с вълнени чорапи, несресана коса и лице, понаплискано със студена вода. Някои жени успяваха и рано да изглеждат зашеметяващо, но не и тя. Просто бе вдигнала косата си с гумено ластиче, за да не и пречи, докато приготвя закуската. Тили би се ужасила. Миналата Коледа бе изпратила на Пейшънс цял тон скъпа козметика, книга за гримиране и цветоанализ и различни видове шапки, панделки и ленти за коса... Пейшънс по-скоро се развесели от

това, вместо да се обиди. Да не би Тили да мисли, че тя не знае как да се облича? Това, че не го правеше често, не означаваше, че не знае как. Е, не бе чак такъв отшелник.

— Искаш ли палачинки? — попита тя любезно.

Той се надвеси над нея и изгледа тигана със съмнение.

— Имам и чист кленов сироп. Сама съм го направила. Като тръгвах на юг, сложих една бутилка в багажника.

— Хм... Звучи добре.

Той набързо сложи масата. Явно бе свикнал сам да се оправя в кухнята. Дори извади салфетки и наля сока в керамична каничка. Пейшънс бе впечатлена.

Палачинките бяха леки и сладки с лек привкус на овесени ядки.

След като излапа две, Джейк рече:

— Няма да те притеснявам повече. Ще се изнеса още тази сутрин и ще те оставя с кучето и с котките на сестра ти.

Пейшънс се опита да сподави странното чувство на разочарование, което изпита. Да не би да искаше той да остане? Понякога не разбираше дори себе си.

— Къде ще отседнеш?

— В Ню Йорк има безброй хотели.

— Но ти си добре дошъл в този дом! — можеше да си позволи да полюбезничи малко, след като нямаше вероятност той да остане. Защо пък да не остане? Не, щеше да я отвлича от работата ѝ, а нямаше време. — Не искам Терънс да ме обвини, че съм те прогонила. Между другото, той знае ли, че съм тук?

Джейк я изгледа вяло.

— Предполагам, не.

— Сигурен ли си, че той щеше да ти каже?

— Ако е искал да останем приятели, щеше да ми каже.

Добре че Пейшънс не беше докачлива. Сякаш някой бе оставил Джейк Фар в компанията на кълбо отровни змии. Може би пък наистина да предпочита змии пред нея, кучето ѝ и котките на Тили.

— А Тили? — плахо попита тя.

— Матилда нищо не ми е споменавала за теб, но точно преди да замине, не можах да се срещна с нея — той намаза трета палачинка. — Мисля, че в случая дясната ръка не знае какво прави лявата.

Пейшънс не се задълбочи в оценки на положението, но в тишината, която последва, почувства смущаващия поглед на дълбоките му кафяви очи. Това определено я обърка. Изведнъж съжали, че не си е сложила сутиен, преди да дойде в кухнята.

— Какво имате предвид, господин Фар — извади го тя от съзерцанието.

Той отклони поглед и налага палачинката. Джейк — кучето — също се приближи, изпълнен с надежда.

Тя вече не чакаше отговор, когато Джейк рязко попита:

— Откъде ти хрумна, че Матилда и аз... сме...

— Защото съм идиотка — рече Пейшънс, която нямаше намерение да излага семейството си пред непознати.

— Сигурно си имала някакво основание да мислиш, че тя...

Пейшънс подскочи.

— На твое място бих забравил какво съм казала! Бях много ядосана и можех да допусна всичко.

— Е, добре — процеди той и остави вилицата. — Надявам се, че Терънс и Матилда ще прекарат чудесно във Флорида.

Значи Джейк Фар не знаеше, че са заминали на различни места. Вероятно Тили се бе доверила на Пейшънс заради котките и сега тя едва не бе я издала пред най-добрия приятел на Терънс. Или поне някакъв приятел. Ако беше най-добрият му приятел, сигурно щеше да научи, че Терънс има семейни проблеми.

— Надявам се да прекарат прекрасно — додаде тя.

Натрапеният ѝ съквартирант въздъхна и се изправи.

— Аз ще измия чиниите — рече той. — След това си тръгвам. Какви са плановете ти за деня?

Да се обади по телефона на Тили и да ѝ вдигне страхотен скандал. Но на него каза:

— Не зная. Ще прегледам някои материали и ще поработя върху една статия, която съм започнала. Слушай, няма нужда да напускаш. Мисля, че има достатъчно място и за двама ни.

— За петима ни — поправи я той.

Пейшънс вече бе открила, че котките влизат в кухнята само за да бъдат нахранени. С достолепните си кралски осанки те изобщо не приличаха на истински котки. Ако видеха мишка, сигурно щяха да се обадят в полицията.

— Аз бих могла да си отида — предложи тя. — Мога да взема котките на север. Тили никога няма да научи. Тогава спокойно ще разполагаш с апартамента.

— Това никога няма да стане.

— Не искам да се чувстваш така, сякаш съм те изгонила.

Джейк я изгледа:

— Пейшънс, искаш ли да остана?

— Е, добре, ако нямаш други алтернативи...

— О, аз винаги имам алтернативи...

И той ѝ хвърли потайна, секси усмивка, която ясно ѝ даде да разбере какви помисли таи. Или може би той четеше нейните?

Джейк не каза нищо, просто нави ръкави и се зае със съдовете от закуската.

— Вече си го изгонила? Пейшънс, ти си невъзможна! — възмутено възкликна Тили в слушалката.

Джейк си бе отишъл преди час — бе събрал приборите си за бърснене, спортния екип, червената риза, всичко. Пейшънс се готвеше да се обади в Аризона, когато телефонът иззвъня — сестра ѝ се интересуваше за котките.

— Не съм го изгонила — оправда се Пейшънс. — Напусна по собствено желание. Защо не ме предупреди за него?

— Защото не знаех, че ще е там. Било е идея на Терънс — не му бях казала, че ти ще гледаш котките ми.

— А сега той знае ли?

— Не, освен ако Джейк не му се е обадил.

— Не мисля, че ще си направи труда. Изглеждаше щастлив да се разкара оттук.

— Какво си му направила?

— Какво искаш да кажеш? Тили, поради това, че любовният ми живот не следва каноните на романтичните романи, не означава, че съм откачена. Той помисли, че съм му откраднала леглото и...

— Леглото му? Пейшънс, какво се е случило?

— Не си въобразявай нищо. И ако ти каже, че съм му откраднала фланелката, не му вярвай. Той си отиде с всичко, с което бе дошъл, бъди сигурна!

— Разбирам... — проточи Тили, ала явно нищо не разбираше. Пейшънс съжали, че се опита да ѝ обясни.

— Джейк Фар мисли, че ти и Терънс сте заедно във Флорида.

— Терънс не обича да обсъжда личните си проблеми с никого, даже с най-добрия си приятел — и тя бързо смени темата. — Как са Аполон и Афродита?

— Просто прекрасно.

— Какво направи в края на краищата с Джейк?

— Джейк?

— Кучето ти, Пейшънс.

— О, той...

Но Пейшънс не умееше да лъже и Тили веднага разбра истината.

— Да не си го домъкнала със себе си? О, Пейшънс! Как си могла! Сега разбирам защо Джейк е напуснал. Никой, освен теб, не може да изтърпи това куче.

— Той е страхотно куче!

— На открито, може би. Но не и в Ню Йорк, Пейшънс. Нали не е направил никакви поразии?

Пейшънс предварително бе решила да премълчи прежеждията на Джейк от предния ден.

— Държи се учудващо добре.

— Това обяснява всичко. Джейк мрази кучета...

— Не е вярно! Той общува прекрасно с други кучета.

— Нямам предвид твоя Джейк. О, по дяволите! — заприлича ѝ на предишната Тили. — Ама че недоразумение!

— Изобщо не е недоразумение. Ние с Джейк и котките се чувстваме много добре. Джейк Фар си отиде вкъщи или на хотел. Няма го вече тук. Защо просто не се отпуснеш и да се наслаждаваш на почивката си, без да се безпокоиш за нищо?

— Сигурна ли си, че ще мога?

Гласът ѝ прозвуча почти отчаяно. Пейшънс смени тона.

— Разбира се!

— Добре тогава.

— Можеш ли да ми дадеш телефонния си номер? Мислех да ти се обадя, но го нямам. Дори не зная името на хотела.

— „Скритата камила“ в Скотсдейл. Край басейна съм, така че нямам номера под ръка. Можеш да го получиш от рецепцията или ще

ти го дам следващия път, когато се обадя. Наслаждавай се на живота и не давай на това куче бира „Саранак“. Това е любимата бира на Терънс.

Те с Джейк току-що си бяха разделили една, докато тя решаваше кръстословицата в „Ню Йорк Таймс“.

— Нещо друго?

— Приятно прекарване в Ню Йорк.

Щом затвори телефона, без да усети, Пейшънс се унесе в мисли по Джейк Фар. Как би могла да прекара приятно в Ню Йорк, когато той е някъде наблизко? Сигурно нямаше да го види повече. Ами прекрасно тогава!

Тя скочи и грабна новата каишка.

— Хайде, Джейк! Излизаме на разходка.

Но кучето не реагира. Въпреки че обичаше рунтавия пес, той нямаше тъмните очи на Джейк Фар, мъжествено очертаната му челюст и мускулести бедра.

— Как ще издържиш две седмици в Ню Йорк? Два дни престой и вече си се скапал!

Тя нахлузи каишката на врата му и бързо напуснаха апартамента.

— Джейк, какви ги говориш?

Беше късно неделя вечерта и Джейк говореше по телефона сред пълния хаос, в който бе се превърнал домът му по време на ремонта. Не смееше да седне никъде, не знаеше къде да отиде, къде да си намери място.

— Я не ме будалкай, Терънс! Защо не ме предупреди за Аполон, Афродита, Джейк и Пейшънс Медрид?

— Джейк? О, Боже, тя е домъкнала проклетото си куче в нашия апартамент? Матилда не ми каза... — изръмжа той и едва успя да се овладее. — Извинявам се за недоразумението. Матилда и аз сме забъркали страхотна каша. Пейшънс е слязла от планините да гледа котките. Не знаех, преди да заминем.

— Всичко е наред, успокой се. Станалото, станало. Аз се изнесох тази сутрин от апартамента.

Ала си бе истинско бягство, реши наум той. Не бе съзнателен избор. Бе избягал от Пейшънс Медрид и буйната ѝ червена коса, сини

очи и освободен заразителен смях. През целия ден се бореше със странното усещане, че е страхливец.

— Едва сега разбрах всичко. Днес Матилда се е обадила по телефона на Пейшънс, а по-късно на мен. Помоли ме да ти предам да се погрижиш за сестра ѝ, докато е в Ню Йорк. Очевидно Пейшънс преживява сериозна криза напоследък, сторила се е малко потисната на Матилда. Не знам подробности, но мисля, че има някакви проблеми с работата си. Стояла е затворена във вилата си през цялата зима. Матилда се надява тя да се възползва от престоя си в града и да се отпусне, да се срещне с хора, да се позабавлява, но засега не е показала с нищо, че желае да го стори.

Джейк се замисли над думите на приятеля си, но те някак не се връзваха с това, което бе видял с очите си. Имаше нещо...

— Кажи ми честно, Терънс! Ти ме молиш за услуга, нали?

Терънс въздъхна дълбоко по начин, по който човек сигурно започва да въздиша след съвместен живот с член от фамилията Медрид.

— Матилда те моли да се върнеш обратно в апартамента. Просто се дръж приятелски с Пейшънс. Зная, че искаме прекалено много, но зная също така, че оставането в твоя апартамент е практически невъзможно. Слушай, няма нищо скрито в тази работа. Ти си видял вече. Матилда изобщо няма намерение да ви жени или нещо подобно.

— Тогава какво се опитва да направи?

— Да помогне на сестра си.

— Да ме използва, за да помогна на сестра ѝ, искаш да кажеш. Терънс, не познавам тази жена, но в нея няма нищо лошо, с изключение на името на грозното и куче.

Терънс се засмя.

— Той е много любвеобилен, а?

В края на краищата, Джейк се остави да го убедят. Не можеше да си обясни защо. Но реши, че нищо няма да загуби, ако прави компания на Пейшънс. Освен това, Матилда и Терънс никога не го бяха молили за услуга.

— Много е важно — подчерта Терънс.

— Какво мислиш за характера на вашата Пейшънс? — попита Джейк.

— Мисля — започна внимателно приятелят му — че Матилда вероятно малко пресилва нещата и на твоё място щях да внимавам. Пейшънс е най-упоритата, най-самостоятелната, непредсказуема и избухлива млада дама, която познавам.

Дори въз основа на беглите си впечатления, Джейк бе готов веднага да се съгласи с преценката му. Но трябваше да се добави, че бе и удивително красива — с прекрасните си форми и буйна червена коса — нещо, на което Терънс може би не бе обърнал внимание, поради обстоятелството, че е женен за сестра ѝ.

Пейшънс Медрид е много по-интересна, отколкото празния ми разхвърлян апартамент, помисли си Джейк.

— Е, поне не е отегчителна — отбеляза виновно приятелят му.

— Напълно съм съгласен.

— Много съм ти задължен, Джейк. Не бих те молил, ако Матилда не настояваше толкова. Никога не съм я виждал така обезпокоена за сестра си.

— Но ти не споделяш нейните страхове, нали?

— Честно да ти кажа, не знам. Всичко ми изглежда някак странно. Пейшънс винаги е създавала впечатление на свръхсамостоятелен човек. Внимавай с нея, моля те!

Джейк се засмя.

— Няма проблеми, Терънс! Не съм малък, ще се справя.

Терънс Търуилигър не коментира повече, а просто му пожела късмет.

В ранната вечер Пейшънс отново бе навлякла пижамата на Терънс и бе запалила камината в библиотеката. Завита с кашмирено одеяло, тя поглъщаше глава след глава „Тримата мускетари“. Ако изключим образа на Джейк Фар, който от време на време смущаваше покоя ѝ, можеше да се каже, че е прекарала един добър ден. Бе излязла да поразходи Джейк и да купи зеленчуци и плодове, но реши да остави разглеждането на Ню Йорк за по-нататък, ако изобщо си дадеше труд да го направи. Трябваше ѝ време да свикне с празнотата, която бе оставил след себе си нейният съквартирант.

Неочаквано обаче ѝ се обади портиерът и съобщи, че господин Фар е във фойето и пита дали може да я види.

— Защо? — изненада се тя.

— Само момент, госпожице Медрид, ще го попитам.

Тя почака няколко секунди.

— Господин Фар... хм... желае да нощува в апартамента.

Въпреки че трудно някой можеше да я смути, сега Пейшънс почувства как страните ѝ пламнаха. Джейк наистина ли намираще ситуацията за забавна или се опитваше да се добере до нея? Би могла да го отпрати да си върви по пътя. Но той бе приятел на Тили и Терънс и тя нямаше да пропусне възможността да докаже на сестра си, че тя, Пейшънс, не е подивяла и би могла да понесе, който и да е съквартирант за няколко дни. Дори такъв, който ненавижда животните и е толкова секси, колкото Джейк Фар.

— Ами, изпратете го горе — каза тя със завидно спокойствие.

Реши да не го чака на вратата, да не би да си въобрази, че ѝ е липсвал или нещо подобно. Когато той позвъни, тя лениво прекоси фойето с одеялото около раменете си със свитата си от четириноги, бавно отвори поредицата от ключалки и без даже да направи опит да прибере кичурите от лицето си, пусна Джейк Фар в апартамента.

Ала сякаш пустинният вятър нахлу през отворената врата и въздействието на този мъж заплаши да я помете. Той бе сменил джинсите и памучната си риза със сиви панталони, провиснало черно кожено яке и очукани ботуши. Не приличаше на светски тип, а още по-малко на най-добрия приятел на Терънс Тързуилигър.

Пейшънс досега не бе се впечатлявала толкова от някой мъж. Сигурно причината беше в това, че всичко ставаше в Ню Йорк. Прекалено много озон във въздуха или друга вредна концентрация. Тя забеляза, че мъкне същата протрита раница, която бе отнесъл със себе си сутринта.

— Здравсти — непринудено поздрави той. — Ето ме, пак съм тук.

Нямаше шега. Тя сподави усмивката си и се уви още по-плътно с одеялото. Чувстваше се като Пепеляшка преди появата на добрата кръстница. Вероятно трябваше да избърше пепелта от лицето си, преди да се приближи до вратата. Добре, че пижамата на зет ѝ бе хубава. Повечето от нейните бяха протрити и оръфани, макар че според нея можеше да си ги носи още дълго време.

— Оказа се, че в апартамента ми просто не може да се живее, а не намерих свободна стая в приличен хотел...

— Няма защо да се обясняваш — прекъсна го тя хладно, привидно самоуверено и не дотам наивно като Пепеляшка. — Не съм у дома си, че да те гоня. Аз съм сестра на Тили, а ти си приятел на Терънс. Предполагам, че и двамата сме в правото си да бъдем тук.

Нали прозвуча разумно? Тогава защо, учуди се тя, сърцето ѝ тупти така тревожно?

Джейк Фар побърза да я успокои в познатия му стил:

— Утре ще се опитам да намеря къде да отседна...

— Не се притеснявай! Мислиш ли, че ще можеш да изтърпиш Джейк?

Непоправимото ѝ куче вече го бе поздравило сърдечно, като се изправи на задните си крака и сложи лапи върху гърдите му. Е, поне не бе толкова мръсно. Пейшънс го бе изкъпала сутринта. Със сила, но внимателно, Джейк Фар го избута настрана и му заповяда да седне. Пейшънс не му разясни, че обикновено Джейк не изпълнява деветдесет процента от командите.

Ала Джейк не само седна, а направо се сгромоляса.

— Добро куче — рече Джейк с половин уста. Обърна се към Пейшънс и добави без особен ентузиазъм: — Ще го понеса някак.

— А Аполон и Афродита?

Той кимна рязко и отнесе раницата си във втората гостна, а Джейк щастливо се затътри след него.

Пейшънс, разбира се, не бе оправила леглото. И нямаше намерение. Джейк Фар можеше превъзходно да се справи с това сам. Преди да замине, Тили бе предложила прислужницата ѝ да продължи да идва, но Пейшънс отхвърли предложението, тъй като предпочиташе сама да чисти и да поддържа апартамента. Освен това не бе склонна наоколо да се навъртат шпиони, които да донасят всичко, което става, на сестра ѝ. Една прислужница едва ли щеше да се зарадва много и на Джейк.

Като остави съквартиранта си да се оправя, тя се върна в библиотеката. Аполон дремеше на облегалката на кожения диван, но Афродита скочи в скута на Пейшънс и се настани удобно. Джейк — предателят, отново я бе изоставил.

Не след дълго, само след като бе изчела няколко страници от „Тримата мускетари“, усети нечие присъствие в библиотеката. Вдигна поглед от книгата и видя Джейк Фар, опрян на рамката на вратата.

Кучето ѝ мина покрай него и се стовари върху рогозката пред дивана. Дишаше така тежко, сякаш току-що бе обиколило езерото. Един ден в Ню Йорк и вече се бе отпуснало.

Ню Йорк обаче нямаше същото въздействие върху Джейк Фар. Пуловерът му добре очертаваше широк гръден кош и мускулести ръце.

— Ще имаш ли нещо против да сложиш още едно дърво в огъня?
— попита Пейшънс. — Така добре съм се настанила, че...

— Няма проблем.

— Благодаря.

Тя наблюдаваше как той се отдалечи от вратата бавно, отмерено, с гъвкава походка. Така добре владееше тялото си и се държеше по един толкова самоуверен и интригуващ начин, който човек можеше да вземе за арогантност. Пейшънс се надяваше бързо да свикне с неговото присъствие. Искаше да се отпусне и да помисли как би могла да помогне на Тили. А ако продължи да се впечатлява от походката на Джейк, нямаше да стигне до нищо конструктивно.

Той се наведе и избра една цепеница, после внимателно я постави върху горещите въглини, докато на негово място тя просто щеше да я хвърли и толкоз.

— Сама нацепих този дънер — съобщи Пейшънс гордо. — И го почистих, преди да внеса дървата в апартамента на Терънс. Донесох цял наръч в джипа. Тили умее да цепи дърва, но не го прави вече. Ти умееш ли?

Той я погледна:

— Нямам огнище, нито камина, но мога да се справя.

— Аз имам печка с дърва. По-добре отоплява от камина.

— Така съм чувал — той застана с гръб към огъня и втренчи очи в нея. — Искан да те поканя да излезем да вечеряме някъде заедно.

— Да вечеряме? Сега е почти девет часа. Отдавна вечерях. Направих си омлет и салата — в хладилника има яйца, ако търсиш нещо за ядене. Мислех да направя малко пуканки. Вие, нюйоркчани, нямате ли проблеми с храносмилането като вечеряте толкова късно?

— Някои от нас и късно си лягат.

Пейшънс вдигна рамене. Беше се разприказвала като някой, който от месеци не е виждал друго човешко същество. Така си и беше. Наложил ѝ се да довърши дълъг и труден проект и не бе напускала

вилата си, освен за покупки. Но да се разприказва пред Джейк, бе по-лошо от това да говори на препарираната еленска глава на чичо Исая.

— Какво ще кажеш да пийнем по едно питие?

— Предлагаш да излезем ли?

— Ами, да.

Тя присви очи. Чудеше се какви ли са намеренията му.

— Защо?

— Защото вечерта е прекрасна — рече той. — И защото си помислих, че би могла да поискаш да видиш нощен Ню Йорк.

— И друг път съм била в Ню Йорк — каза тя с известна мнителност.

— Често ли идваш тук? Странно, не сме се срещали.

— Не, не идвам често, но Ню Йорк си е Ню Йорк — колко пъти да го разглежда човек? Небостъргачи и толкоз. Те не са като дървета. Не е чудно, че не сме се срещали, защото ние с Терънс не се разбираме кой знае колко. Мисля, че той би предпочел да ме натика в някой килер, когато съм в града.

Джейк реши да не спори с нея, дори не я остави да доразвие мисълта си. Просто я гледаше така, сякаш споделяше отношението на приятеля си.

— Забрави за питието — каза той и преглътна въздишката си на отегчение. — Ще видя какво мога да спретна в кухнята.

Въпреки че бе уморено, кучето ѝ веднага последва Джейк. Зажаднял е за мъжка компания, реши Пейшънс. Афродита започна да мърка в скута ѝ, очевидно доволна, че и двамата досадници са се омели.

— Бих искала да съм разумна като теб — измърмори Пейшънс.

Тя самата бе безкрайно щастлива, че Джейк се е върнал, нищо, че не си го признаваше. Прочете три страници от „Тримата мускетари“, преди да осъзнае, че не е разбрала нито дума. И си даде сметка защо — заради Джейк Фар. Той ѝ пречеше да се концентрира. Ядосана на себе си, тя започна да чете отначало. Но го чуваше как си тананика мотиви от стари рок мелодии и изведнъж Д'Артанян и неговите подвизи останаха някъде далече, далече от нея.

Двамата Джейковци се върнаха в библиотеката, двуногият носеше две бири и голяма купа пуканки. Бе навил ръкавите на черния си памучен пуловер и изглеждаше небрежен и безкрайно симпатичен.

Кръстоса крака върху рогозката до дивана и остави кулата на старинната масичка със свещника. Кучето се търкулна до него.

— Предполагам, че и то обича пуканки?

— Повече, отколкото бира. С масло ли са?

— С масло и малко сол за вкус. Нали не възразяваш?

— Не, благодаря.

— Няма защо — той взе шепа пуканки и ги изсипа в устата си.

— Какво свърши днес?

— Нищо особено.

Тя се пресегна да си вземе и забеляза, че той я гледа така, сякаш знае нещо за нея, което и самата тя не знае. Това не я изненада. Можеше само да си представи какви приказки бе разказвал Терънс за снаха си. И даже Тили. Животът в семейство Тързуилигър даде на сестра ѝ нова насока на отношението ѝ към фамилия Медрид. „Пейшънс — бе ѝ казала тя наскоро, — ние не сме израснали в нормално семейство.“ Сякаш това бе нещо ново. Но какво значи нормално? Детството им беше щастливо.

— Какво четеш? — прекъсна мислите ѝ Джейк. Тя му показа. — Не съм я чел от години.

— Аз също. Но не се е променила. Така и не разбрах защо не е озаглавена „Четиримата мускетари“.

— Защото Д'Артанян е новодошъл...

— Наистина.

Джейк подхвърли малко пуканки на другия край на стаята да накара кучето да се махне, но то набързо ги събра и се върна, за да се тръшне отново в краката на новия си приятел. Не бяха само пуканките, помисли си Пейшънс. Глупавият ѝ пес бе харесал Джейк Фар, като изобщо не обръщаше внимание на факта, че човекът не обича кучета. Афродита премигна, раздражена от присъствието на тези натрапници от мъжки род. Изправи се, протегна се грациозно, скочи от дивана и се отдалечи, явно недоволна от това, че двамата Джейковци бяха развалили хубавата им вечер. Аполон бе по-глупав и остана на мястото си. Джейк нищо не каза, но по израза му личеше, че отношението му към котките е още по-презрително, отколкото към кучетата.

Пейшънс се пресегна за още една шепа пуканки. Неговата представа за масло и сол коренно се различаваше от нейната, но тя реши да премълчи забележката си.

— Имаш ли нещо против да си поговорим?

— Не, защо?

— Кой си ти всъщност? Вече разбрах, че си приятел на Терънс и че в момента ремонтират апартамента ти, но това май е всичко. Ако ще бъдем съквартиранти, бих желала да науча малко повече за теб. Е, не искам да проявявам прекалено любопитство, но...

— Няма проблеми. Аз също бих искал да науча нещо повече за теб — въпреки че бе спокоен и отпуснат, Пейшънс забеляза, че кафявите му очи неотклонно я наблюдават и не пропускат и най-малкото й движение. Тя почувства как по гръбнака й пролази гореща тръпка. Опита се да не обръща внимание. Бе изкарала тежка самотна зима и този вид рязка физическа реакция на първия мъж, когото бе срещнала от месеци, не бе изненадваща.

— Имам малък консултантски бизнес тук, в Ню Йорк — каза той небрежно. „Джей Пи Еф Ентърпрайзис“.

— Какво означава тази абривиатура?

— Джейк Пътнам Фар.

Като име звучеше не по-малко елитарно от Терънс Търуилигър
III.

— Не си ли младши, трети, четвърти или нещо такова?

— Не. Моите родители просто са харесали името Джейк.

— А Пътнам? Едва ли и него просто са харесали?

Той се усмихна:

— Бабата на майка ми е била Пътнам. А твоите родители откъде са избрали имена като Матилда и Пейшънс?

— Никога не сме получавали директен отговор по въпроса. Майка ми твърди, че е купила книга именник и двамата с баща ми си избрали по една страница, като се спрели на първите имена, които им попаднали. Татко казва, че това е работа на чичо Исая. Според дядо той ни кръстил на две миесци мечки. Не вярвам на нито една от тези истории.

Ето, че се бе разприказвала. Можеше да изкара по цели дни, без да промълви изречение, но не и в компанията на Джейк Фар. Той сякаш не се отегчаваше, по-скоро се забавляваше.

— Родителите ти и чичо ти Исая изглежда са доста интересни личности.

Тя се засмя.

— О, да, така си е. Или бяха, какъвто е случаят с чичо Исяя. Почина преди три години. Още ми липсва... — но как така бяха стигнали до темата за нейния живот, когато тя искаше да научи нещо повече за неговия? — За какво се консултират хората с „Джей Пи Еф“?

— Мениджмънт и проблеми на ръководството на малки и средни фирми.

— До късно ли работиш?

— В началото го правех. Сега обаче прехвърлям повечето от работата на моя екип. Ти пишеш по екологични проблеми, нали?

Пак се захванаха с нея. Или може би това просто бе проява на учтивост от негова страна.

— Да, журналист и редактор съм в природонаучно списание с незначителен тираж и работя на свободна практика за други списания. Пиша и сценарии за научнопопулярни филми, чета курс лекции... Написала съм две книги за екосистемите в региона. Току-що предадох и една детска минисерия за живота в горите. Предназначена е да накара малките да наблюдават естествения живот около тях и да го описват с думи. Към серията съм подготвила и няколко материала за учители — тя отново усети, че се разприказва прекалено. — Нали уж щеше да ми разказваш за себе си, а само ме слушаш.

Той повдигна рамене.

— Няма кой знае какво за разказване. На тридесет и осем години съм, завърших Нюйоркския университет. Не съм се женил. Имам апартамент в Уест Сайд, имам родители, брат, сестра, две племенници и един племенник. Живеят на около час път с кола от Ню Йорк.

Градски птици, помисли си Пейшънс и си взе шепа пуканки.

— Ти живееш в Адирондакс, нали?

— В южната част на Адирондакс, в старата вила на чичо Исяя. Страхотно място за писател!

— Матилда — Тили, каза, че се намира край някакво езеро.

Тъй като устата ѝ бе пълна с пуканки, Пейшънс само кимна.

— И е доста отдалечена от най-близкия град.

— Според Тили, да. Тя счита всяко място на повече от час от най-близкия универсален магазин за затънтено. Но това не ме притеснява.

— Какво обичаш да правиш?

— Да карам колело, кану, да наблюдавам птиците, да се занимавам с градината, да шия... Неотдавна се заех с дърворезба. Чета много. А ти?

— Е, аз не шия — пошегува се той, като протегна дългите си крака — с изключение на някое скъсано копче. И не се занимавам с дърворезба или нещо подобна, но всичко останало върша с удоволствие, когато имам възможност, разбира се.

— Но какво правиш, когато си в града?

— Обичам спорта, театъра, концертите и много често вечерям навън, както повечето нийоркчани. Твоят живот ми се струва много уединен.

Той искаше да я накара да говори повече за себе си, а не да ѝ разказва собствения си живот. Зад него огънят пращеше и отблясъците от пламъците правеха очите му да изглеждат по-тъмни и странно омагьосващи. В апартамента бе тихо почти като в планинската ѝ вила. Тя си го представи седнал пред печката в нейната всекидневна и почувства внезапно топлина и... малко страх от въздействието на този мъж върху нея. Ала се опита да запази непринудения тон на разговора.

— На тридесет и две години съм и не съм омъжена. Имам приятели и роднини, но съм щастлива, когато съм сама. Сигурно си чул приказките на Тили, нали? Тя мисли, че ще стана като чичо Исая.

— Отшелницата, мисля, че така обикновено те нарича.

— Това е, защото сама пека хляб и ям горски плодове. Тили иска да утвърждава своя начин на живот, като го сравнява с моя и си мисли, че печели от сравнението.

— Сигурно сте много близки?

— Винаги сме били близки и много откровени една с друга.

Джейк кимна, очевидно не бе изненадан.

— Не мога да си представя, че можеш да бъдеш друга, освен откровена. Но сигурно си има и своите неудобства да живееш сама, особено през зимата. В града е къде-къде по-добре.

Пейшънс замълча дипломатично.

— Слушай, програмата ми за тази седмица не е особено напрегната. Ще имаш ли нещо против да те разведа из града?

— Не се чувствай задължен да...

— Удоволствието ще бъде изцяло мое — рече той, внимателно отмести главата на своя приятел от скута си и се изправи. —

Възползвай се от моето предложение, Пейшънс. И в планините можеш да седиш до огъня и да четеш „Тримата мускетари“. И — погледна той спящото куче — Джейк ще се справи някак и без теб за няколко часа.

Пейшънс почувства как гърлото ѝ пресъхва, а ръцете ѝ овлажняват. По-скоро щеше да се изправи пред вълк единак, отколкото да приеме предложението на Джейк да я развежда из града. Не, той определено я притесняваше. Безпокоеше се от неоправданото вълнение, което я обземаше в негово присъствие. Трябваше ѝ време да излезе от летаргията на предългата уморителна зима, преди да позволи на някой мъж да се намеси в живота ѝ.

— Благодаря много за предложението — рече тя учтиво, — но откровено казано, не зная какво бихме правили из града.

— Остави на мен да ти покажа.

Гласът му бе нисък и дълбок, пълен с обещания и радостно нетърпение, и преди тя да обмисли отговора си, той изчезна от стаята, като я остави сама с горещата тръпка на предчувствието, която бавно и възбуждащо пълзеше по тялото ѝ.

ПЕТА ГЛАВА

Докато чакаха пред „Забар“ на Бродуей, Джейк неочаквано си помисли, че тази Пейшънс Медрид май наистина може да го победи на канадска борба. Представи си го и се засмя. Тя изглеждаше много добре в черния си скиорски клин, дългия мъхнат пуловер в цвят слонова кост и ботуши с много връзки. Около врата си носеше ярък шал и всеки път, когато откъм Хъдзън подухваше студен вятър, се сгушваше в него. Въпреки че подозираше как е скрила томаховката на войната на кръста си, този жест му се струваше безкрайно мил.

— Хубав шал...

— Благодаря — сините ѝ очи го стрелнаха. — Подарък ми е от една приятелка.

Изобщо не изглеждаше депресирана. Бяха прекарали цялата сутрин заедно, така че щеше да го забележи. Беше упорита и непокорна, както му бе обещал Терънс, но изобщо не беше нервна или унила. Матилда май грешеше по отношение на сестра си. Или пък имаше нещо друго? Всъщност това изобщо не му влизате в работата.

Плати кафето и Пейшънс му подаде неговата чашка. Той забеляза дългите и нежни пръсти с късо подрязани добре поддържани нокти. До ставата на палеца ѝ имаше малък белег.

— Колко ни остава? — попита тя, когато се върнаха на широкия шумен тротоар.

— Докъде?

Пейшънс му хвърли подозрителен поглед.

— Докъдето отиваме!

Безнадеждно. Май не бе свикнала да се мотае безцелно насам-натам. На всеки друг Джейк би обяснил, че просто се разхождат из Уест Сайд, разглеждат забележителностите, потапят се в атмосферата на квартала... Но с Пейшънс бе някак различно и той осезателно го усещаше. Смущавате го странното и силно привличане, което изпитваше към нея. Едва ли беше заради ботушите ѝ. А що се отнася до големите сини очи с дълги мигли, те не бяха първите хубави очи,

които виждаше. Слънчевата светлина по странен начин си играеше в къдриците ѝ, а тялото ѝ, макар и облечено в тези скромни одежди, бе неустойимо съблазнително. Определено бе заинтригуван от тази особнячка, която не обичаше Ню Йорк, бе ексцентрична и свадлива, и се обличаше ужасно. Смехът ѝ, смел и разкрепостен, караше сърцето му да се свива. Беше цяла мистерия, че до болка желае жена, която изобщо не е негов тип, роднина е на най-добрия му приятел и се е обрекла на самотен живот в планините.

Но тази госпожица с нейната естественост и непосредственост би била страхотно предизвикателство за всеки мъж.

— Добре. Все пак отиваме нанякъде, нали?

Жена, която неумолимо преследва целите си, а Джейк нямаше ясно определена цел. Просто искаше да се разходят из града.

— Апартаментът ми е съвсем близо — каза той бързо. — Искан да ти покажа какви промени съм започнал в него.

Претекстът пет пари не струваше за Пейшънс.

— Звучи прекрасно — тактично отбеляза тя.

Но той забеляза червените петна по страните ѝ. Този път не бяха от студения вятър. Значи си дава сметка, че нещо става между нас. Джейк усети да го обзема глупава радост, въпреки че се бе зарекъл да внимава с емоциите. По-спокойно, по-спокойно, приятелю!

— Да се надяваме, че работниците няма да ни изритат.

Тя сякаш престана да се тревожи, може би защото нямаше да бъдат сами. Но не бяха ли сами през последните две нощи? Е, там, в чуждия апартамент, беше различно. У Търуилигър бяха на неутрална територия. Сега отиваха на негов терен.

Завиха към Хъдзън, след това по Уест Енд Авеню. Вятърът бе поривист и студен, даже за непредсказуемия март. Един обикновен нарцис би клюмнал нещастно. Но не и Пейшънс. Бе прекарала два часа в това ветровито време и бе свежа като в началото на разходката им. Можеше ли наистина да го победи на канадска борба? Той се усмихна замислено. Много вероятно.

Стигнаха до ъгловата сграда, където Джейк живееше. Архитектът му бе казал, че изисканите линии в архитектурата са скъпоструващ каприз, но Джейк бе купил този апартамент заради простора, размерите и удобното му местоположение. Изобщо не бе се замислил за атмосферата, архитектурата или цената.

Пейшънс изгледа многоетажното здание и рече одобрително:

— Не е така натруфено като сградата на Тили.

От нейните уста това си бе цял комплимент. Джейк я покани да влезе, представи я на портиера и на един съсед, който тъкмо слизаше надолу с двете си деца и кокер шпаньола си. Пейшънс коленичи, за да позволи на кучето да оближе лицето ѝ. Тя обсъди с децата кокалите играчки за кучета и каишките против бълхи. Стивън, бащата, изгледа Джейк:

— Не си я открил в Ню Йорк, нали?

— Не, не съм я открил в града.

— По време на някоя от твоите алпинистки експедиции, а?

— Тя е сестра на съпругата на един мой приятел.

Стивън кимна, преизпълнен със съмнение.

— Приятно прекарване! — и той подкани децата и кучето да тръгват.

— Изненадана съм — рече Пейшънс, настигайки Джейк. — В Ню Йорк все пак живеят и нормални хора.

Въпреки предупрежденията и опасенията си относно душевното състояние на Пейшънс, той предположи, че една депресирана личност трудно би открила нещо хубаво около себе си. Не можеше обаче да разбере дали тя говори сериозно, или се опитва да го заблуди. След това малко изпитание, на което го бе подложило семейство Търуилигър, то му дължеше голяма благодарност. Да повдига духа на Пейшънс Медрид, особено когато тя не се нуждаеше от това, не бе никак лесна задача. На нея ѝ доставяше удоволствие да се държи като темерут.

Качиха се с асансьора до апартамента. Жилището бе в истински хаос — завити с калъфи мебели, разместени или събрани накуп, и работници на всяка крачка. Пейшънс видимо се успокои и подхвана разговори с тях, сякаш бе дошла да инспектира работата им и дори направи няколко забележки съвсем на място. Един от работниците предложи да я разведе и да ѝ обясни какво цели проектът. Тя прие и Джейк ги последва. Чу я как обсъжда материалите, лампериите, предимствата на строителството от двадесетте години... Дали я възприемаха сериозно? Или просто проявяваха любезност. Или я поднасяха. Но когато тя прояви интерес към различните видове бои и

бояджийски тънкости, ѝ отговориха с видимо уважение. На Джейк му стана ясно, че никой не би се осмелил да занася Пейшънс Медрид.

— Страхотен апартамент! — възкликна тя в края на обиколката.
— Ти и Терънс имате толкова различни вкусове. Нямах намерение да натъпчеш това място с ориенталски килими и безценни вази, нали?

— Не са ми по вкуса. Всъщност не съм прекарал кой знае колко време в този апартамент през миналата година.

Тя повдигна вежди:

— Приятелка?

— Пътувания.

— О, разбирам... — не беше ли облекчение това, което прочете в очите ѝ? — Е, добре, докато наблюдавах как тези хора работят, огладнях. Има ли приличен ресторант наблизо, където обаче няма да банкрутираме?

— Един-два — рече той, без да влага прекалена ирония. — Ще ми позволиш ли да те поканя?

Тя дори не се поколеба.

— Страхотно! Благодаря.

Отравяха се по Бродуей към един уютен малък ресторант, където сервираха супи и хамбургери, и където Пейшънс, с нейната ски екипировка, щеше да се впише добре. Ню Йорк в действителност бе суров град към всеки, който се различаваше от останалите, камо ли към една планинарка. Джейк се надяваше, че към края на престоя си тя ще осъзнае това.

Пейшънс поръча супа от миди и хамбургер със сирене. Той — същата супа и спагети с калмари.

— Ядеш калмари?!

— Понякога — отвърна той.

— По-скоро бих седнала пред чиния гумени ластици!

— Винаги ли изказваш такива категорични мнения?

— Е, всъщност няма значение, щом става въпрос за храна — помирително промърмори тя. — Можеш да ядеш каквото поискаш. Не е като да критикуваш морала, нечие поведението или...

— Съгласи се само защото искаш да избегнеш конфликта, нали?

Тя се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами — продължи той внимателно, — при някои хора съгласието е израз на неодобрение. Те например се страхуват да кажат, че не обичат калмари, защото другият може да не ги хареса.

Сервираха им димящата супа заедно със солени бисквити. Пейшънс взе бисквита и изгледа Джейк.

— Не мога да разбера защо някой ще се притеснява, ако аз не обичам калмари.

— А какво ще кажеш, ако става въпрос за някой филм.

— Ако ти харесваш някакъв филм, а аз не го харесвам ли? Предполагам, веднага ще тя кажа.

Джейк не предположи — той знаеше, че ще каже точно това.

— А книга?

— Разбира се!

Той опита супата от миди. Беше гореща и с много подправки.

— Добре, а ако те поканя на специална вечеря и ти поднеса калмари. Ще ми кажеш ли тогава, че са гумени ластици?

Тя поклати глава.

— Би било много нелюбезно.

— А ще ядеш ли от калмарите?

— От учтивост ще хапна малко.

— А ако те попитам дали харесваш калмари?

— Зависи доколко се разбираме и дали ти наистина се интересуваш какво обичам и какво не. Но ако аз поканя приятели на вечеря и съм приготвила нещо, което те не обичат, надявам се да ми кажат, за да им предложи хотдог или нещо друго. Ако те значат нещо за мен, ще ме вълнува истинското им мнение. Но в някои случаи, етикетът е задължителен, тоест истината се премълчава.

— Но ти обикновено говориш това, което мислиш, нали?

— Общо взето, да.

Пристигнаха спагетите с калмари за него и нейния хамбургер. Той я наблюдаваше как смила огромна доза черен пипер върху сиренето, след това добавя обилна доза кетчуп.

— Е, добре — не издържа тя. — Какво те смущава?

— Нищо не ме смущава.

— Наистина ли? Как смяташ, нормално ли е лицемерието да доминира в човешкото общуване? — усмихнато го погледна тя.

— Аз предпочитам откритостта — каза той и така си беше.

— А аз толерантността. И търпимостта. Но не и конформизма. Според мен, толерантността означава уважение. Аз обичам планините, ти града. Това не значи, че трябва да обявя града за злокобно място или ти планините за... Не знам как да се изразя.

— За също толкова злокобни за градския човек.

Тя поклати глава и едва сдържа усмивката си.

— Не, грещиш! Никой не би могъл да помисли, че планините са злокобно място. Та преди да станем социални същества, ние сме живели в съгласие с природата.

— Ама че си упорита!

— Но толерантна.

— Как искаш да прекараш следобеда?

— Не зная. Какво бих могла да правя? Е, винаги мога да се върна в апартамента и да поработя.

Сякаш нямаше нищо интересно в Ню Йорк. Но Джейк реши, че тя му хвърля ръкавицата: „Покажи ми нещо в този град, което действително да харесам!“

Той бе обещал на Терънс. Но това беше само първият им ден заедно. Не искаше да го въвлича в спор за урбанизацията на съвременните градове и като възмездие да го завлече в Музея по естествена история.

— Решен съм да намеря нещо в този град, което действително да ти хареса — рече той, с което й даде да разбере, че приема предизвикателството.

— Ами... — подхвърли тя — хамбургерите бяха доста добри. Разбира се, за приготвянето на хамбургери не се иска кой знае какво...

— Пейшънс!

Тя се засмя.

— Хванах ви, господин Фар! Да беше ни видял с Тили в добрите стари времена, когато чичо Исая беше още жив — той спореше с нас, само и само да върви разговора. Как са калмарите?

— Вкусни.

Въздухът бе по-топъл и вятърът бе утихнал, когато излязоха навън. Пейшънс се радваше на минзухарите и нарцисите, които продаваха по улиците. Нищо не й убягваше и Джейк се възхищаваше на ведростта й. Съмненията му, че Матилда и Терънс не са поставили правилната диагноза на Пейшънс, се задълбочиха.

В крайна сметка избраха Планетариума. Нейна идея, разбира се. Той бе празен, тъмен, хипнотизиращ. Джейк усещаше уханието на сапуна ѝ и се любуваше на изящното ѝ лице, когато звездите над тях светнаха. Сякаш бяха на самотен планински връх. Той едва сподави желанието си да я целуне. Беше неочаквано, категорично и удивително като падаща звезда.

Пейшънс се наклони към него и прошепна:

— Обичам звездите...

Нежният ѝ глас, лекото притискане на рамото ѝ към неговото, облакът буйна коса — бяха повече, отколкото Джейк можеше да понесе.

— Някой път трябва да дойдеш да погледнеш звездите в Адирондакс.

Той долови поканата в гласа ѝ и разбра, че някъде дълбоко в себе си тя мисли и иска същото като него. Бавно вдигна ръка и докосна с крайчеца на пръстите си устните ѝ. След това, преди да успее да се спре, устните му ги последваха. Да, сякаш наистина бяха сами на най-високия връх на Адирондакс. Устните ѝ имаха вкус на хладно северно езеро, съблазняващи и изненадващо еротични. Това е лудост!

— Пейшънс... — и той се застави да се отдръпне пламнал, измъчван, че целувката им бе прекалено кратка, прекалено невинна, прекалено нежна.

Искаш повече, много повече, помисли си той. Искаш всичко! Да, имаш нужда да се потопиш във водите на езерото в подножието на Адирондакс.

Запалиха лампите и Джейк почака тя да каже нещо за това, което се бе случило, но Пейшънс мълчеше и не поглеждаше към него. Мислеше или накрая наистина бе изпаднала в депресия?

Напрегнат, той чакаше и се надяваше да не е станал на глупак в очите ѝ.

След миг тя го погледна и му се усмихна широко:

— Хайде да разгледаме и скелетите на динозаврите!

Тази жена беше непредсказуема. Ако Терънс и Матилда бяха сгрешили в преценката си за състоянието ѝ, Джейк ги разбираше.

— Добра идея — съгласи се той и я последва да търсят костите на тиранозаврите.

Тя чувстваше как животът ѝ или поне престоят ѝ в Ню Йорк се изплъзват от контрол. Несъзнателно се бе озовала пред огромния гардероб на сестра си и размишляваше. Тили притежаваше повече дрехи, отколкото Пейшънс би могла да си купи за цял живот. Много от тях нямаше да ѝ станат. Тили бе прекалено дребна и слаба. Откри една черна атлазена рокля, която щеше да прилепне по стройната ѝ фигура, но по-скоро би навила изолирбанд около себе си. Нямаше и обувки, обувките на сестра ѝ бяха малки, а тя си бе взела само маратонки и ботуши. Е, можеше да си наметне поне някой красив шал. Или просто да каже на Джейк Фар, че ще вечеря у дома. Като помисли обаче, реши, че идеята да остане насаме с него, не е чак толкова привлекателна. Той я бе поканил на вечеря, макар да бе сигурен, че няма какво да облече. Разбира се, че нямаше. Просто не бе взела вечерни рокли, подходящи за нощния живот в Ню Йорк. Бе сигурна, че ще прекара в големия град, затворена в апартамента на Тили с две котки, куче и работата си. Откъде би могла да очаква, че ще срещне мъж като Джейк Пътнам Фар!

Не искаше да мисли за целувката в планетариума. Не искаше!

Тили все пак сигурно имаше нещо, което Пейшънс би могла да облече. Трябваше да излезе от неудобното положение. Не искаше другите да мислят, че не знае как да се облича, само защото живее на север в планините.

Точно в този момент телефонът иззвъня.

— Пейшънс — каза Тили, — забравих да ти кажа нещо — май провидението се намесваше. — Зная, че си достатъчно голям инат, за да вземеш официални дрехи със себе си, затова ти направих предварително подарък за рождения ден. Опакован е и е прибран в моя гардероб.

Пейшънс отнесе безжичния телефон със себе си до гардероба, където откри пакета.

— Тили, някой ми върти номера.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че сестра ми е спретнала сериозен номер и се опитва да ме манипулира. Ти ли изпрати Джейк при мен с мисия да ме развежда из града?

— Джейк е приятел на Терънс — студено отвърна Тили. Така се държеше винаги, когато беше виновна.

— Тъкмо търсех нещо подходящо за обличане в твоя гардероб, тъй като с Джейк отиваме на вечеря и сега ти ми казваш, че си ми купила дреха. Май кроиш нещо, госпожо Търуилигър!

— Как може да си толкова подозрителна! Защо не започнеш да пишеш криминални романи? В момента ремонтират апартамента на Джейк и Терънс го е поканил да се нанесе у дома, тъй като не е знаел, че ти ще бъдеш там. Просто недоразумение.

— Толкова е странно — обаждаш ми се точно в момента, когато търся шал да поукрася моя черен клин...

— Това е просто съвпадение, Пейшънс! Пиех коктейл край басейна, когато се сетих, че в Ню Йорк приближава време за вечеря и ти вероятно съжаляваш защо не си взела официални дрехи със себе си. Затова се обадох.

— Имам си прилични дрехи!

— Знаеш какво имам предвид, Пейшънс...

Когато най-накрая завършиха разговора и Пейшънс разтвори пакета, тя разбра какво има предвид сестра ѝ. В пакета откри smaragdovozelena рокля от копринено кадифе, копринени чорапи, които хармонираха с цвета на роклята, велурени обувки, красив шал, който по чудесен начин допълваше роклята, големи златни обеци и широка диадема за буйната ѝ ягодово червеникава коса.

Пейшънс се облече, гримира се с козметиката на сестра си и обу обувките. Косата ѝ бе безнадеждно рошава, но диадемата помогна. Огледа се в тристранното огледало на Тили и промърмори:

— Е, не изглеждам толкова зле.

Джейк — кучето, се бе намъкнал в стаята и се опитваше да се отрие в нея, но тя му забрани. Нямахше намерение да събира кучешки косми от роклята по време на вечерята.

Другият Джейк я чакаше в дневната и втренчено наблюдаваше небостъргачите. Бе вече седем часа. Когато тя се появи, той се обърна и учудено вдигнатите му вежди издадоха, че е успяла да го изненада. Когато ѝ предложи да тръгват, гласът му бе по-дрезгав от обикновено. Той бе облякъл тъмен костюм, в който изглеждаше преуспял, изискан и много, много секси. Така ли беше наистина? Или тя бе стояла сама прекалено дълго в горите?

Взеха такси и отидоха в интимно малък елегантен италиански ресторант в горната част на Ист Сайд. Масите бяха покрити с бледожълти покривки, а върху тях имаше свещници с дълги бели свещи. Менюто беше превъзходно. Двамата прегледаха листа с вината и направиха своя избор. За вечеря тя поръча съомга с лимон и пълнени сини домати. Когато дойде виното и сервитьорът напълни чашите, си пожелаха „Наздраве“.

Накрая Пейшънс не можа да се сдържи и попита:

— Джейк, за какво е всичко това?

Той вдигна салфетката от панерчето с топъл хляб и ѝ го подаде.

— На вечеря съм с интересна и изключително привлекателна писателка.

Опитваше се да се измъкне.

— Тили ли те накара да ме изведеш?

— Не.

— Е, все пак мисля, че има нещо подозрително в...

Джейк я изгледа. Пламъците от свещите се отразяваха в очите му.

— Грещиш. Ти идваш в Ню Йорк, за да се погрижиш за котките на сестра си и откриваш, че съпругът ѝ ме е поканил да остана у тях, докато ремонтират апартамента ми. Какво подозрително намиращ в това?

— Така ли?

— Съвпаденията наистина са много, но...

— Твоя ли е идеята да ме поканиш на вечеря?

— Да — но преди тя да изпита облекчение от отговора му, той добави: — И не.

— Значи сте говорили с Тили?

Той поклати глава:

— С Терънс.

Пейшънс за малко да изпусне чашата си.

— С Терънс?! Искаш да кажеш, че той те е накарал?

— Не съвсем. Той каза, че си депресирана и...

— Депресирана? Аз? Не мога да повярвам! Ще се въздържа да кажа какво мисля за него при това положение само защото ти е приятел. Но погледни ме, Джейк! Потиснатата ли ти изглеждам?

Като се облегна назад, Джейк я погледна по-дълго, отколкото бе необходимо да направи преценка и по-съсредоточено, отколкото го изискваше ситуацията. Трудно можеше да се прочете нещо в изражението на лицето му. Пейшънс тайно се надяваше и нейната реакция да не бъде прекалено очевидна.

— Не — рече той накрая. — Не бих казал, че изглеждаш депресирана.

Пейшънс се опита да запази самообладание, макар да чувстваше, че очите на Джейк все още бяха вперени в нея.

— Откъде ти хрумна тази странна идея?

Джейк не отговори.

— Тили, нали? — Пейшънс очевидно намери отговора.

Джейк отново дипломатично се въздържа от коментар.

— Какво ги е прихванало? — измърмори тя, раздразнена и смутена. Сестра ѝ бе ѝ погодила номер, без тя изобщо да се усети.

— Нямам намерение да заставам между теб и сестра ти.

— Тогава не го прави — тросна се тя, въпреки че не му се сърдеше, а по-скоро се безпокоеше за пропастта, зейнала между нея и Тили.

— Пейшънс, поканих те на вечеря, тъй като исках да бъда с теб — гласът му бе спокоен, разумен и... съблазнителен. — Исках да те опозная по-добре. Вече прецених, че Терънс греши относно душевното ти състояние и...

— Душевното ми състояние! — тя за малко да се задави. — Не мога да разбера защо ти и той ме обсъждате зад гърба ми.

— Не те виня за раздразнението...

— Не съм раздразнена! — остро го прекъсна тя. — Ядосана съм и с всяка секунда все повече се разгневявам. Господи! Тили добре ме познава. Как е могла да си помисли, че съм депресирана! Изобщо самото понятие депресия ми е чуждо. Казала го е, просто защото... — тя замълча, не искаше в нейното емоционално състояние да изпусне нещо за сестра си и брачните ѝ проблеми. Или да се издаде, че близостта на Джейк Фар през целия ден и целувката му е объркала чувствата ѝ. Каквото и да кажеше, щеше да съжالياва.

Донесоха им вечерята, тя се усмихна на сервитьора и каза, че всичко е прекрасно. Сервитьорът донесе пармски сирена и салата и се оттегли. Джейк напълни чашите с вино. Изражението му бе

невъзмутимо — чудесно се контролираше. Разбира се, за него никой нищо не бе съчинявал зад гърба му.

Рибата миришеше прекрасно, както и сините домати. А тя бе гладна.

— Мисля, че разбирам какво става — рече Джейк.

— Надявам се да е така — той не беше някой глупак.

Без да я погледне, Джейк продължи:

— Сестра ти нарочно е организирала това пътуване, за да ни събере.

Пейшънс не каза дума. Очевидно сестра ѝ се опитваше да се разсее заради собствените си любовни неуспехи. Въпреки че ѝ бе много ядосана, нямаше намерение да обсъжда интимните ѝ проблеми с най-добрия приятел на съпруга ѝ.

— Слушай — продължи Джейк, — не за първи път някой приятел ми погажда подобен номер.

Пейшънс бързо изпи виното си, като се чудеше дали не е поредната млада дама, представена на Джейк Фар и отхвърлена от него. Тази идея съвсем не ѝ хареса.

— Ако не възразяваш — каза тя студено, — първо искам сама да преценя цялата ситуация. Не можем ли да се наслаждаваме на вечерята и временно да забравим за всичко друго?

— Прекрасна идея — прие веднага Джейк. Усмихна се с неподправена нежна усмивка, която я остави десет пъти по-объркана. Всъщност не трябваше ли да благодари на Тили, че я е запознала с Джейк Фар?

Бе се държал прилично през последните двадесет и четири часа, защото му бяха внушили, че е депресирана. Всичките му действия са били продиктувани от това.

Беше прекалено! Ала какво можеше да направи? Да се наслаждава на вечерята, реши тя. И да поиска сметка от Тили при първа възможност.

— Да, сигурна съм, че това е името. Курорт „Скритата камила“, Скотсдейл, Аризона.

— Съжалявам, госпожо, но нямаме гост под това име...

— Трябва да имате.

— Моля проверете името и града и отново ни се обадете. Ще се радваме да ви помогнем, госпожо.

Пейшънс затвори телефона, смутена и леко притеснена. Може би трябваше просто да поспи и утре на свежа глава да обмисли нещата. Бе яла прекалено много и прекалено много време бе прекарала с един висок неотразим мъж. На сутринта всичко ще си дойде на мястото. Само че малко се съмняваше в това.

Върна се в дневната, където нейният съквартирант явно се бе захласнал по гледката на нюйоркските небостъргачи. Тя затаи дъх. Бе свалил самото си и бе навял ръкавите на ризата си. Тъмните косъмчета на ръцете му контрастираха с белоснежната скъпа материя. Изглеждаше замислен и потаен както винаги. Само Тили да не бе си пъхала нахалния нос в живота й... Но в противен случай тя би могла никога да не срещне Джейк Фар! И тогава? Нямахше да се чувства толкова обърквана.

— Даже еленовата глава в стаята ми не ме изнервя толкова.

— Моля? — обърна се Джейк.

Въпреки че бе много учтив, тя можа да усети по дрезгавия глас вълнението му. След вечеря взеха такси директно до Сентръл Парк Уест. Изглежда колата бе по-малка от първата, защото Пейшънс почувства прекалено осезаемо близостта му — бедрото му се притискаше до нейното, ръцете му заплашително потрепваха и тя ясно виждате силната му брадичка и малкия белег в ъгълчето на дясното око. Щом пристигнаха, Пейшънс изтича в спалнята, за да се обади на сестра си, като се надявате междуременно да се освободи от магнетичното му въздействие.

— Нищо — въздъхва тя. — Не открих Тили.

— Тя ще ти се обади ли?

— Не, не оставих съобщение.

Така беше, но нямаше и как да остави съобщение, тъй като проклетата й сестра не бе оставила точния си адрес.

— Може би двамата с Терънс вечерят — предположи Джейк. — Там е още рано.

Пейшънс не го опроверга, че Терънс и Тили не са заедно във Флорида. Докато не си изяснят нещата с Тили, нямаше желание да разкрива нищо, макар Джейк да бе най-добрият приятел на Терънс.

Седнал на едно от елегантните канапета на семейство Тързуилигър, той попита небрежно:

— Къде е хотел „Скритото фламинго“? Никога не съм чувал за него. Пейшънс, какво има?

„Скритото фламинго“ във Флорида...

„Скритата камила“ в Аризона...

Отначало тя и Джейк Фар съвсем случайно се бяха озовали на Сентръл Парк Уест по едно и също време. След това Тили бе накарала Терънс да каже на Джейк, че сестра ѝ е депресирана. А сега, имената на хотелите — „Скритото Фламинго“, „Скритата Камила“... Беше прекалено много за Пейшънс, за да го преглътне. Трябваше да им обяви война!

— Необходимо е да помисля, преди да ти изложа съображенията си...

Не го погледна, но чувстваше погледа му върху себе си. Странно, топлина обля тялото ѝ. Най-накрая му хвърли бърз поглед. Очите му през цялото време бяха приковани в нея. Тъмни, присвити, разбиращи...

— Просто търся начин — рече той — да те накарам да ми се довериш.

След това се изправи и с две крачки се озова до нея. Внимателно се вгледа в лицето ѝ.

Какво ли вижда, учуди се тя. Гняв? Объркване? Размазан грим? Жена, която отчаяно иска да му се довери?

Той леко докосна ъгълчето на устните ѝ. Нямаше представа защо. Той не обясни, тя не попита. Но самият полъх на докосването задейства някакъв център в нея и тя забрави за всички тайни планове на безумната си сестра и проблемите с брака ѝ.

— Имам ти доверие — прошепна тя и сама се изненада от твърдостта в гласа си. — Ние прекарахме последните две нощи близо един до друг, нали? Не заедно и може би там е цялата работа... Нали разбираш какво искам да кажа?

— Мисля, че да — гласът му бе дълбок и възбуждащ. — Но не те питам дали се съмняваш в почтеността ми само защото не съм се нахвърлил върху теб. Питам те, имаш ли ми доверие?

И устните му докоснаха мястото, което само преди секунда бяха докосвали пръстите. Разбираше какво я пита.

Но той не ѝ даде шанс да му отговори. Притегни я към себе си, така, че тя почувства възбудата му и езикът му разтвори устните ѝ. Тя отвърна на неговата страст и на своята собствена.

След малко Джейк се отдръпна и попита с дрезгав глас:

— Имаш ли ми доверие?

Тя кимна, тъй като не бе в състояние да отговори.

— Добре.

— Какво добре?

— Ами — започна той, като продължи да я държи в прегръдките си, но изражението му бе непроницаемо, — прекарах ден с една интригуваща жена, която е свикнала сама да взема решения и да води своите малки битки. Мога да го разбере, тъй като аз самият съм такъв, само дето не съм толкова интересен...

— Ти провокираш повече въпроси у мен тази вечер, отколкото снощи.

— И ти също — засмя се той. — Не е ли забавно?

— Трябва да помисля, не бива да ти казвам за какво точно...

— Не искам да ми казваш нищо, което не си готова да ми кажеш.

Искам просто да почувствам, че ми се доверяваш. Терънс е приятел, както и Матилда... А да, Тили. Бих искал да мисля, че и ти си приятел.

Преди тя да може да отговори, Джейк — кучето, се промуши между тях, като остави косми по кадифената ѝ рокля и по черните панталони на другия Джейк.

— Съжалявам — премигна смутено Пейшънс.

Той махна с ръка:

— Поласкан съм, че ме ревнува от теб.

— Всъщност — каза тя — мисля, че той просто иска бира.

Джейк се засмя:

— Тогава сме двама.

Пейшънс с безпокойство проследи как двамата се отправят към кухнята. Когато те изчезнаха, Аполон и Афродита за секунда се настаниха до нея, за да я поздравят и да се притиснат до смарагдовозелената ѝ рокля.

Изведнъж я осени просветление. Вече знаеше какво да прави. Представи си как далечните звезди се отразяват в обляната в лунна светлина повърхност на езеро край планинската ѝ вила...

Трябваше незабавно да се върне вкъщи. Единствено там можеше спокойно да премисли всичко.

Тя наистина харесваше този мъж. И точно затова трябваше час по-скоро да напусне Ню Йорк.

ШЕСТА ГЛАВА

Джейк чу как Пейшънс снове из апартамента, събира нещата си и се готви за тръгване с котките и кучето. С ръце зад тила, той се отпусна върху голямото легло. Дали да стане и пръв да си вземе довиждане? Беше шест часа сутринта и тя явно възнамеряваше да се измъкне, преди той да се е събудил.

Е, добре, ще ѝ даде тази възможност.

Нямаше основателна причина, поради която тя да иска да си тръгне. Какво пък толкова, ако Матилда съзнателно ги е събрала за седмица заедно? Той бе изпадал и в по-лоши ситуации, благодарение на инициативни сватовници. Не че не се разбираха добре с Пейшънс. Именно поради това, че може би прекалено добре се разбираха, тя се е решила на това паническо бягство. Той бе докоснал открит нерв и тя се опитваше да се измъкне. Спомни си за реакцията ѝ на въпроса му за „Скритото фламинго“. Терънс не бе оставил номер, както бе обещал, иначе Джейк щеше да му се обади и да му поиска сметка за това, което става. Но защо Пейшънс бе толкова шокирана, когато той спомена къде са отседнали сестра ѝ и Терънс?

Трябвало да си помисли, преди да му кажа повече, бе споменала тя. Ала очевидно бе помислила и бе решила нищо да не му казва.

— Джейк — тихо извика тя. Той знаеше, че не вика него. — Хайде, тръгваме! Не можем да останем повече.

Усети как кучето душеше пред вратата на спалнята му. Грозният пес щеше да му липсва.

Но те щяха да се видят скоро. Джейк бе сигурен в това. Той и Пейшънс Медрид имат работи за довършване, независимо дали тя го признава, или не.

Когато всичко утихна, той стана и отиде в кухнята. Не се изненада, когато откри кратка бележка от бившата си съквартирантка.

„Скъпи Джейк,

Реших да се прибера вкъщи — взела съм котките, така че не се безпокой за тях. Ще уведомя Тили. Ползвай продуктите, които съм оставила.

Благодаря ти, че ме разведе из Ню Йорк. Беше много по-приятно, отколкото очаквах.

Пейшънс“

Е, не беше от бележките, които се запазват за поколенията. Той смачка листчето и го хвърли в кофата за боклук, но там забеляза още цяла купчинка от смачкани бележки. Той ги извади на масата и започна да ги разгръща една по една. Всяка от тях започваше с името му. Седем опита.

„Скъпи Джейк,
Съжалявам, че не се сбогувах, но не исках да те събуждам.“

„Скъпи Джейк, Беше забавно, но...“

„Скъпи Джейк,
Сигурна съм, че в очите ти ще изглеждам страхливка, поради това, че се измъквам призори, но исках да избегна натовареното движение и...“

„Джейк, Аполон, Афродита и аз заминаваме за планините. Довиждане.“

„Джейк“

„Джейк,

Реших да се прибера вкъщи, но не заради теб или че ние двамата...“

„Скъпи Джейк,

Прекарах страхотно с теб в Ню Йорк, но реших, че е по-добре да замина. Взех животните със себе си. Приятно прекарване на Сентръл Парк Уест. Ще ти се обадя. Не, няма да ти се обадя.“

Значи тя се бе опитала да намери най-точните думи за прощалното си послание. Той бе заинтригуван, поласкан и прие

предизвикателството.

Къде в Адирондакс беше споменал Терънс, че живее тази особнячка? Той намери карта на щата, направи си цяла кана кафе и се зае да изследва североизточната част — градове, селища, планински върхове, номера на шосетата, езера... Всъщност почти всички имена му бяха познати.

Пейшънс Медрид тепърва щеше да разбере с кого си има работа.

Шест часа след като пристигна във вилата си, Пейшънс излезе на разходка около езерото с Джейк, като преди това бе напълнила сандъка с дърва, запалила печката и направи огромно количество сос чили. Бе се отказала да пази гостите от Ню Йорк бели и сресани. Те си харесаха мястото на Джейк под печката. Той пък нямаше нищо против — трите нощи в големия град го бяха накарали да се пристрасти към топлите постели. Но след като Пейшънс го изрита от леглото си за трети път и го заплаши да го изхвърли на двора, той реши да си възвърне мястото под печката. Котките обаче не бяха на същото мнение.

Пейшънс се сгуши на дивана с бележник в ръка готова за мозъчна атака. Нищо друго не можеше да я отвлече от опасните мисли, освен работата. Чудеше се какво ли е направил Джейк Фар, след като е намерил бележката ѝ. За момент тя си представи, че веднага е тръгнал към Адирондакс. Но ако беше така, щеше вече да е пристигнал. Освен ако не се е загубил.

— Не — каза си тя на глас — той не е мъж, който може да се загуби.

Какво ли бе направил? Смачкал е бележката, след това спокойно е закусил и е продължил да си живее както досега. Тя въздъхна и точно в този момент телефонът иззвъня.

Тили беше бясна:

— Пейшънс, не мога да повярвам! Ти си взела Аполон и Афродита в планините!

Тя не питаше. Знаеше отговора. Избухването ѝ бе израз на гняв и възмущение.

— Разбира се! И се чувстват чудесно, като на бал.

— Какво?

Пейшънс не оцени нотката на подозрение в гласа на сестра си.

— Наслаждават се на живота в красивите Адирондакски планини.

— Не си ги пускала навън, нали?

— Не, разбира се, че не — бе се опитала, те не искаха. Нищо не можеше да я раздразни повече от домашни котки. — Тили, престани да се безпокоиш. Знаеш, че няма да допусна да им се случи нищо лошо.

— Защо не ме информира предварително, че ще ги вземеш със себе си?

— Исках да ти се обадя — каза Пейшънс хладно, — но нямах номера ти.

— Да, зная.

Отново никакъв намек за вина.

— Откъде знаеш, че съм тук?

— Откъде мислиш? Джейк Фар ми каза, когато се опитах да се свържа с теб преди малко.

Пейшънс облиза устни. Не искаше да издава обърканите си чувства към най-добрия приятел на Терънс. Надяваше се със завръщането си във вилата да го забрави, но уви.

— Значи той ще остане в апартамента ти?

— Засега — Тили направи пауза, изкашля се и попита: — Какво знае той?

— Нищо.

— Как разбра?

— „Скритата камила“ и „Скритото фламинго“. Тил, би могла да измислиш нещо по-оригинално.

— Не съм писателка като теб.

— Аз се занимавам с научнопопулярна литература. Факти, не измислици или лъжи. Разбитият брак, временната раздяла за размисъл — всичко това са хитрини, за да ни събереш с Джейк Фар.

Последва тишина от другия край на линията. Накрая Тили каза меко:

— Е, не съвсем...

— Защо не ми кажеш какво става в действителност?

— Не мога.

— Не можеш или не искаш?

— И едното, и другото. Ще ти разкажа всичко, когато се върна, тъй като сега съм в много неловко положение. Обещавам.

— А Терънс?

— Той все още е мой съпруг — въздъхна Тили с доза отчаяние.

— Ще се погрижа за Аполон и Афродита — успокои я Пейшънс.

— Не се притеснявай за тях, чу ли?

— А Джейк?

— Ако котките му отстъпят мястото под печката, мисля, че ще се разбира добре с тях.

Тили изстена:

— Нямам предвид проклетия ти пес! Искам да кажа Джейк Фар.

— Когато говорих с него, ми се стори, че не е раздразнен от теб.

Просто е твърдо решен да...

— Твърдо решен какво?

— Не мога да ти кажа.

Аполон изпълзя изпод печката, протегна се и скочи в скута на Пейшънс. Бе покрит със сажди, прах и дървени трески. Никой не може да разкрие по-добре немарливостта на една домакиня, както една бяла котка.

— Добре — примири се Пейшънс, — няма значение. Той е в Ню Йорк, а аз съм във вилата. Идеята, че страдам от депресия твоя ли е, или на Терънс? Той казал на приятеля си, че чудатата сестра на съпругата му е изпаднала в депресия и го помолил да ме разведе из Ню Йорк.

— Сериозно ли говориш? Та ти никога в живота си не си се чувствала депресирана. Просто не е в твоя стил и затова не е моя идея, повярвай ми.

— Не можете ли да съгласувате действията си с Терънс, когато става въпрос за мен? Друг е въпросът, че не желая да се бъркате в живота ми.

— Разбирам. Наистина разбирам. Но не мога да виня Терънс. Внушил си е, че Джейк е точно твоят тип.

— Как би могъл нюйоркски бизнесмен да е мой тип?

— Той не е обикновен нюйоркски бизнесмен. За Бога, Пейшънс, Джейк Фар е изкачил много повече планини от теб!

След тези думи Тили набързо се сбогува и затвори, без да спомене къде е отседнала и какво точно целят двамата с Терънс. Пейшънс едва се сдържа да не захвърли телефона.

Чувстваше се така, сякаш тежката ръка на съдбата се намесваше, ала не знаеше дали в нейна полза? Погали Аполон и той веднага започна да мърка. Джейк се бе промъкнал под печката, а Афродита, не по-малко изцапана, отколкото котарака, се покатери на корема на песа.

— За Бога, Пейшънс, Джейк Фар е изкачил много повече планини, отколкото ти! Добре... — промърмори тя. — Никога не съм твърдяла, че мога правилно да преценявам хората. Особено мъжете.

Беше ли подценила Джейк Фар? Не, не го беше подценила. Просто не бе успяла да го оцени. Бе избягала от Ню Йорк, преди да е имала тази възможност.

— А сега накъде?

Първо ще се наспи добре. Утре сутринта ще почисти вилата. След това ще изкъпе котките, може би и Джейк.

Нищо не може да стимулира мозъка по-добре от физическия труд и свежия планински въздух. До утре следобед трябва да реши какво да прави със сестра си, съпруга ѝ и нюйоркския бизнесмен — катерача супермен. Не само Джейк Фар можеше да се похвали с твърда решимост.

В полунощ в Адирондакските планини ставаше тъмно като в пъкъла. Джейк едва се придвижваше по тесния разкалян път с джипа си и бе благодарен, че не се е качил на някоя от ниските си спортни коли. На няколко пъти бе затъвал в локви, от които му се струваше, че никога няма да се измъкне.

Матилда го бе предупредила.

„Пътят е много лош — бе казала тя. — Пейшънс прави всяка пролет основен ремонт на джипа си.“

Бе си помислил, че Тили преувеличава. Сега се молеше само да е налучкал верния път, бил той и лош.

„Пътят се вие през горите в продължение на километри, преди да стигне до езерото...“

Джейк нямаше проблем да намери лош път в безкрайните гори на Адирондак. А в планините имаше и хиляди езера. Дори и да бе тръгнал по погрешен път, пак щеше да излезе на брега на някое езеро.

Пред колата му просветнаха очи на животно, което му се стори прекалено голямо за миеша мечка и прекалено малко за истинска

мечка. Преди да разбере какво е, то се скри в тъмната гора.

Резервоарът му бе наполовина пълен. Ами ако не открие вилата на Медрид? Нима щеше да се наложи да прекара нощта в тази пустош? Не че няма да се справи — разбира се, че ще оцелее. Знаеше как да се оправя в гората. Но се съмняваше, че сутринта ще бъде в настроение да се справи с Пейшънс Медрид. През последните четиридесет минути не бе видял жива душа. Къде ли се е залутал?

„Не бих те помолила да направиш това, Джейк, но наистина се безпокоя за нея...“

Да, да! И той бе добрата душа, която се помъкна в този непрогледен мрак, за да я спасява. А имаше билети за футболното дерби на сезона тази вечер. На трибуната.

Защо Пейшънс Медрид, която той целуна, и Пейшънс, която сестра ѝ му описа, не съвпаднаха? Точно това несъответствие между двете Пейшънс го накара да се отправи на север. Трябваше да ги помири една с друга. Трябваше да разбере коя е целунал снощи, за коя е мечтал нощес, коя не можеше да забрави... Трябваше да разбере коя всъщност е червенокосата и дали не е по-добре да я остави в горите с нейните животни. По дяволите...

Той наби спирачките и спря на сантиметри от гладкото като огледало езеро. Сърцето му лудо биеше. Остана с крак върху педала, като гледаше спокойните води, в които се отразяваше покритото със звезди нощно небе. Поотпусна волана. Преглътна. Пое си дълбоко дъх. Нямаше как да не се е озовал в царството на Медрид. Всичко наоколо бе изненадващо красиво, феерично, надхвърлящо въображението му. Ако някога реши да стане отшелник, ще бъде щастлив да открие такова място, от което просто дъхът ти спира.

„Завиваш деветдесет градуса надясно — му бе обяснила Тили Търуилигър. — Следвай пътя, докато стигнеш до другия край на езерото. Ще минеш покрай няколко летни вили. Вилата на Пейшънс е последната — тя владее цялата северна част на езерото. Ако е студено, вероятно ще забележиш пушек от комина.“

Следвайки инструкциите на сестра ѝ, Джейк даде заден ход и направи завой. Пътят се стесни още повече. Последваха дупки, камъни, корени, клони... Приятна вила с огромна веранда отляво. Баир, след това още една вила. Пътят отново се изгуби в гората, отдалечи се от езерото и след около километър той забеляза още една

стара вила. Колата му подскочи през три последователни дупки. Помисли, че джипът се е повредил, но слава Богу, бе издържал. Какво ли прави Пейшънс, когато ѝ потрябва мляко? По дяволите, как позволи на Тили да го въвлече в тази авантюра? Не, тя не е виновна. Ти вече бе решил да отидеш. Използваш Тили просто като извинение.

През тъмните стволове на високите вечнозелени дървета, той отново видя осеяното с отражения на звезди езеро. Сигурно приближаваше.

Изведнъж пред погледа му изникна дървена вила, сгущена в гората недалеч от брега. От прозорците струеше приглушена светлина, а от комина се виеше дим. Джейк подкара по тясната алея и паркира.

Поколеба се дали да изключи двигателя — можеше да му се наложи да се върне обратно в Ню Йорк. Та нали Пейшънс го бе зарязала тази сутрин! Може би бе трудно решение, но го бе предпочела. Какво право имаше той да ѝ се натрапва? Нали бе отрекла да е била дресирана някога.

„Разбира се, че ще го отрече! — бе изстенала Тили. — Пейшънс никога няма да се признае за слаба.“

И той бе взел трудно решение. И сега трябваше да го изпълни.

Изключи мотора и слезе от колата. Студеният планински въздух го освежи моментално. Той взе раницата си от задната седалка, праметна я през рамо и се отправи по покритата с плоски камъни пътека към вилата. Внимателно се приближи. Ако Джейк бе навън, можеше да не го познае и да го нападне изневиделица. Можеше да има и други зверове, които да се навъртат наоколо в тъмното. Сега бе на неин терен и трябваше да бъде готов за всякакви изненади. Почти не се чувстваше виновен, че стои на прага ѝ в полунощ. Все пак нали през последните няколко дни нейното куче го бе нападнало в асансьора, тя бе конфискувала леглото му заедно с онези „мили“ създания...

Той се изкачи на верандата и почука на солидната дървена врата.

— Пейшънс?

— Слава Богу, че първо гледам, после стрелям — чу гласа ѝ зад гърба си.

Обърна се бавно и съгледа насочената към него карабина.

— Зъбите ти тракат — подхвърли той.

Тя отпусна дулото.

— Това няма да ми попречи да те уцеля.

— Ще имаш ли нещо против да вляза.

— Отворено е. Внимавай да не избягат котките.

Той влезе вътре и тя го последва, като залости външната врата и опря карабината на стената.

— Заредена ли е?

— Не. Ако беше някой злонамерен тип, бе достатъчно да те халосам по главата. За това не ми трябват муниции. Преди петнадесет минути чух, че някой приближава и излязох за всеки случай навън.

Каква противоречива личност бе тази Пейшънс! Зъбите ѝ тракаха, ала изричаше сурови думи. С нейните дълги фини пръсти и женствени очертания под износения грозен пуловер. С буйната ѝ коса, обгръщаща красивото лице с нежна кожа и огромни блестящи очи... Изглеждаше страхотно самоуверена и едновременно с това — странно уязвима. Джейк никога не бе срещал такава загадъчна жена в живота си.

Тя закачи медната лампа над малката букова маса. Доколкото можа да види, хижата ѝ се състоеше от две стаи. Кухнята, дневната и трапезарията се извиваха под формата на буквата „Г“. Мебелите бяха или ръчна изработка, или закупени от някоя разпродажба. Двете котки и кучето спяха заедно под печката. Как бяха свикнали един с друг, бе загадка за Джейк. С крайчеца на окото си забеляза компютъра и лазерния принтер до стената, под портрет на старец с дълга бяла брада, застанал до куче или мечка, Джейк не можа да различи добре. Бе сигурен, че това е прословутият чичо Исая. През отворена врата зърна отметнати завивки на леглото.

— Съжалявам, че те събудих — извини се той.

— Не бях заспала. Ще ми кажеш ли какво правиш тук?

В полумрака той виждаше острия блясък на очите ѝ и упорито вирнатата брадичка. Очевидно не му вярва. Не се страхуваше от него — просто му нямаше доверие.

— Говорих със сестра ти. Тя се безпокои за теб и помоли да проверя как ся.

Пейшънс въздъхна.

— Защото съм депресирана, нали?

— Защото си на ръба да станеш мизантроп и отшелник.

Тя измърмори, сне пиринчения чайник от печката и със свободната си ръка взе две чашки.

За малко да размисли, когато видя как тя сипа нещо като храна за птици във всяка от чашите и го разбърка с вода от чайника. Хвърли още една цепеница в огъня и той си помисли, че това определено е жена, която е свикнала сама да се грижи за себе си.

Джейк взе стол, но не седна веднага. Гледаше намръщено съдържанието в чашите.

— Това е успокояваща настойка от билки — рече тя.

Напитката беше ужасна.

— Имах много работа — каза Пейшънс затова останах тук през цялата зима. Нито съм депресирана, нито пък съм някаква отшелница. Не разбираш ли какво цели Тили?

Той се бе отказал изобщо да гадае какво искат сестрите Медрид. Сега не можеше да си представи, как е преглътнал обясненията на Матилда. Сестра ѝ изглеждаше великолепно.

— Ами...

— Мъчи се да ни събере. Физически... Искам да кажа... — тя се изчерви и млъкна, което според Джейк бе необичайно за нея. — Опитва се да ни ожени.

— Да, но твърди, че не може да си представи по-неподходяща двойка от нас двамата.

Пейшънс го изгледа уморено.

— Ооо...

— Не зная на кого да вярвам!

— Не че мисля, че сме подходящи един за друг...

Той се усмихна. Значи подобна мисъл ѝ бе минавала през ума.

Тя се изправи с чаша ръка и заяви:

— Отивам да си лягам. Можеш да прекараш нощта на ето тази сравнително удобна кушетка. Ако ти потрябва още едно одеяло, само извикай. Утре сутринта ще си изясним нещата.

Сложи още едно дърво в огъня, след това се отправи към спалнята си и затвори плътно вратата след себе си. Джейк слушаше дишането на животните, пукането на огъня и си мислеше как бе се натикал в подобно диво място.

Изля „чая“ в умивалника и се загледа за миг през прозореца.

Боровете хвърляха дълги сенки около вилата. Да, нощта нямаше да има край... Не се чуваха нито полицейски сирени, нито клаксони на таксите.

Кушетката се оказа по-удобна, отколкото очакваше. Той свали обувките си и легна по джинси, след това дръпна мекото износено одеяло върху себе си. Кучето изпълзя изпод печката, облиза лицето му и се разположи до него на кушетката. Миришеше на бор и гнили листа. Аполон и Афродита, загубили снежната си белота, любопитно надзърнаха към тях.

Трябваше да признае, че Пейшънс не живееше зле. Но какво ли правеше, когато ѝ писнеше от четириногата компания?

СЕДМА ГЛАВА

Пейшънс се събуди в шест часа, щастлива, че е в собственото си легло, в собствената си къща. Не бе забравила обаче, че Джейк Фар е в съседната стая.

Облече се и прекоси малката спалня. От съвместния им престой в апартамента на семейство Търуилигър бе наясно, че неговият режим е по-различен от нейния.

Тя отвори вратата и се послуша. Не се чуваше никакъв шум. Нямахше представа докога ще спи Джейк. Той изглеждаше много уморен предишната нощ и не бе привикнал да става рано като нея, макар тази сутрин тя да се бе излежавала по-дълго от обикновено.

Отвори вратата още малко и погледна към кушетката. Не можеше да стои повече затворена в стаята си. Имаше толкова неща за вършене.

Джейк изглеждаше изтерзан и измъчен. Единият му крак се подаваше изпод одеялото. Очите му бяха затворени и по челюстта му бе набола брада. Още се чудеше от къде на къде се бе озовал на кушетката ѝ.

— По-добре в нея, отколкото в леглото ми — промърмори тя под нос. — Или по-зле...

Той се размърда.

— Буден съм — чу го да казва без особен ентузиазъм. Още не бе отворил очи. — Не мога изобщо да кажа, че съм спал.

— Тежка нощ ли прекара?

— Кучето ти искаше да излезе някъде около пет часа.

— Малко наруши режима си в Ню Йорк. Обикновено не става преди пет и половина или даже шест.

— Прекрасно.

— Пусна ли го навън?

Той отвори очи.

— Не, направо го изведох.

Пейшънс не можа да сдържи усмивката си.

— Какво, по дяволите, е толкова смешно? — изгледа я свирепо Джейк.

— Искам да ти кажа, че тук няма нужда да извеждаш кучето на разходка. Просто отваряш вратата и то си знае работата. Тук не е Ню Йорк.

Тя погледна към печката и видя своя Джейк преливащ от самодоволство. Очевидно бе щастлив, че е праметнал един богат нюйоркчанин. Пейшънс реши да не се поддава на веселието му — все пак Джейк Фар бе неин гост. Забеляза, че навън има мъгла. Типично за март.

Печката излъчваше благодатна топлина. Или тя идваше от впитите в нея очи на Джейк Фар?

Бе облякла тъмнозелен клин и свободен жълт пуловер в чест на своя гост.

— Поддържах огъня през нощта — рече той.

— Благодаря.

— Няма защо, за мен това бе единственият начин да оцелея.

Той отметна одеялото и се изправи. Изглеждаше смачкан, но сексапилен повече от всякога. Прокара ръка през косата си, жест, който бе неудържимо мъжествен. Физическата ѝ реакция я разтърси от крайчеца на устните до пръстите на краката. Опита се да се стегне, преди да направи нещо, за което после да съжалява.

Измъчваше я чувството, че е необходимо постоянно да се контролира. Физическото присъствие на Джейк Фар бе направо пагубно.

— Странно, че не съм те чула. Спала съм по-дълбоко от обикновено.

Дълбоко, но неспокойно. Имаше цветни сънища — с Джейк Фар. Не искаше да си ги припомня, поне докато той се бе разположил на кушетката и в непосредствена близост. Представляваше прекалено голяма заплаха за стабилността ѝ, за да анализира чувствата си към него.

— Искаш ли да пиеш нещо топло?

— Какво например?

Очевидно не бе хареса снощния ѝ чай.

— Кафе.

Тя смля прясно кафе и сложи кафеварката.

По радиото предаваха последните новини от Олбъни.

Кучето се измъкна изпод печката и тя го пусна да излезе навън. След това изпълзяха и котките и ѝ напомниха за себе си. Е, в тази къща нямаше порцеланови чинийки за котки. Трябваше да се задоволят с тенекиените чинии от чичо Исяя.

— Нали Аполон и Афродита започнаха да приличат на котки?

— О, мисля, че хубаво трябва да ги изкъпеш, преди да ги върнеш на сестра си!

— Предполагам, че да.

Пейшънс наля две чаши кафе и сложи филийки върху печката. Вдигна вестниците и списанията и ги хвърли настрана, за да освободи място.

— Какво си въобразяваш, че ще постигнеш, идвайки тук? — невинно попита тя.

Джейк вдигна рамене. Стори ѝ се, че и той си играеше на небрежност и незаинтересованост.

— Не зная...

— Тили ли те разтревожи?

— Дори да преувеличаваше...

— Тя те е излъгала, Джейк!

Той седна и отпи от кафето.

— Не исках да те изоставя...

— Защо? Та ние почти не се познаваме. Нищо не ми дължиш.

— Да, но сестра ти и Терънс са мои приятели. Мисля, че поне трябваше да си дам труд да те видя как си и да ги уверя, че се чувстваш прекрасно.

Нима искаше Джейк да признае, че е пристигнал само за да я види отново?

Тя скочи и започна да събира полуизгорелите филийки от печката.

— Малко се прегорели — каза тя, — но стават за ядене.

— Тук се чувстваш като у дома си, чудесно се справяш — усмихна се Джейк.

— Но тук наистина е моят дом!

— Не забелязах да се притесняваш и на Сентръл Парк Уест. Дали ще готвиш на печка с дърва, или на последното чудо на техниката, май няма никакво знание за теб.

Тя посочи с нож към кухненския ъгъл.

— И тук имам нормална печка.

— Няма нужда да се оправдаваш.

— Не се и опитвам.

— Това, което искам да кажа, е, че ти можеш да се приспособяваш към всяка ситуация и не си някоя вещоманка...

— Чудесно е, нали?

— Да — призна той, като огледа скромната ѝ покъщнина — може и така да е.

— А ти, какво ще кажеш за себе си?

— Ако трябва да избирам между скъп апартамент и страхотна гледка, избирам гледката. Но зависи от обстоятелствата.

— Тили казва, че си страстен катерач.

— Това е моето хоби.

— Какви планини предпочиташ?

— Без значение. Покорил съм всички върхове в Адирондакс. Всъщност трябваше да замина за Нова Зеландия да покоря и тамошните, докато трае ремонтът вкъщи, но това пътуване отпадна и се озовах в апартамента на сестра ти.

Да покорява върхове в Нова Зеландия? Този човек надминаваше очакванията ѝ. Съжали, че не е разпитала сестра си както трябва за него.

След закуска, той настоя да почисти и тя го остави с удоволствие да се разпорежда из кухнята. Наметна якето си и излезе навън. Необходимо ѝ бе да подиша свеж планински въздух, за да възстановя душевното си равновесие.

Бе ѝ приятно да закусва в компанията на Джейк. Едва се сдържа да не прокара длан по наболата му брада. Какво се случи с мирния ѝ подреден живот?

Тя тръгна към езерото и се качи на пристана. Четирикракият Джейк я следваше по петите.

Над езерото се стелеше утринна мъгла, ала във въздуха се усещаше диханието на пролетта. Тя си пое дълбоко дъх, щастлива, че е вкъщи, далеч от Ню Йорк.

— Вълненията — завърши на глас, решила да бъде откровена поне пред себе си.

Ню Йорк бе място, кипящо от живот.

Помнеше блесналия в светлини нощен град, треската, която я обзе при вида на мащабния ремонт на Джейк; елегантната вечеря и удоволствието да бъде в компанията му...

Независимо какво си мислеха околните за нея, тя обичаше да излиза от време на време в обществото. Да облече вечерна рокля, да сложи грим, високи обувки. Но тази зима не бе излизала никъде. Имаше много работа. Дали не бе се превърнала в отшелник? Нямахме обичай да го прави всяка зима.

Джейк Фар бе този, който я накара да види Ню Йорк в друга светлина. Нещо повече — смути душата ѝ и обсеби мислите ѝ. Не можеше да си го обясни. Толкова силно привличане.

Дали и той се чувстваше така? Или просто проявяваше любопитство към жена, която може сама да се справя в планините, знае как да нацепи дърва, да запали огън, да стреля...

Кучето бе домъкнало някаква пръчка на пристана. Тя я взе и я хвърли в езерото.

— Хайде, Джейк, донеси я! Хайде, мързеливецо!

— Предполагам, че говориш с кучето си — чу глася на Джейк Фар зад себе си. Не бе усетила кога се е приближил. — Но ако питаш мен, аз не бих скочил в ледената вода заради някаква глупава пръчка.

Пейшънс пак усети да я залива топла вълна. Всеки път, когато той се доближеше до нея, ставаше така. Тя прецени, че няма накъде да отстъпва, щеше да се озове в леденото езеро.

— Плуването е хубав спорт — подхвърли Пейшънс.

— Няма спор. Кога откриваш плувния сезон?

— По Великден. За около десетина секунди. Определено не съм морж.

— Кога се стопля водата?

— Не се стопля изобщо, но някъде в средата на юли става приятна.

— Май спомена, че караш кану?

— Винаги, когато имам възможност. Джейк ми прави компания.

— Звучи прекрасно. Мислиш ли, че можем да погребем сега?

Тя побърза да кимне в знак на съгласие. След няколко минути двамата с Джейк Фар отидоха до навеса да издърпат кануто и да вземат веслата.

Как ли ще понесе близостта му в тясното кану? Няма място да се обърнеш, трябва да си седиш кротко и да гребеш, да гребеш...

— Гребал ли си досега? — попита го тя, колкото да каже нещо.

— Мда...

Добре, помисли си тя.

Джейк управляваше кануто прекрасно. Каза си, че не трябва да се притеснява и да се разсейва при гледката на силните му рамена и тъмната коса.

Стигнаха средата на тихото спокойно езеро. Той седна на носа, като не сваляше очи от нея.

Слънцето беше пробило мъглата и небето се бе прояснило, отвсякъде ги заобикаляха планини. Тя усещаше смутено очите му върху себе си.

Кучето Джейк стоеше на края на пристана и лаеше към тях. Бе отказал да се качи в лодката. Пейшънс настоя, но песът държеше на своето и недоволно бе изръмжал.

— Всичките ли от семейство Медрид сте такива непредсказуеми...

— Да, но казват, че винаги може да се разчита на нас.

— Мога да го потвърдя...

Гласът му бе малко дрезгав. Дали не си въобразяваше, че Джейк Фар я гледа по някакъв особен начин?

Може би за него си оставаше превъртялата сестра на Тили Търуилигър. А може би грешеше? Не знаеше колко време възнамерява да остане. И какво ще прави, когато той си отиде.

Поривистият вятър разклати кануто и изду пуловера ѝ. Бе свалила якето си. Вятърът бе топъл за март, нямаше да настине дори да я подуха малко. От това силно мъжко присъствие около нея, хладният порив бе направо балсам за пламналото ѝ тяло. Освен него, гребането и усилията да озапти развинтеното си въображение бяха допринесли за сегашното ѝ състояние.

— Хайде да се връщаме? — предложи Джейк.

Тя кимна в отговор и той насочи кануто към брега със силни ритмични загребвания. Пейшънс му показва вилите покрай брега.

— Да — рече Джейк, — снощи ги видях.

— Значи Тили те е насочила да минеш по обиколния път.

— Не знаех...

— Има още едно отклонение от магистралата вляво, веднага след първото. До вилата ми е само около километър. Тили очевидно е искала да си помислиш, че живея накрай света.

— Защо?

— Откъде да знам?

— Май нещо се притесняваш за сестра си — подхвърли Джейк.

Пейшънс въздъхна.

— Не зная какво да мисля. Постъпва доста странно напоследък. Аз... — тя прехапа устни. За малко да сподели с Джейк брачните ѝ проблеми. Това, че бавно я разсъбличаше с поглед, не означаваше, че трябва да забрави семейната лоялност.

— Хайде — рече Джейк спокойно, — ще си поговорим във вилата.

Тя потрепери. Обзе я някакво внезапно, съвсем неуместно чувство. Самотата беше ужасно състояние. Копнееше да има с кого да си говори, да сподели проблемите и грижите си, да се повесели...

Преди шест месеца щеше да се изсмее на подобна сантименталност. Не съжаляваше за тъжната зима, прекарана единствено с компютъра. Имаше приятели, родители, Тили... Но в живота и нямаше мъж. Мъжете бяха някак различни и тя...

Бавно приближиха брега. Разтопеният сняг, зелените треви, стърчащи от калта, мъртвите влажни листа и набъбналите пъпки на дърветата я караха да си внушава, че нарушава спокойствието и девствеността на природата, за чието съхраняване апелираше като писател. Как би могла да остави всичко наоколо и да живее целогодишно в града? В апартамент като този на Джейк Фар... с Джейк Фар.

Тя изтърва греблото в езерото и изруга. Той успя да го сграбчи, докато преминаваше покрай него и отново ѝ го подаде. Трябваше да се надигне, за да го вземе и за малко отново да го изпусне. Никога не бе срещала някой, който да е по-сексапилен в реалния живот, отколкото във въображението ѝ. Да го вижда пред себе си бе по-объркващо, отколкото да си мисли за него. Той я изгледа развеселено и разбиращо.

— Изглеждаш ми някак отнесена...

Тя се усмихна едва-едва.

— Случват се и такива дни.

А денят още не бе превалил. Ръцете ѝ трепереха. На слънчева светлина очите му ѝ се сториха по-тъмни. Не можеше да не забележи мускулите на ръцете и раменете му, прибрания корем, стегнатите бедра, така очертани в прилепналите джинси. Някак не се връзваше с представата ѝ за нюйоркски бизнесмен.

Започна яростно да гребее, но бе излязла от ритъма. Накрая Джейк спокойно я помоли да му позволи да ги изведе на брега. Тя се ядоса на себе си, остави мокрото гребло и сви ръце в скута си. Никога не бе позволявала някой да я гледа със снизхождение. Кучето лаеше колкото сила има.

— О, стига! — извика му тя.

Джейк изравни кануто с пристана и се хвана за него.

— Защо не слезеш тук, а аз ще изтегля лодката на док?

Тя съгласи. Джейк не бе ѝ виновен, не искаше да го засегне. Държеше се нормално. Проблемът бе у нея. Вниманието ѝ непрекъснато бе атакувано от тревожни мисли за досегашния ѝ живот. Независимо дали го искаше или не, този мъж бе нарушил привидното равновесие на нейния свят.

Разбира се, не по негова вина двамата се бяха озовали на Сентръл Парк Уест, а сега заедно в планината. Тили си бе позволила да предопредели живота ѝ.

В този миг Пейшънс имаше нужда от топъл чай и да остане сама. Тя се хвана за перилата и тъкмо да скочи на пристана, когато глупавото ѝ куче се блъсна в нея и я накара да загуби равновесие.

— Джейк! — изкрещя Пейшънс. — Идиот такъв!

Естествено Джейк си помисли, че вика на него.

— Какво? — стъписано се извърна той и в същия миг четириногият му адаш се сгромоляса в кануто. — Господи какво правиш!

Ала бе прекалено късно. Кануто застрашително се наклони и кучето цопна във водата. Побеснял, Джейк изкрещя нещо нечленоразделно и се хвърли през глава след него. Пейшънс, наполовина ужасена, наполовина обхваната от истеричен сиях, увисна на пристана. Краката ѝ цопнаха до колене в ледената вада, но тя успя да се задържи и не падна. Кучето незабавно заплува към брега. Изглеждаше объркано и сащисано. Нямаше и представа, че виновникът за разигралата се сцена е самото то.

Тя загуби от поглед Джейк Фар.

Някъде зад нея се чу плясък и цветиста ругатня какви точно телесни части щяха да му замръзнат в проклетото ледено езеро. Пейшънс едва сподави смеха си. Трябваше да внимава да не я застигне неговата участ. След като успя да качи единия си крак на пристана, тя се извърна точно навреме, за да види как Джейк Фар, до кръста във вода, се насочва към брега. Другият Джейк яростно лаеше срещу него.

Когато той излезе, кучето неочаквано реши да се отърси от водата и отново го изпръска от глава до пети.

Излязъл от кожата си, Джейк гневно заплаши, че ще го сготви за вечеря.

Пейшънс нямаше сили да се сдържа и се задави от смях. Двамата Джейковци извърнаха възмутено глави по посока на смеха ѝ.

— Млъкни! — изкрещя Джейк и се завтече към нея.

Пейшънс се опита да се качи, но бе така омаломощена от смях, че едва успя да се задържи на едно коляно да не цопне обратно във водата.

Джейк Фар се покатери на пристана, дишайки тежко. По лицето му се стичаха струйки вода и го правеха да изглежда още по-чаровен. Просто да си загубиш ума!

— Да не би да си откачила? Внимавай, ще паднеш!

— Толкова съм прогизнала, че едва ли мога повече да се намокря.

Тя огледа тъмната му влажна коса и прилепналата по тялото риза.

— Моля те, помогни ми да се кача на пристана.

— О, нима госпожицата се нуждае от помощ?

— Джейк, не съм виновна...

— Няма да ти простя този смях, да знаеш!

— Беше толкова комично!

— Знаеш ли колко е студена водата?

— Да, кракът ми още е в нея.

— Но не и цялото тяло!

Този тип щеше да я преследва до дупка. Просто трябваше да се предаде и да скочи във водата, за да бъдат квит.

— Наистина съм невинна...

— Мила — снижи той съблазнително глас, от което тялото ѝ отмая, и тя едва не се свлече във водата, — може да си всичко друго, но не и невинна.

Неочаквано я сграбчи за ръката, но нито я изтегляше, нито я буташе в езерото.

— Колебаеш се дали да ме метнеш през рамо, или да ме бутнеш във водата?

— Нито едното, нито другото.

Джейк хвана и другата ѝ ръка, и с удивителна лекота я придърпа към мокрите си гърди.

— Просто се чудех — рече той — дали ще ни е достатъчна печката да се стоплим, или...

— Или?

— Или ще се наложи да предприемем и нещо друго — хвърли ѝ той предизвикателна усмивка.

Май бе замислил пиратски набег.

ОСМА ГЛАВА

Ако беше малко по-топло, Пейшънс бе убедена, че щяха да се любят направо върху пристана. Ала сега Джейк нямаше друг избор, освен да я пусне. Тя се затича към хижата. Мисълта, че в сравнение с нея той бе направо замръзнал, донякъде я мобилизира. Хвърли две цепеници в огъня, свали вледенените си чорапи и ги сложи да съхнат. Състрадателно подсуши кучето, което веднага се пъкна под печката. Аполон и Афродита бяха избягали в съседната стая, щастливи, че са извън целия този хаос. Може би бяха взели и Джейк Фар за голямо мокро куче, тъй като той непрекъснато ръмжеше.

— По-добре се преоблечи — подкани го Пейшънс. — Не искам да настинеш заради мен.

Той я изгледа иронично и бавно започна да сваля мокрите си дрехи. Пейшънс се опита да устои на гледката, но се оказа невъзможно. Наистина имаше внушителни рамене и плосък, стегнат корем.

Джейк захвърли прогизналия си пуловер и започна да разкопчава панталона. Тя смутено извърна поглед. Не се случваше често пред очите ѝ да се разсъбличат мъже.

Джейк се изсмя подканващо.

— Мога да отида в банята — деликатно додаде той.

— Там е по-студено. Отивам в спалнята да взема сухи дрехи.

Докато минавате покрай него, забеляза посинелите му от студ устни.

— Трябва да пийнеш нещо топло.

— Знаеш ли най-доброто лекарство срещу измръзване?

Знаеше, но предпочете да не му го казва.

— Топлото тяло на някой друг — отговори той вместо нея.

— Е, на мен също не ми е кой знае колко топло.

В смеха му отново прозвуча нотка на съмнение.

— Не съм толкова убеден.

Пейшънс бързо се отправи към спалнята и затвори вратата след себе си. Пламтеше цялата. Тялото ѝ бе толкова горещо, сякаш току-що бе излязла от сауна.

— Тили — изстена тя, — как можа да ми погодиш такъв номер!

Животът ѝ си бе съвсем спокоен, преди да се появи този дяволски мъж. И съвсем разумен. По мнението на другите, може би малко ексцентричен, но тя обожаваше свободата и самотния живот сред природата. Джейк Фар бе смутил безметежното я съществуване и го бе разклатил из основи. Всъщност вината не бе негова. Той, както и тя, бяха жертва на комбинациите на Тили. Може би в този момент оттатък Джейк също проклинаше съдбата, която не бе му спестила злочастния инцидент в леденостуденото планинско езеро и съжеляваше, че не може веднага да се върне в Ню Йорк.

„Знаеш ли най-доброто лекарство срещу измръзване...“ Може би го каза, защото тя бе единственото човешко същество наоколо, а той наистина беше премръзнал. Май не бе много справедлива към него, но откога сексът, любовта и хормоните се подчиняваха на справедливост и разум? Не я притесняваше фактът колко силно го привлича тя. Проблемът бе, че и той я привличаше. И то по начин, който надхвърляше всякакви мечта и фантазии.

Тя изстена объркано. Бе душевно и физически изцедена. Побърза да се преоблече. Избра по-хубаво бельо, но нахлузи най-протритите си джинси, евтина фланелка и старата червена бархетна риза на чичо Исая. Прибра набързо косата си, въпреки че изпусна няколко непокорни кичура да стърчат на воля. Искаше да заличи спомена, който бе оставила у Джейк след вечерята им в Ню Йорк.

Погледна се в огледалото. От там я гледаше уморена, небрежна, земна жена.

— Облече ли се? — извика тя.

— Да, горе-долу. Заповядай.

Какво означаваше горе-долу? Пейшънс се почувства по-притеснена, отколкото, когато навремето се наложи да измъкне една побесняла лисица от дупката ѝ, ала влезе в стаята. Коленете ѝ трепереха. Стисна юмруци под провисналите ръкави на ризата и отново усета, че ѝ става невъобразимо горещо.

Джейк Фар взе стол и седна до печката, като протегна крака и почти завря стъпала под изтощеното нещастно куче. Бе облякъл черна

риза, наполовина разкопчана, така че стегнатите мускули на гърдите му се виждаха, и тъмен клин. Тя изпита внезапно желание да прокара ръка по бедрото му и да усети твърдите мускули под меката тъкан.

— Имах намерение да направя планински крос...

— Съжалявам, нещата не са развиха по начина, по който си ги планирал.

— Е, чак пък планове. Само се надявах... Сестра ти ме накара едва ли не да мисля, че трябва да те откарам в дом за душевноболни — той я изгледа изпитателно за момент. — Добре ли си?

— Чувствам се прекрасно — кимна тя, като се опита да запази спокойствие и преди той да я е заподозрял в лъжа, отиде да сложи още една цепеница в огъня. Единственото ѝ спасение бе да си намира непрекъснато някаква работа по-далеч от него.

— Май още ти е студено? — попита той зад нея.

— Да, малко.

— Седни край огъня тогава. Има място.

Тя го изгледа подозрително.

— Няма място, но както и да е...

— Мисля, че има — каза той с нисък дрезгав глас.

Пресегна се, обви ръка около кръста ѝ и я притегли в скута си. Никога не бе седяла в скута на мъж. Дори като младо момиче. Сърцето ѝ лудо препускаше. Загуби равновесие и неволно се опря на гърдите му. Още една грешка. Кожата му бе мека, а мускулите толкова твърди, колкото си ги представяше.

— Усецам, че вече си се постоплил.

— Само стъпалата ми са леденостудени, но ще се оправя.

Тя застина неподвижно.

— Не съм някоя малка женичка, сигурно ти е неудобно така...

— Не знам какво разбираш под неудобство — изсмя се той.

Тръпки на възбуда полазиха по гръбначния ѝ стълб. Тя се изчерви, макар да бе израснала сред волнодумците от семейство Медрид и вече десет години живееше сама сред животни и сурови мъже. Нищо не можеше да я учуди на този свят. Не бе някоя неопитна наивница, нито девица. Знаеше, че не се изчерви заради думите на Джейк, а защото си ги бе помислила преди него. Веднага забеляза това, което мекият плат на клина не можеше да скрие. Той беше възбуден.

— Никак не си лесна за разгадаване, Пейшънс.

— Аз просто... — тя спря и облиза устни, почувствала, че дебне всяка нейна реакция. — Просто се опитвам да се държа естествено.

— Зная — рече той и леко я притисна към гърдите си. Бе съблазнително топла и женствена под старата риза на чичо й. — Именно затова толкова ми действаш...

Бяха съвсем близо един до друг и всичко, което Пейшънс желаше в този миг, бе да я целуне. Тя вече предсещаше целувката му, влагата на устата му... Представи си как топлият му език танцува и се слива с нейния.

— Джейк...

И то се случи. Не можеше да каже кой направи първата крачка. Всъщност нямаше никакво значение за нея. Затвори очи и се наслади на вълнуващото усещане. Ръцете му обгърнаха бедрата й и интимността на този жест я наелектризира. Тя се отпусна върху него, гърдите им се притиснаха, а целувката им взе да става все по-дълбока и по-отчаяна. Можеше да почувства ефекта й от натиска на дланите върху бедрата й.

— Джейк... Нямах това предвид.

Очите му бяха потъмнели от желание.

— Искаш ли?

Тя не се поколеба.

— Да — той я повдигна с лекота, сякаш беше безпътна, и тя се засмя:

— Да не би желанието да ви придава свръхчовешка сила, господине?

— Вие сте в отлична форма, госпожице Медрид, и изобщо не сте тежка — изправи се той, без да я пуска на земята. Само я опря до гърдите си, така че тя да чуе ударите на сърцето му, което биеше ведно с нейното. — Бих могъл да ви нося на ръце до края на света.

Тя не бе сигурна дали това бе любезност, истина или самохвалство.

— Моли се да не ти се наложи.

Той бутна с крак вратата на спалнята и я отнесе до леглото на стария Исая с желязна рамка и матрак, натъпкан с конски косми.

Навсякъде бе оставила своя отпечатък — ръчно изплетена кувертюра, бродирани възглавнички, керамични лампи, старинни бродирани покривки, колекция от ароматизирани свещи в най-

разнообразни свещници... Забеляза как Джейк се озърна наоколо. Беше приятно изненадан.

— Какво очакваше? — попита тя, развеселена. — Пушки и трофеи?

— Попадам съм на най-различни места...

— Тук са останали много вещи от чичо Исая, но има и мои. Попромения съм интериора.

А как да впиша Джейк Фар в старата вила на чичо Исая, запита се тя, но нямаше време да си отговори, защото Джейк я положи върху леглото и се отпусна до нея. Той посегна и започна да навива провисналия ѝ ръкав, след което рязко каза:

— Защо да не се отървем от тези дрехи, какво ще кажеш?

— Зная, че е по-секси, ако...

— Напротив — измърмори той и смъкна старата риза от раменете ѝ. — Достатъчно е да те накарат да си представиш какви прелести се крият под тях...

Не чу какво точно ѝ каза, но гласът му, докосването и очите му я накараха да се чувства желана и обвързана с него по болезнен начин. Нито можеше да определи, нито да разграничи емоциите, преплетени в диво кълбо. Но това нямаше значение в този миг.

— Всъщност — продължи той — имам предвид чорапите ти. Намирам нещо много еротично у жена обута в чорапи.

— Странен тип си, Джейк — усмихна се тя.

— Приемам го за комплимент...

Беше разсеян и не внимаваше особено какво говори. Пусна ризата на чичо Исая на пода до леглото и се надвеси над нея. Целият пламтеше, с изключение на леденостудените му стъпала. Тя потри вълнените си чорапи о тях и рече:

— Ако ти и студено...

— С всяка измяната минута ми става все по-топло.

Джейк я прегърна и дъхът му погъделичка лицето ѝ.

Прехвърли бедро върху нейните и посегна да прибере непокорна къдрица от челото ѝ, но тя упорито се върна обратно. Леко погали ухото ѝ, след това брадичката ѝ очерта устните ѝ с палец. Тя целуна крайчеца на пръста му и се усмихна.

— О, Пейшънс! — прошепна той и сведе устни към нейните.

Беше бавна, романтична, щедра целувка, която повече даваше, отколкото вземаше, повече молеше, отколкото изискваше... Пейшънс ѝ се наслади във всеки нюанс, като се опита да разгадае мъжа до себе си.

Джейк бавно я привлече. Ризата ѝ се разтвори и той плъзна пръсти под нея. Пейшънс потрепери.

— Да не би ръцете ми да са студени?

— Не, не са студени... само малко хладни. Но не в това е причината...

— И аз така си помислих.

— О, каква самоувереност!

Тонът ѝ го подразни, но изражението му остана спокойно и той поклати глава, като продължи нежно да гали страната ѝ.

— Не. Просто съм чакал толкова дълго да се появиш в живота ми — очите му потъмняха и той седна до нея. Пейшънс се облегна така, че да може да следи изражението на лицето му. — И без да ми отговаряш, предусещам твоите желания... — той сви рамене. — Това ми дава надежда.

Гърлото ѝ бе пресъхнало и думите ѝ преминаха в неочаквано дрезгав шепот.

— Надежда за какво?

— За нас.

И устните му отново потърсиха нейните, дланите му се плъзнаха от стомаха към гърдите ѝ и пръстите му срещнаха дантеления сутиен. Тя почувства изненадата му. Той сведе очи. Сутиенът ѝ, съблазнително изрязан, бе в екстравагантен светлооранжев цвят.

— Да не мислиш, че като живея сама в гората, не нося бельо — подхвърли тя в отговор на блесналия му поглед.

— Какви други изненади си ми приготвила?

Не по-малко съблазнителните дантелени бикини, нещо, което той щеше да открие, когато му дойде времето.

— Ооо — проточи тя небрежно, — никога не се знае.

Той започна да разкопчава сутиена ѝ, когато четириногият им приятел се вмъкна в спалнята и започна да лае. Очевидно не разбираше какво става тук. Пейшънс се опита да го прогони, но Джейк беше упорито животно, а и Ню Йорк го бе разглезил още повече. Той скочи в леглото. Все още не беше изсъхнал от инцидента в езерото и миришеше на мокри ръкавици. Пейшънс се изправи рязко.

— Не, Джейк! Слизай от леглото. Веднага! Няма да издържи такава тежест.

Кучето се изправи на четири крака и задиша в лицата им.

— Махай се, звяр такъв!

Тя го бутна силно и най-накрая той се сгромоляса на пода. Пейшънс изстена и се отпусна върху възглавниците. Сега и тя миришеше на мокро куче. Джейк — този, когото бе допуснала в леглото си се пресегна и загърна ризата ѝ, скривайки съблазнителното бельо.

— Кучето ти е право.

— Какво? Глупавото псе изобщо няма никакво чувство за деликатност!

— Не можем да му се сърдим — Джейк се изправи, упорито вперил очи в люлката на двора. Без изобщо да я погледне, той рече: — Проблемът е, че ние дори не сме говорили.

С дълбока въздишка, тя се съгласи с него.

— Ще сложа чайника — каза той и излезе от спалнята.

Пейшънс изгледа кучето с укор, ала то очевидно нехаеше за всичко, което бе направило през този ден и последва новия си приятел в другата стая. През откренатата врата до нея достигна суетнята около печката, шум от течаща вода и Джейк да си подсвирква. Какво ли имаше предвид, когато каза, че трябва да си поговорят? Той и тя май трябваше да си изяснят нещата. Може би прояви благородство или просто намесата на кучето го накара да осъзнае къде се намира и какво прави върху матрак с конски косми в затънтена някъде из планините вила с по-малката сестра на жената на най-добрия си приятел.

— Добре... — промърмори тя. — Всички признават, че съм много смела. Винаги съм се чудила какво толкова имат предвид.

Тя не бе човек, който се притеснява от истината. И сега призна, че никога досега не бе изпитвала подобно фантастично чувство като любовта си към Джейк Пътнам Фар. Нямахше да бъде лесно да се върне към действителността след такова изживяване.

— Притеснявам се за Тили — въздъхна Пейшънс.

Джейк я изгледа изпитателно. Бе направил английски чай, бе изпекъл сандвичи със сирене и бе отворил консерва с ананас.

— Защо?

— Защото не е на себе си.

— Но тя твърди точно същото за теб!

Пейшънс махна с ръка.

— Да, но греша относно мен. Да казва, че съм депресирана! Та това е част от плиткоумния ѝ план да ни събере...

— Като имаме предвид, че за малко не го направихме — прекъсна я спокойно Джейк, — не мисля, че плиткоумен е най-точната дума.

— Плиткоумен в смисъл, че бе прекалено прозрачен, прекалено налудничав. Не че не се осъществи... — тя изстена: — О, не ми обръщай внимание! Това, което искам да кажа, е, че не съм депресирана. Просто Тили проектира нейната депресия върху мен. Знаеш, често самосъжалението провокира съчувствие...

Джейк отхапа от сандвича си. Изглеждаше доволен от простия им обяд.

— Не мисля, че Матилда е депресирана.

— Притеснена тогава.

Той нищо не отвърна.

Пейшънс въздъхна. Искаше ѝ се да не бе подхващала тази тема. Да се обсъждат семейните проблеми с чужди хора, не бе характерна черта на фамилия Медрид, но тя бе започнала да възприема Джейк като част от семейството и затова се реши:

— Мисля, че тя и Терънс имат брачни проблеми.

— Защо мислиш така?

— Тили ми каза.

— Разбирам...

— Съобщи ми, че заминават на почивка поотделно, за да обмислят проблемите си — тя в Аризона, Терънс във Флорида. Но сега съм сигурна, че нещата са много по-дълбоки — и Пейшънс му каза за гафа с хотелите „Скритата Камила“ и „Скритото Фламинго“.

— Защо според теб ги е измислила?

— Просто това е симптом за обърканото ѝ душевно състояние, за липсата на увереност, може би. Не зная. Ако знаех, едва ли щях да се притеснявам толкова — тя въздъхна, изведнъж загубила апетит.

— Близки ли сте със сестра ти?

Тя кимна.

— Винаги сме били много близки.

— Това е чудесно. Брат ми, аз и сестра ми... Е, добре, имали сме нашите върховни митове. Но тъй като не съм женен, нямам деца, не живея в предградията и не работя от девет до пет — сме се поотчуждили. Понякога това ни пречи да общуваме нормално, понякога помага. Зависи от случая.

Пейшънс присви очи и замислено се вгледа в него.

— Искаш да кажеш, че след като моят живот е толкова различен от този на Тили, ние вече сме загубили връзката помежду си? Че сме престанали да се разбираме...

— Казвам — спря я той, като отблъсна стола си назад, — че ти и сестра ти нямате толкова общи неща както някога. Да, живеете по коренно различен начин и това може би е променило представите ви едва за друга.

— Да, възможно е.

— Изглежда се съмняваш?

— Свикнала съм да подлагам всичко на съмнение. Заради особения дух, който винаги е царял в нашето семейство. Никога не сме били като другите. Имахме си чичо Исая — отшелника и ексцентричните ни родители археолози. Никога не са ни водили в Луна парк или в Дисниленд. Бродехме из горите, не сме имали дори телевизор — и още нямаме. Винаги съм разчитала, че Тили ме разбира. Не сме като нормалните семейства от предградията.

— Какво наричаш нормално семейство от предградията? Не съм сигурен, че съществува такъв феномен — той взе консервната кутия с ананаса и си отсипа няколко резена. — Не мога да отрека обаче колко сте образовани. Просто предполагам, че така сте възпитани — винаги да се стремите да разбирате другия. Може би този път просто сте се разминали и не сте се разбрали.

Пейшънс не искаше да възприеме гледната му точка. Ала някакъв вътрешен глас ѝ нашепваше, че той говори верни неща.

— Самата Тили призна, че бракът ѝ е пред провал.

— Това нейни думи ли са?

— Е, добре тя вече не използва такива изрази. Не мога да си спомня точните ѝ думи.

— Според мен — започна той внимателно — и ти, и сестра ти правите погрешни заключения.

— Аз не съм я лъгала къде съм отседнала!

Той въздъхна:

— Малко е странно, но може би има някакво обяснение.

— Като например?

Той помисли за миг, после поклати глава:

— Не мога точно да кажа...

— Бих искала да науча къде в действителност са отседнали и дали са заедно. Не мисля, че ще издържа да остана в неведение още една седмица. Следващия път тя ще ти се обади и кой знае какво ще ти изприказва. Това, че ме изкара депресирана е ужасно!

— Може би, че си започнала да носиш секси дантелено бельо?

— Джейк, само да си посмял да...

Той се засмя:

— Това ще е нашата тайна, обещавам!

Тяхната тайна. Звучеше прекрасно. И малко я плашеше.

Но Джейк отново придоби замислен вид.

— Не зная дали бих могъл да ти предложа.

Почувствала колебанието в гласа му, Пейшънс рязко попита:

— Какво искаш да ми предложиш?

— Има вероятност да разбере къде са отседнали.

— Как?

— Терънс и аз имаме един и същ туристически агент, наш общ приятел. Предполагам, че той е направил резервациите и е уредил пътуването. Няма гаранция, но бих могъл да попитам...

— Би могъл — отбеляза Пейшънс, — но означава ли, че ще го направиш?

— Ако ние сме жертвите на „елегантния“ план на Терънс и Матилда, трябва да изясним цялата истина и то колкото се може по-скоро! Нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Според мен — надвеси се той над масата и тъмните му очи я пронизаха — твоята загриженост за сестра ти и ролята ѝ в нашето запознанство е опит да ме отдалечиш от нещата, които са важни и за двамата ни. Искам да изясня всичко преди... — той поклати глава и не завърши изречението. — Е, нека да спрем дотук.

Не бе лесно да устоят. Бяха на косъм да се любят върху матрака в съседната стая. А тя беше на косъм отчаяно да се влюби в този мъж.

Но къде щяха да бъдат след седмица, когато Тили се върнеше вкъщи?

— Този туристически агент сега в Ню Йорк ли е?

— Да.

— Можеш ли да му се обадиш?

Той поклати глава и се изправи:

— Мисля, че за толкова нещо трябва да се срещна лично с него.

Ако тръгна веднага, ще стигна, преди да са затворили офиса.

Пейшънс не можа да разбере внезапното си разочарование. Та той си отиваше! Нейната вила бе нейният дом, нейната територия. И тя искаше той да остане тук. Нещата нещо май не се връзваха...

— Ще ми се обадиш, когато узнаеш нещо, нали?

— Да ти се обадя? — той се намръщи. — Останах с впечатление, че ти и твоят антураж ще дойдете с мен. Можем да вземем твоята кола, тъй като тя е приспособена за животни.

На Пейшънс ѝ стана ясно, че изобщо не е обърнал внимание на раздрънкания ѝ джип. Но тя беше видяла неговата акура. Кучето ѝ с удоволствие би се разположило на една от седалките. Е, с малко въображение, тя, двамата Джейковци и двете котки щяха да се поберат в джипа ѝ, дори да им бъде малко тясно. Независимо как щяха да пътуват, тя се почувства развълнувана от перспективата да се отправят обратно към Ню Йорк.

Подаде остатъка от сандвича си на кучето, което лежеше под печката и рече:

— Чу ли това, космат звяр? Отново заминаваме за големия град!

— Да... — проточи Джейк Фар. — Внимавай само да не забравиш каишката му.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В живота на Джейк Фар имаше много неща, които би променил, ако можеше да се върне назад. Изгубеното време в колежа, прекарано по футболни мачове, вместо в подготовка за изпити по икономика. Връзката, която бе поддържал прекалено дълго с жена, която мразеше алпинизма, мразеше Уолстрийт, и както сама бе признала накрая, мразеше и него. Десетте хиляди долара, които бе вложил във фирмата на приятел, от която нищо не излезе. Залагания по хоккейни мачове. Лоши решения...

Ала всичко бледнееше пред предложението да пътуват до Ню Йорк с джипа на Пейшънс. Би трябвало да го провери, преди да има неблагоприятното да ѝ предложи подобно нещо. Трябваше да се повози малко с нея, за да разбере как шофира една горска отшелница, преди да излезе на магистралата. Трябваше да помисли и къде ще сложат рунтавето кално куче и двете котки. Ама че лекомислие! Но го съзнаваше едва сега, когато нещастното му тяло бе попаднало под опасната власт на тази дива синеока червенокоса и бог знае как би завършило всичко.

Не че тя бе толкова лош шофьор. Пейшънс не превишаваше опасно скоростта, тъй като ръждясалият ѝ джип едва ли бе в състояние да вдигне висока скорост, но не внимаваше зад волана. В най-неочаквани моменти ще махне някоя от котките от гърба си или ще се обърне и ще подаде кокал на кучето, или ще пресегне ръка към орфаната карта в жабката. Това пътуване определено каляваше нервите му.

— Само ми кажи — не издържа накрая той, — мога да свърша всичко вместо теб!

— Прав си. Просто не съм свикнала да имам спътник.

Да, Пейшънс Медрид бе свиквала да върши всичко сама. Дали можеше, не, дали искаше да се промени? Не да се откаже от независимостта си, а просто да я сподели с някой друг? С него например?

Джейк Фар се размърда неспокойно. Може би имаше някаква странна алергия към котки и мозъкът му отказваше да работи в съприкосновение с тях. Афродита се бе сгушила в скута му и мъркаше. Аполон пък се бе покатерил върху облегалката за глава на неговата седалка — внезапно набиване на спирачките и проклетото животно щеше да впие ноктите си във врата му. Джейк — кучето, се бе опънал върху цялата задна седалка. Въпреки това, от време на време хвърляше ревниви убийствени погледи към съименника си, може би защото му бе окупирал любимото място.

Никога Джейк не се бе завръщал в Ню Йорк с по-голямо удоволствие.

В джипа на Пейшънс бе усетил всяка дупка, неравност и издатина по пътя. Не че в Ню Йорк ги нямаше, но на него му бе все едно. Нали си беше у дома. Наближиха Сентръл Парк Уест и колата спря пред сградата на Търуилигър. Джейк прие да паркира джипа, докато Пейшънс се погрижи за животните. Той веднага си спомни, о, нима би могъл да забрави, как в събота сутрин вратите на асансьора се разтвориха и голямото грозно лигаво куче се втурна вътре. Беше се отписал. Но бе зърнал за първи път Пейшънс, докато стоеше притиснат в ъгъла на асансьора. Не беше ли това пръстът на съдбата? Или по-скоро, ръката на Матилда?

Кучето, котките и червенокосата излязоха от джипа. За миг Джейк си представи как портиерът ще пребледнее като ги види.

Да паркира джипа бе цяло изпитание. Пазачът на паркинга позна уникалната таратайка.

— Да не се е случило нещо с дамата и кучето й?

Джейк се поколеба дали да не отрече, че изобщо ги познава.

— Не, нищо не се е случило, просто се върнаха отново в апартамента на сестра й.

— Значи тя наистина е сестра на госпожа Търуилигър?

— Да.

Пазачът поклати глава — нюйоркчанин, който бе видял какво ли не.

— Е, никога не бих предположил.

— Сигурен съм.

В сградата на Търуилигър един от портиерите веднага го попита колко време възнамеряват да останат с госпожица Медрид. Джейк

забеляза бял котешки косъм върху униформата му и разбра, че завръщането на Пейшънс не е минало без инциденти.

Джейк я откри в разкошната баня, където се опитваше да изкъпе Аполон и Афродита. Две снежнобели египетски кърпи с монограми, които едва ли бяха предназначени за котки, висяха метнати на ръба на ваната.

— Имаше ли проблеми?

— О, да, разбира се. Афродита едва не ми одра ухото, а Джейк избяга, но портиерът го хвана и ми предложи да отнесе Афродита. Много мило, нали?

Джейк се съмняваше, че портиерът е постъпил мило. Повероятно се бе опитал да спаси фоайето от погром.

— Ето... Готово, Аполон — рече доволно Пейшънс, като остави нещастния котарак върху една от кърпите и го загърна хубаво. — Ще оцелееш, нищо ти няма.

Аполон очевидно бе на друго мнение. Той бързо се промуши покрай Джейк. Преди Афродита да го последва, Пейшънс я сграбчи, сложи я във ваната и започна да заличава следите от пребиваването в планините от разкошната ѝ козина.

Джейк си помисли, че би могъл да остане и да наблюдава Пейшънс Медрид цял ден, но рече:

— Отивам да проуча местопребиваването на Терънс и сестра ти. Ще се справиш ли сама?

Афродита се освободи и мълниеносно изчезна от ваната, като остави след себе си пяна и мокра диря. Пейшънс се засмя. Джейк забеляза драскотините по ръце ѝ.

— Е, трябва само да се справя с този малък бунт. Нали няма да се бавиш?

Той се почувства неловко. Тя се държеше някак резервирано, за разлика от времето, прекарано в нейните владения на север. Може би, защото бяха сами в огромната баня с вана, достатъчно голяма за двама. Устатата му пресъхна, докато размишляваше върху този въпрос.

— Ще се върна колкото е възможно по-скоро — каза той и избяга от банята от страх отново да не направи някоя глупост.

Всичко по реда си. Ако иска да спечели Пейшънс, трябва първо да открие сестра ѝ и Терънс. А след това... Каквото стане, стане.

Едно беше сигурно — ремонтът на апартамента му ще включва и вана точно толкова голяма колкото тази на Сентръл Парк Уест.

— Сигурна ли си? — попита Джейк своята приятелка Ема Далтън час по-късно.

Тя въздъхна. Бе проявила повече търпение, отколкото той заслужаваше.

— Разбира се, че съм сигурна. Нали аз направих резервациите. Много ли е болна сестрата на Матилда?

Джейк прехапа долната си устна. Не обичаше да лъже:

— Ема...

Тя присви очи. Беше дребна млада дама, с пригладена черна коса и измамно сладка усмивка. Черният ѝ скъп костюм, шит по поръчка, затвърдяваше впечатлението за умна, пробивна особа, на върха на кариерата си. Тя бе станала един от водещите туристически агенти в града със собствени усилия и много тежък труд. Бяха приятели с Джейк от години. Ема въздъхна и го изгледа разбиращо.

— Джейк Пътнам, ти ме излъга!

Той кимна.

— Мошеник такъв!

— Съжалявам...

— Имаш ли основателна причина?

— Мисля, че да.

— Семейство Търуилигър са добри клиенти. И са ми приятели колкото и ти — тя се отпусна в удобното кресло, като си играеше с някаква химикалка. — Мога да издам местопребиваването им поради сериозна причина като болест или смърт, но тук подозирам сърдечни мъки... Е, аз обичам историите с щастлив край.

Той се покашля:

— Ще тя обясня всичко, когато нещата се изяснят.

Тя нямаше намерение да го остави толкова лесно да се измъкне.

— Сестра ѝ има нещо общо, нали?

Джейк се направи, че не я чува.

— Благодаря ти, Ема — изправи се той. — Обещавам, че няма да те забърквам в тази история.

— На мен тя ми изглежда точно твоят тип. Планинарка, доколкото чувам, ловува, сама дере убитите животни...

Митът за Пейшънс Медрид! Джейк не бе видял никакви ловни трофеи в хижата. Даже бе надзърнал във фризера — месото бе от магазина.

— Ще говорим по-късно за това — бързо рече той.

— Джейк Фар, да не би да си се влюбил? — изгледа го тя подозрително.

Неговите приятели едва ли щяха да изпитат съчувствие към него. Щяха да се забавляват, че се е влюбил да уши в...

Коя, по дяволите, все пак беше тази Пейшънс Медрид?

— Е — каза Ема, — ако питаш мен, крайно време беше.

Тъй като току-що му бе направила голяма услуга, Джейк се въздържа да не ѝ каже, че никой не я е питал за мнението ѝ.

— Ако и сега останеш ерген, ще те дисквалифицираме от списъка на най-добрите партии, тъй като това предполага известно желание за дълготрайна връзка — додаде тя.

Да чуе това от жена, която неведнъж бе декларирала решимостта си да избегне брак!

— От кого го чувам...

— Не започвай с моя любовен живот, докато ти изнасям лекция за твоя! Освен това, имам много работа — и тя бързо се пресегна към телефона и му махна с ръка за довиждане. — Хайде, тръгвай!

И Джейк си тръгна. Беше доволен, че живее в Ню Йорк, нещо повече, беше щастлив, че има такива приятели. Нима би могъл да се откаже от всичко това заради някаква си изолирана планинска вила?

По пътя към Сентръл Парк Уест, той се отби в офиса си. Всичко беше наред. Отговори на няколко обаждания и се отправи обратно към апартамента. Пейшънс бе в кухнята и тъкмо се справяше с огромен пакет от магазина за деликатеси, който включваше десет вида ястия, на които не бе могла да устои, и шест вида десерти.

— Успя ли да ги откриеш?

— Ако имаш предвид къде са отседнали, да, успях.

Той я хвана за ръка и я поведе към дневната с великолепия изглед към Сентръл Парк и посочи на юг.

— Там.

— Какво искаш да кажеш? Флорида, луната, къде?

— „Плаза“.

— Каква „Плаза“?

— Хотел „Плаза“, Пейшънс.

— Искаш да кажеш нюйоркския „Плаза“, така ля?

Джейк кимна. Видя, че и тя е шокирана колкото него. Той самият още не бе решил дали иска да удуши семейство Тързуилигър, или да се смее до сълзи. И дали изобщо си струваше да се безпокои. Такива номера не бяха типични за Терънс. И дали в действителност бракът им не беше в криза?

— Трябва да го обсъдим — рече бавно той.

Пейшънс го стрелна с поглед.

— Какво толкова ще обсъждаме? Сестра ми ме е излъгала. Наистина станах жертва на интригите ѝ. Е, този път тя постъпи... доста непочтено с мен.

На Джейк му се стори, че Пейшънс не е особено изненадана, че сестра ѝ не е напускала Ню Йорк, нито пък кой знае колко обидена. Беше просто ядосана. Той умишлено замълча, като я следваше към гостната.

— Какво ще правиш?

— Ще си събера багажа.

— Пейшънс... — започна той, когато видя, че тя започва да опакова нещата си в голям брезентов сак. — Слушай, няма защо да си тръгваш. Хайде да вечеряме заедно и да обсъдим положението. Прекалено е далече до твоята горска вила.

Тя го погледна с пламтящите си сини очи.

— Кой е казал, че ще се прибирам вкъщи? Това би означавало да се предам.

И тя взе сака, мина покрай него и го тръшна в хола, като ядосано го плъзна по полирания под към стената. Дишаше учестено, разтворила устни, зачервена от яда и усилието. Беше се преоблякла в ръждивочервен клин, и широк мохерен пуловер в по-светъл оттенък на ръждивочервеното.

— Тогава къде отиваш? — попита Джейк спокойно.

Очите ѝ срещнаха неговите и гневно проблеснаха. Тя се опита да успокои дишането си. Отпусна се за миг и Джейк прочете по лицето ѝ твърда решимост. Ала се съмняваше дали нещо е в състояние да

разколебае доверието между двете сестри. Пейшънс се усмихна коварно и рече:

— Възнамерявам да отседна в хотел „Плаза“.

Точно това му беше минало през ума.

— Пейшънс — започна Джейк, но спря. Спомни си думите на Терънс наскоро, след като той и Матилда се бяха оженили: „Има едно нещо, което разбрах, Джейк — никога да не заставам между жена ми и сестра ѝ. Между тях съществува рядко срещана близост, макар да са различни като деня и нощта. Никога не съм срещал две сестри толкова привързани една към друга!“. Така си беше.

— Ако сестра ми е в беда — рече Пейшънс, — трябва да го разбере веднага!

— Ами ако не е?

— Просто трябва да изясня нещата.

— Защо, по дяволите?

Тя се отправи към кухнята и каза през рамо:

— За да мога да преценя дали смъртта ѝ да бъде бавна или бърза...

Самохвалство, реши Джейк.

— И ти си като кучето си! — извика той след нея. Лаеш, но не хапеш!

Мъртва тишина. Никакъв звук откъм кухнята. Човек трябваше да се съобразява с жена като Пейшънс. Като си подсвиркваше, за да ѝ покаже, че хич не му пуха за нейната реакция, той се отправи към хола!

Ала в този миг тя се втурна през вратата на кухнята и го притисна към стената. Беше силна. И добре тренирана. Бе използвала и елемента на изненадата. Нямаше да излезе лесно наглава с нея.

— Добре, Джейк Фар, ще ти покажа как мога да лая и да хапя!

Но го бе подценила.

— Хмм... Хайде, опитай!

Тя го погледна и разбра, че е направила грешка.

— Само да си посмял да ме пипнеш!

Джейк се засмя.

— Късно е.

И със завидна лекота ѝ приложи класическа хватка, като я хвана през кръста, завъртя и я понесе през хола, като накрая я притисна към

отсрещната стена.

— Трябваше да те изритам, когато имах възможност! — процеди тя. — Никога не прощавай на враговете си!

— Правилно — рече той. — А и не ги подценявай.

— Слушай, Джейк, аз никога... Не! Не смей да ме гъделичкаш!

Пуловерът ѝ се бе вдигнал над гърдите ѝ и разкриваше съблазнителна плът. Как би могъл да устои? Тя се смееше, буташе го с лакти, докато накрая, в изблик на енергия, опря юмруци на гърдите му и го блъсна. Ала той не я пусна и двамата паднаха заедно на пода, преплели крака. Никой не желаше да се предаде.

Би могъл да я обладае тук и сега. Но не го направи. Не бе сила на волята, благородство или благоразумие. Просто тя означаваше твърде много за него. Трябваше да се успокои за сестра си. И тогава...

Отдаден на мислите си, той ѝ позволи както беше по гръб да се покатери върху него и да го възседне. Косата ѝ бе разпусната и гъстите къдрави кичури падаха върху лицето. Беше се задъхала от борбата. Виждаше как гърдите ѝ се повдигат и спускат бързо...

Само да намерят сестра ѝ и после няма какво да го спре.

Малко след вечеря Пейшънс напусна апартамента. Изглеждаше напълно способна да се справи самостоятелно в големия град. Джейк я изпрати до таксито. Той предложи да носи сака ѝ, но тя отказа. Чудеше се колко ли гости на хотел „Плаза“ пристигат с такъв непривлекателен багаж. Изведнъж забеляза познат монограм.

— Ем Ем Ти?

— Матилда Медрид Търуилигър — Пейшънс се засмя и отвори вратата на таксито. — И свекърва ѝ, и... снаха ѝ ѝ подариха сакове с монограм. Можеш ли да повярваш?

Тъй като добре познаваше семейство Търуилигър, Джейк повярва.

— Разбира се, Тили използва единия за плаж и за ваканции. Другият ми го даде на мен.

— Имаше ли проблеми с резервацията?

— Какво?

— С резервацията, Пейшънс.

— По дяволите, това е огромен хотел, не мисля, че ще има проблеми.

Джейк въздъхна. Тя тръшна сака върху задната седалка на таксито, обърна се към него и рече намръщено.

— Джейк, да не съм паднала от Марс. Зная, че не е някакъв крайпътен мотел. Не се обадих предварително за резервация, защото... съм разсеяна. Но не се притеснявай, ще се оправя.

Тъй като нямаше деликатен начин да зададе следващия въпрос, той не се и опита да бъде дискретен.

— Няма да имаш проблем с парите, нали?

— Не, взела съм цяла бала банкноти.

Джейк замълча и си я представи как изважда шепа намачкани банкноти и стоварва брезентовия си сак с монограм върху бюрото за резервации в „Плаза“. Добре, че поне се съгласи да остави кучето при него. Но шансовете да получи стая, дори и да има свободна, не ставаха по-големи. Той се чудеше какво има предвид с това „цяла бала банкноти“, но не попита. Както бе казала, не бе паднала от Марс. Беше талантива писателка, специализирала се по въпросите на опазването на околната среда. Току-що бе завършила първата си голяма книга. Би трябвало да знае как да си запази стая в хотел.

Но тя бе разтревожена за сестра си, бе объркана от чувствата си към него, а това бе Ню Йорк. Пейшънс се качи в таксито и Джейк затвори вратата, като ѝ пожела късмет. Тя се усмихна и му махна.

Не бе срещал толкова решителна и непокорна жена. Той се върна в апартамента на Търуилигър и като изрита всички животни от кабинета, затвори и набра номера на Ема Далтън вкъщи.

— Искам да те помоля за още една услуга — започна той.

— Две услуги за един ден? Къде са светските хроникьори.

— Ема, моля те, много съм притеснен.

— Ах, тази мъжка гордост! Добре, приятелю, не се безпокой. Ала да знаеш, че някой ден ще ти се обадя да ми се издължиш. Какво мога да направя за теб, казвай?

— Една стая в „Плаза“?

— За кога?

— За тази нощ.

— Добре, по дяволите, Джейк! Да не би да искаш луксозен апартамент, шампанско, шоколадови бонбони, масажистка?

— Просто стая, Ема — рече той търпеливо. — Можеш ли да го уредиш?

— Разбира се, че мога — обидено се дръпна тя. — Но ми дължиш още една голяма услуга, Джейк Пътнам Фар!

— Няма да го забравя.

— Ще ти напомня, ако трябва.

Той ѝ даде необходимите данни и пет минути по-късно Ема се обади отново:

— Няма проблеми — и затвори.

След като свърши, което си бе наумил, Джейк едва се въздържа да не запали огън, да си избере някоя хубава книга и да прекара остатъка от вечерта в кабинета.

Ала вместо това, трябваше да изведе грозното куче на Пейшънс на разходка. Никой не спря да го погали, не го нарече красиво животно. Повечето хора ги гледаха с широко отворени очи, тъй като песът заплашваше всеки момент да се освободи от каишката и да обърне града с главата надолу. Мелезът не бе свикнал с правилата на града, не умееше да се държи като домашно животно и да се наслаждава на живота сред цивилизацията. И той като господарката си, предпочиташе свободата в планините.

След десетина пресечки за сетен път Джейк се увери, че четириногият му приятел никога няма да свикне с града истински. Той потупа умореното старо куче по главата.

— Какво ще кажеш, приятел, дали Пейшънс ще се оправи.

Но кучето нямаше готов отговор, както и Джейк. Затова най-накрая, с бавна крачка те се отправиха обратно към Сентръл Парк Уест.

— Да, госпожице Медрид — каза униформеният администратор зад бюрото за резервации в „Плаза“. Имам резервация на вашето име.

— Но аз не съм правила такава!

Той се усмихна, наведе се над бюрото и каза с тих, заговорнически глас:

— Ема Далтън каза, че може да се изненадате. Говорих с нея преди няколко минути. Тя се погрижи за всичко?

— За всичко? — Пейшънс изпусна сака в краката си.

— Погрижили са се за вашата нощувка, включително за всичко, което поръчате в стаята си.

Коя, по дяволите, беше тази Ема Далтън?

Пейшънс се огледа в елегантното фоайе и си спомни как като колежанки бяха дошли с Тили в Ню Йорк, за да видят коледната елха в Рокфелер Сентър и надзърнаха в „Плаза“. Доколкото можа да види, хотелът не бе се променил кой знае колко.

— Бих ли могла да попитам колко струва стая във вашия хотел?

Той ѝ каза колко би ѝ струвала, нищо че някакъв господин бе поел разходите. Пейшънс веднага се досети кой. Лицето ѝ остана безизразно. Но като чу цената, за малко да се задави. Е, имаше колкото да си плати нощувката. Гордостта никога не бе създавала пречки на членовете на семейство Медрид, те бяха практични хора и не биха се противопоставили, ако някой им предложи вечеря или нощувка в Манхатън. Ала никога не оценяваха собственото си достойнство или достойнството на другите по банковите им сметки. Пейшънс взе картичката на хотела и благодари на администратора, който се представи като Франк.

Отнесе сака си в стаята и се отказа да изчислява колко струва на Джейк всеки квадратен метър от нея. Но оцени по достойнство елегантното, неповторимо очарование на „Плаза“. Седна и набра номера на апартамента на Сентръл Парк Уест. Джейк се обади чак след четвъртото извъняване.

— Как би го приел, ако ти кажа, че не съм опряла до подавания?

— Ами прекрасно, оправяй се сама.

— И няма да спориш с мен?!

— Не.

— И няма да ме накараш да почувствам, че без теб съм загубена?!

— Не — каза той с нисък плътен глас.

Не искаше да си признае колко я е трогнал.

— Сигурно печелиш добре?

— Свикнал съм да плащам по нюйоркски цени.

Тя не беше. Всъщност, не обичаше да се разделя и с един долар, ако можеше да си го спести. Пестеливостта бе източник на живот за нея, по-скоро избор, а не необходимост — макар че писането по проблемите на околната среда едва ли се заплащаше така добре, както

консултантските услуги в областта на мениджмънта или с каквото там Джейк се занимаваше. Той бе свикнал не просто с цените на Ню Йорк. Това бе пък неговият начин на живот.

— Коя е Ема Далтън?

— Туристическият агент, за който ти споменах. Тя ми каза къде са отседнали сестра ти и Терънс.

— О! Мислиш ли, че може да открие и в коя стая са. — Не вярвам хотелската охрана да ме остави да надзъртам през ключалките. Никак не ми се иска Тили да ме измъква от затвора.

— Мога да я помоля, но се страхувам, че днес попрекавих с молбите към нея.

— Тогава недей. Не бих искала да те поставям в неудобно положение. Все ще го измисля.

Той измърмори нещо неразбрано под нос.

— Какво има? — попита тя.

— Ами кучето ти настоява да ляга в леглото при мен.

— Ти вече си в леглото?!

— Да. Но „Тримата мускетари“ изобщо не могат да се сравнят с онова, което имах предвид, преди да решиш да прекараш нощта в „Плаза“.

Тя почувства приток на топлина по няколко стратегически места. Това ѝ напомни колко лесно реагира физически на Джейк. Не, не бе нещо, което се поддава на контрол.

Къде, по дяволите, отиде здравият ѝ разум! Всичко бе толкова объркано, но и така просто. Тя искаше да се люби с него.

— Пейшънс, на телефона ли си още?

Тя се изкашля.

— Ммм, да.

— Приятни сънища — измърмори той.

След този разговор не бе уверена дали изобщо ще може да заспи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Съжалявам — каза служителката на рецепцията, — нямаме такива гости в хотела.

До този момент Пейшънс бе изпробвала всякакви комбинации завършващи с Търуилигър.

— А имате ли гости с фамилия Медрид? — не се отказваше тя.

— Малко име?

— Матилда или Тили.

— Съжалявам...

— По дяволите! Вие...

— Да, госпожо, опитвам се да проявя максимално търпение.

— Не, не ви упреквам. Просто искам да се уверя, че имате регистрация на името на Пейшънс Медрид.

Кратка пауза.

— Нека да проверя... Да. Имаме Пейшънс Медрид. Нямах представа... Доста странно име.

— Съгласна съм с вас, тъй като през последните тридесет и две години трябваше да се примирявам с него. Слушайте...

Но нещо в тона на тази жена я разколеба. Пейшънс прехвърли слушалката в другата си ръка и изтегли одеялото върху коленете си. Бе поръчала бутилка много скъпо шампанско. Джейк Фар ще се научи да не бъде толкова щедър. Тъй като не обичаше да хаби нещата, вече бе изпила две чаши. Само дето се чувстваше сънлива. Може би просто си бе внушила, че е доловила нещо в гласа на жената. Тогава изведнъж се сети защо на администраторката и бе притрябвало малко име. Защото сигурно имаше повече от една Медрид регистрирана в хотела. Ако това не бе Тили, кой друг би могъл да бъде?

— Имате ли регистрирани Сара или Джибидая Медрид?

— Съжалявам, не.

Това бяха имената на родителите им. Пейшънс се замисли.

— Исая Медрид?

Жената запази мълчание.

— Госпожо Медрид, не зная дали имам право да разкривам...

— Колко се радвам, че чичо Исая вече е пристигнал! Можете ли да ме свържете с неговата стая? По дяволите, от години не сме се виждали. Имаме семейна среща тук в Ню Йорк, а аз просто не бях сигурна кои ще дойдат в „Плаза“. Сигурно ви звучи странно, но нали разбирате...

— Да — отвърна администраторката неуверено, — мисля, че разбирам. Сега ще ви свържа.

Исая Медрид. Само да се добере до сестра си! Но след две иззвънявания, затвори. Стори ѝ се прекалено лесно. Не за нея. За тях. Ръцете ѝ трепереха. „Скритата Камила“, „Скритото Фламинго“, депресията, Джейк Фар...

Бяха я накарали да преживее толкова неща. Бяха се възползвали от нея. Бяха си създали свое мнение за нейния начин на живот и бяха си позволили да се намесят в интимния ѝ свят. Бяха я поставили в страхотно неловко положение.

Жадуваше за отмъщение!

Позвъни на Джейк в апартамента на Тързуилигър. Изчака достатъчно дълго, но никой не отговори. Не бе сигурна дали е набрала правилно номера. Усещаше ефекта на шампанското. Клепачите ѝ тежаха. Отново набра и отново никой не вдигна. Да не би да са излезли на вечерна разходка? Или на Джейк вече му бе писнало от семейство Медрид и се е прибрал вкъщи? Просто е зарязал кучето и котките и си е отишъл. Не можеше да го вини, ако бе постъпил така.

Пейшънс скочи от леглото и отиде в банята. Напълни ваната с гореща вода.

По дяволите господин и госпожа Исая Медрид!

По дяволите и Джейк Фар!

Колко често ѝ се случваше да ношува в такъв изискан хотел за чужда сметка? В планината нямаше вана. Тя добави малко шампоан, който бе поръчала да ѝ донесат. Нямаше представа колко ще трябва да плати Джейк за всичко това. Така му се пада!

Ще полежи във ваната, ще обмисли нещата, ще се наспи добре и на сутринта ще се разправи със сестра си, зет си и с Джейк Фар.

Преди да влезе във ваната, тя опита още един път да се свърже. Отново никой не вдигна слушалката. Ами ако Тили отново се е

намесила? Ами ако му се е обадила с някаква невероятна история? Нима пак ще се довери на измислилите й?

— Ставаш параноичка! — каза си тя на глас. Нищо чудно. Не бе ли на седмия етаж в най-елегантния хотел на Ню Йорк, за да преследва сестра си, която се бе регистрирала под името на починалия им чичо.

Наля си още шампанско, затвори вратата на банята и се отпусна в ароматната топла вода. Отпи.

Животът в Ню Йорк с хора като Фар и Търуилигър определено и действаше объркващо, но имаше и своите хубави страни.

Терънс се качи в паркираното пред хотела такси, с което Джейк бе пристигнал от Сентръл Парк Уест. Кучето се бе излегнало между тях. Елегантният както винаги Терънс го изгледа с отвращение.

— Добро куче — потупа го той неуверено.

— Пейшънс каза, че не го обичаш особено.

— Каква прозорливост!

— Не исках да го оставя в компанията на котките ви.

— Котките на Матилда — поправи го сухо Терънс, очевидно изгубил търпение. — Как, по дяволите, и ти се забърка със семейство Медрид?

— Съдба, предполагам.

— Може би някой ни е прокълнал още като деца.

— Те били ли са родени тогава?

— Няма значение. Сигурно някоя вещица ги е изпратила.

Джейк се усмихна. Въпреки думите на Терънс, той бе безнадеждно влюбен в жена си. Джейк току-що ги бе видял как влизат ръка за ръка в хотел „Плаза“ като влюбени тийнейджъри. Очевидно бракът им бе чудесен. Това обаче бе единственото нещо, в което Джейк бе сигурен.

— За миг си помислих, че няма да ме забележиш — каза Джейк.

— Разпознах песа.

Терънс наистина веднага бе забелязал кучето на Пейшънс пред хотела. Шофьорът на таксито се бе съгласил да го качи в колата, при условие, че остави един прозорец постоянно отворен. Бе доста студено, но кучето се забавляваше, като през цялото време надзърташе навън.

— Качих Матилда в асансьора и ѝ казах, че съм видял мой партньор и искам да му се обадя — каза Терънс с необичайно официален тон. — Обикновено не лъжа, но този път... — той въздъхна и разхлаби яката си. — Джейк, какво, по дяволите, става?

— Надявах се, ти да ми кажеш.

Терънс поклати глава:

— Всичко, което знам, е, че Матилда кроеше планове да отидем във Флорида, но в крайна сметка останахме в Ню Йорк. Каза, че готви някаква изненада, след това ме накара да ти се обадя за сестра ѝ — той изглежда изпитателно Джейк. — Наистина ли е изпаднала в депресия?

— Не.

— Така си и знаех. Личности като Пейшънс никога не изпадат в депресия. Винаги се справя с проблемите си по свой си начин.

— А напоследък?

— Не съм я виждал цяла вечност. Зная, че имаше напрегната зима. Трябваше да предава няколко ръкописа. Бях убеден, че се справя великолепно сама в горския си дом, докато Матилда ми каза, че нещата вървят другояче.

— Терънс — поде Джейк внимателно, — не ти ли е хрумвало, че всички сме жертва на тайния план на твоята съпруга? Тя просто си е наумила да ни запознае с Пейшънс.

Терънс премигна объркано.

— Не си ли въобразяваш прекалено много? Да ми каже, че ще пътуваме до Флорида, да намери претекст да останем в Ню Йорк, да ти се обадим, че Пейшънс е депресирана... Струва ми се, че преувеличаваш.

— Какво ще кажеш на това, че Тили — Матилда, е накарала Пейшънс да повярва, че бракът ви нещо не върви?

Терънс се засмя неловко.

— Само така е могла да я убеди да пристигне в Ню Йорк да се грижи за котките — продължи Джейк. — Що се отнася до номера с Флорида, Тили е знаела, че Пейшънс веднага ще тръгне натам, след като я разкрие. Така и стана.

Терънс пребледня. Най-лошите му подозрения се потвърдиха.

— Искаш да кажеш, че Пейшънс е тук?!

— Тук е, при това силно решена да се разправи с вас.

— Но всичко това е толкова невероятно! По дяволите, Джейк, кой би могъл да предвиди, че експедицията ти ще се осуети? Това бе съвпадение.

— Толкова ли си сигурен?

Терънс се замисли за миг. След това каза застрашително:

— Ема Далтън?

— Позна.

На Терънс му потрябваха минути, за да преглътне новината, че е бил преметнат от жена си. Най-накрая рече:

— Какво ще правим сега?

— Изобщо нямам представа.

— Сестрите Медрид си ги бива.

— Съгласен съм — въздъхна Джейк. — Но в този случай бих казал, че Пейшънс е невинна жертва на Матилда.

— Да, всичко това не е случайно.

— За какво намекваш?

— Никога не съм ти разказвал как Матилда и аз се запознахме, нали? — но преди Джейк да отговори, Терънс се наклони към шофьора и му нареди. — Повози ни малко, трябва да си поприказваме с моя приятел. Карай по Пето Авеню до Музея на изящните изкуства и обратно.

— Само оставете прозореца отворен, господине.

Веднага след като колата потегли, кучето скочи върху Терънс и надвеси рунтавата си глава през прозореца. Терънс му освободи място и разтърка уморено челюст.

— Това е цяла история. Не зная дали имам право да ти я разказвам. Ако само се изпуснеш пред Матилда...

— Няма!

Джейк държеше на неприкосновеността на личния живот, също толкова, колкото и приятелят му. Поради тази причина много хора — включително и Пейшънс, го възприемаха като надут и студен човек.

Терънс неохотно започна разказа си.

Пейшънс почувства, че ако не излезе скоро от ваната, кожата ѝ ще се набръчка, а самата тя ще заспи и ще се удави. Току-що бе пресушила поредната чаша шампанско.

Прозя се и реши да отложи отмъщението за утре. Трябваше да поспи.

Но когато пусна ваната да се изтича, чу някакво движение в стаята и веднага се изправи.

Нищо. Тишина.

Сигурно си е въобразила, че някой е проникнал в стаята ѝ? Беше невъзможно. Бе сложила веригата. Всъщност, беше ли я окачила?

— Не мога да си спомня — прошепна тя, обзета от паника.

Безшумно — освен ако цялата сграда не чуваше как бие сърцето ѝ — тя излезе от ваната. Беше оставила дрехите си отгатак. Защо се паникьосваше, знаеше, че е сама. Бързо се загърна с хавлията. Никакъв звук от другата стая. Може би само си въобразяваше? Притисна ухо до вратата и затаи дъх.

Господи! Наистина! Дочу мъжки глас... И задъхано кучешко дишане. Бе сигурна в това. Но откъде се бе взело куче в хотел „Плаза“?

— „Дом Периньон“?!

Сърдита реакция на мъж, който очевидно не бе привикнал с високите цени в Ню Йорк.

— Джейк, ти ли си?

Джейк — кучето, излая.

— Тихо — смъмри го другият Джейк, — всичките ще ни изхвърлят.

Джейк Фар се приближи до вратата на банята и снижи глас:

— Здравей, Пейшънс! Виждам, че си си устроила малък празник. Защо не поръчаш хайвер към шампанското?

— Съжалявам, не се сетих — сърцето и биеше по-силно, отколкото когато го бе взела за обикновен крадец. И приливът на кръв в главата нямаше много общо с изпития алкохол. — Какво правиш тук?

— Сънувах кошмар, че някой е пропилял всичките ми пари.

Тя се изсмя.

— А аз си мислех, че си свикнал с цените в Ню Йорк!

— „Дом Периньон“ е скъпо шампанско, независимо къде ти го сервират. Би могла да се поограничиш малко.

— Така и направих.

— Какво?

Тя отвори вратата.

— Бих могла да поръчам две бутилки.

Джейк стоеше на прага. Бе преградил вратата със силното си тяло. Изглеждаше ослепително красив в джинсите и ризата в пурпурночервен цвят.

Пейшънс загърна халата си. Почувства се неудобно под изпитателния му тъмен поглед. Той затаи дъх.

— Добре дошъл — каза тя и изхълца.

— Слава Богу, че не си поръчала втора бутилка.

— Мисля, че не трябваше да се изсилваш с размера на банковата си сметка.

— Не съм се изсипвал.

— За мен това си бе чисто изхвърляне.

— Между впрочем, трябва да ми благодариш. Без мен никога нямаше да си намериш стая. Ема трябваше да пусне в ход всичките си връзки.

— Слушай, Джейк, нищо не може да ми попречи да намеря сестра си, след като съм решила да го направя.

Джейк дори не мигна.

— Няма съмнение.

Тя сложи ръце на хълбоците си.

— Не се дръж така покровителствено с мен!

— Изобщо не съм и мислил да го правя.

Гласът му бе мек и доколкото можа да прецени, съвършено откровен. Но като забеляза как я наблюдава, Пейшънс разбра, че той изобщо не следи разговора. Изведнъж се почувства неловко и усети как от косата и се стича вода по врата, между гърдите... Главата ѝ бе леко замаяна.

— Трябва ми още една хавлия!

Погледът му втренчено проследи как по шията ѝ се стичат капки. Пейшънс грабна друга кърпа и като внимаваше за всяко движение, избърса лицето и косата си.

Джейк не помръдваше от рамката на вратата. Не я заплашваше, не я зяпаше нахално, не я събличаше с поглед. Просто си стоеше там и я гледаше. Ала и това бе достатъчно.

— Как пуснаха Джейк тук?

— Трябваше да подкупя пиколото с два билета за хоккей — песът се възползва от разговора, за да се промъкне в банята и да пие вода от

тоалетната чиния. — Първоначално мислех да го оставя сам в апартамента на сестра ти.

— Цяла нощ?! Джейк...

— Почувствах се толкова самотен в оня апартамент само в компанията на песа и котките.

Мъж като него никога не можеше да бъде самотен. Очевидно си търсеше извинение. И изобщо не се притесняваше, че го е измислил просто така.

Пейшънс закачи кърпата и излезе от банята, последвана от кучето. Въздухът в стаята ѝ подежда разхладително. Размътената ѝ глава се проясни.

— Освен това — каза Джейк — не знаех дали кучето няма да ти липсва през нощта.

Тя се обърна и го изгледа.

— Джейк, какви ги говориш?

Той се засмя.

— Ами...

— Кажи ми, защо дойде?

Усмивката му изчезна и той се приближи към нея.

— А ти как мислиш?

— Трябва да призная, не знам...

— Не знаеш ли?

Беше толкова близо до нея, че видя тънките бръчици в ъгълчетата на очите му и сребърните нишки в иначе тъмната му коса. Усети аромата на одеколона, който бе открила в приборите му за бръснене, когато ся бе въобразила, че той и Тили...

Сега всичко ѝ се стори толкова смешно. Тили никога не би се решила на извънбрачна връзка, дори тя и Терънс да имаха проблеми. По това си приличаха с Пейшънс — бяха верни.

Но как да си признае, че е влюбена в мъжа пред себе си?

Тя пое дълбоко дъх и се опита да се усмихне.

— Зная, че това бе щура седмица и за двама ни.

— Пейшънс... — той се приближи съвсем и нежно постави длани върху раменете ѝ. — Ако искаш да си отида, ще го направя.

— Не, няма проблем. Има две легла.

— Пейшънс...

— Нали си дошъл да си поговорим.

Той въздъхна.

— Не, исках да ти кажа, че...

— Но, нали...

— Успокой се! Те са на десетия етаж. Тук някъде съм си записал номера на стаята им.

Тя се усмихна.

— Сериозно ли говориш? Благодаря от мое име на Ема Далтън. Благодаря ти и на теб, Джейк. Зная, че сигурно си мислиш колко странна е цялата тази история, но Тили и аз... Искам да се уверя, че тя е наред.

— Разбирам — въздъхна той.

Имаше нещо необичайно в изражението му. Ако шампанското не бе я замаяло, щеше да разбере за какво става дума.

— Джейк, има ли още нещо, което трябва да ми кажеш?

— Не.

— Слушай, зная, че Тили и аз сме ужасно различни. Повечето хора сигурно ще помислят, че с течение на времето сме се отчуждили една от друга, че нищо не ни свързва. Но ние сме сестри и винаги ще си останем такива. Ако се притеснявам за нея, то е защото имам основателни причини за това.

— Започвам да разбирам, че ти и сестра ти всъщност си приличате много повече, отколкото си го представях.

— Какво мислиш, че стои в дъното на тази история?

— Каквото и да е, може да почака до сутринта. Денят беше тежък и дълъг.

— Наистина е така.

Когато се обърнаха, видяха голямото рошаво куче Джейк блажено излегнато върху едно от леглата. Слава Богу, че не беше върху това на Пейшънс до прозореца.

— Разкарай се от леглото ми! — подкани го Джейк.

Песът обаче не помръдна. Само се изтегна още повече.

— Ти си го разглезил — рече Пейшънс. — Храниш го от масата и разни такива... Повече няма да се подчинява.

— Моля те, разкарай го от леглото ми!

— Защо мислиш, че това е твоето легло?

— Нали вече си заела другото!

— Но аз си помислих, че си дошъл тук, за да...

Той я изгледа развеселено. Очите му, обикновено толкова тъмни и непроницаеми, сега блестяха нежно, като отворена врата към душата му.

— Дойдох, защото разбрах, че го искаш и си готова — каза той меко.

— О! — възкликна Пейшънс тихо. Чудеше се дали очите ѝ са така ласкави и доверчиви като неговите. Мечтаеше този мъж да я опознае, да се докосне до нейната истинска същност.

— Искан да бъда с теб. Ние сме съюзници, другари по съдба в това малко приключение — очите му се присвиха. — Ти ми каза всичко, нали?

— За Терънс и Тили ли? Да.

Той се усмихна потайно.

— Джейк, какво си замислил?

— Нещо, което ще ти хареса.

Тя се направи, че не разбира.

— Какво? Знаеш, че можеш всичко да ми кажеш.

Той се наведе и доближи лице до нейното.

— Искан да кажа... — спря, облиза долната си устна и езикът му почти докосна нейната. — Искан да се любя с теб, Пейшънс Медрид.

За миг тя занемя, след това промърмори:

— Така си и мислех!

Той не отстъпи.

— Да, това е истината.

Тя коленичи и го прегърна през кръста. Телата им се докоснаха. Сякаш бяха създадени един за друг.

Пейшънс не бързаше. Любовта бе нещо съвсем специално за нея. Исканше да изясни чувствата си към Джейк, да осъзнае докъде се простират, какво е тя за него... Щеше да бъде прекалено лесно да каже, че съдбата се е намесила. Почувства се завладяна от желанието да обича и да бъде обичана. Не можеше да повярва, че всичко това се случва с тях двамата. Не исканше да изпусне нищо. Всичко имаше значение в този миг.

Любовта е далечен звън на камбани и шепот между две души още в първия миг, когато се срещат...

Ала по ирония на съдбата, единственото, което Пейшънс бе чула досега, бе алармената инсталация, когато кучето ѝ притисна Джейк

към стената на асансьора.

Беше ли влюбена?

— Джейк прекара тежък ден — прошепна тя и двамата разбраха, че има предвид кучето си. — Нека да спи на другото легло. Ако пострадат завивките, ще ги платя.

— Сигурна ли си?

— О, да. Колко скъпи могат да бъдат едни хотелски завивки?

Той я прегърна силно.

— Не става дума за проклетото куче, Пейшънс! Става дума за нас.

Тя се усмихна.

— Зная какво искаш да кажеш. Но... — млъкна, осъзнала, че не е избрала подходящия момент, за да го дразни. — Да, Джейк, сигурна съм — ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и тя се притисна към него. — Благодаря, че ме попита.

Това бе последното, което успя да каже, преди устните му да се впият в нейните. Халатът ѝ се свлече на пода и тя усети как той затаи дъх. Притисна се още по-силно към него. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и обхванаха нежно кръста ѝ. Тя леко изстена. Той се усмихна.

— Бях загубил надежда, че някога ще срещна жена като теб.

— И аз не смеех да се надявам, че съм те открила.

Очите му блестяха, а ръцете му притискаха бедрата ѝ.

— Мислех, че не се страхуваш от нищо.

Бавно, възбуждащо, едната му ръка се плъзна между телата им и я погали. Тя затаи дъх.

— Всеки живее със страховете си... — прошепна. Бедрата ѝ се разтвориха и пръстите му докоснаха горещата ѝ влажна плът.

Устните му отново намериха нейните. Тя отговори с плам на целувката му и езикът ѝ последва в еротичен ритъм неговия. Целуна брадичката ѝ, след това се наклони и устните му нежно погалиха твърдото зърно на гърдата ѝ, след това другото, докато тя започне да стене, възбудена докрай, готова за него. Пръстите му продължаваха играта си, докато и двамата се задъхаха от страст.

След това той се отдръпна и трескаво започна да сваля дрехите си. Ризата, панталоните, бельото. Пейшънс го наблюдаваше. Усетил погледа ѝ, Джейк се усмихна. След миг бе съвсем гол. Изглеждаше великото. Стегнат, мускулест, прекрасен...

Отпуснаха се върху хотелското легло, целуваха се, изучаваха се, екзалтирани в споделената си страст. Всяка фибра от тялото и съзнанието ѝ го желаеха.

— Пейшънс — прошепна той, — о, Пейшънс!

— Джейк...

Докато тя шептеше името му, почувства как той прониква в нея. Чу мекия му сподавен стон, склочи ръце около кръста му и го притегли още по-плътнo към себе си.

Думите бяха излишни и невъзможни. Преградите паднаха. Там, където бе тлял спокоен, романтичен огън, избухна истински пожар. Телата им горяха, обгърнати в пламъци.

Единственото, което осъзнаваше, бе, че иска още и още, че го желае докрай. Той се движеше бързо и ритмично в нея и тя почувства как пръстите ѝ се впиват в твърдите мускули на бедрата му. Копнееше огненият вихър да не стихва, искаше повече жар, повече...

Той експлодира в нея и я разтърся до дъното на душата ѝ.

Никога не бе срещала мъж, който поне мъничко да прилича на Джейк Фар. Той бе искрата, която запали пламъка у нея. Заедно бяха неудържими — огън, който от нищо и никой не можеше да загаси.

Или поне така ѝ се стори в тъмата на нюйоркската нощ. Планините, към които бе толкова привързана, останаха някъде далече, далече. Тя не знаеше къде ще иска да бъде на следващото утро. Навсякъде, само да бъде с Джейк Фар. Прекалено лесно разрешение, макар че животът никога не е толкова прост...

Той я притисна към себе си и нежно я целуна.

— Лека нощ, Пейшънс. Приятни сънища.

Като отпусна глава върху неговото рамо, тя почувства, че ще бъде истинско чудо, ако изобщо мигнат тази нощ.

Не знаеше колко време бе минало в унес, когато усети, че е будна. Надигна се в леглото и го погледна. Стройната му фигура се открояваше в тъмнината. Докосна белега над дясното му коляно.

— Забелязах го — каза тя, — но не се осмелих да те попитам откъде ти е останал.

Той прокара пръст по лявото ѝ бедро, където пък тя имаше белег и я погледна въпросително.

— Порязах се с един трион. А ти?

— Злополука в Алпите.

— Сама ли беше?

— Чичо Исая бе още жив, но го нямаше. Беше за риба или нещо такова. Когато се върна, ме заведе в болницата, като през целия път не спря да ми обяснява как се борави с трион. А при теб, как се случи?

— Бяхме с един приятел.

— Терънс?

— Да. Тогава още не познаваше сестра ти. Превърза ме и отиде за помощ.

— Добри приятели сте, нали?

Той отговори без никакво колебание:

— Да.

Тя се усмихна и целуна белега му. После той целуна нейния и така до безкрай.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пейшънс се събуди рано. Взе душ, облече се, изрита кучето от другото легло и позвъни на камериерката, преди Джейк да се е помръднал дори.

Да се спи след изгрев-слънце е престъпление, обичаше да повтаря чичо Ися. Дълго време Пейшънс се бе придържала към този принцип, но сега бе склонна да прояви толерантност.

Но наистина ставаше късно. Наближаваше осем! Надяваше се заедно със закуската да ѝ донесат и вестник. Обикновено по това време вече беше наясно какво става по света.

Мина ѝ през ум да разбуди Джейк, като накара новия му приятел да го оближе по лицето, но после реши, че няма да е честно. След подобна нощ един мъж имаше нужда от сън. Пейшънс също. Навикът и гузната съвест я бяха разбудили по-рано, отколкото тялото ѝ би искало.

Не си правеше илюзии — Джейк Фар се бе досетил, че не му е казала всичко за Тили.

На вратата тихо се почука. Пейшънс веднага скочи да отвори. Но едва не изпадна в шок, когато видя на прага сестра си, облечена в елегантен костюм.

— Тили, откъде, за Бога, си разбрала, че съм тук?

Сестра ѝ подмина въпроса.

— Това сега е най-малката ти грижа. Пейшънс, няма да повярваш, но...

Пейшънс ѝ направи знак да замълчи.

— Не, Тил, ти няма да повярваш — тя хвърли поглед назад, за да се увери, че Джейк Фар спи дълбоко и махна към вратата. — Не съм сама, извинявай.

— Кой е?

— Не се прави на идиотка, Тили!

— Да не искаш да кажеш, че е Джейк?

— И единият Джейк, и другият.

— Господи... — Тили поклати глава, леко пребледняла — Ако успея да се измъкна невредима от тази бъркотия цял живот ще се преструвам, че не ви познавам и двамата.

— Не мислиш ли, че е малко късно?

— Въобще не е влизало в сметката да се влюбваш в него!

Пейшънс се намръщи. Нямаше никакво намерение да обсъжда своя любовен живот със сестра си. Тили въздъхна. Беше много привлекателна, по-ниска и по-изящна от Пейшънс. Косата ѝ също бе червена, но в по-приглушен оттенък, а прическата ѝ от двеста долара я правеше неотразима.

— Терънс ми е вдигнал мерника.

— Значи не е бил в течение на малкия ти заговор! Сигурно е бил много изненадан, когато е мислел, че отива във Флорида, а се е озовал на няколко крачки от дома си в Ню Йорк.

— Ако бях на твое място, нямаше да съм толкова саркастична. Онова приятелче вътре не ти ли каза, че е видял Терънс снощи?

Пейшънс усети как пребледнява.

— Това е положението — рече Тили, но явно тази малка победа ѝ донесе удовлетворение. — Видя ли сега? Трябваше да се вслушаме в съветите на скъпия чичо Исаия и да не се забъркваме с разни нюйоркски типове.

— Не беше моя идеята да се срещна с Джейк!

Очите на Тили започнаха да мятат искри.

— Само не ми казвай, че не си знаела как един ден ще си отмъстя, Пейшънс Медрид! Ти започва първа.

Пейшънс прехапа устни — беше точно така.

— Снощи видях Джейк Фар и проклетото ти куче в едно такси край хотела. Терънс мислеше, че не зная какво става и се опита да ме заблуди. Но него никак не го бива да лъже. Погледнах през прозореца и видях как той се качва в таксито. Сигурно са си поприказвали надълго и нашироко с Фар. Те... — Тили повдигна рамене. — Е, сигурно ще се изкарат жертвите в цялата тази история.

— И с право — възмути се Пейшънс.

— Трябва да направим нещо.

— Какво например?

Явно и Тили нямаше представа точно какво.

— Как ме намери?

— Чрез Ема Далтън. Обадих ѝ се веднага, щом видях Джейк и Терънс заедно. Тя си призна всичко — Тили прехапа долната си устна. — Е, и какво ще правим?

— Да не си забравила, че сме Медрид, Тил! Какво правим обикновено при криза? — паниката ѝ изчезна и тя се усмихна: — Овладяваме положението, разбира се!

Джейк отвори очи и се стъписа — току-що бяха сервирали най-богатата закуска, която някога бе виждал. Имаше и две съобщения за него. Първото бе написано с ясения почерк на Пейшънс:

„Джейк, аз излизам да разходя кучето. Приятна закуска. Надявам се, че си достатъчно гладен.“

За второто съобщение трябваше да се обади на рецепцията.

— Имате бележка от господин Търуилигър — каза администраторката.

— Бихте ли ми я прочели?

— Разбира се.

„Джейк, днес ще изведа Матилда извън зоната на активни действия. Следвам плана. Париж ще бъде ли достатъчно далече?“

— Благодаря — засмя се Джейк и се зае със закуската.

Пейшънс Медрид не се опитваше да скрие дяволския си апетит. Бе поръчала яйца, кисело мляко, панерче малки хлебчета и кифлички, пресни плодове, кафе и... бутилка шампанско. Е, не беше „Дом Периньон“, но му мина през ума, че може да се храни цяла седмица с парите, които трябваше да плати за тази закуска. Наля си кафе и се замисли за сестрите Медрид.

О, сладко отмъщение! Предстоеше.

Пейшънс се върна след няколко минути, задъхана с поруменяло лице.

— Помолиха ни да напуснем.

— Хванаха те, така ли?

— Изглежда нямам твоята дарба да се оправям безпроблемно в големия град — тя отметна назад буйната си коса. Беше облечена с клин и норвежкия си вълнен пуловер. Добре поне, че беше оставила ризата на прословутия си чичо в гората. — Имам петнадесет минути да си приготвя багажа, да си взема кучето и да се чупя. Как е закуската?

— Стига да се нахрани половината хотел.

— Дано да е така — струва цяло състояние.

Джейк замълча. Отиде до прозореца и преглътна от кифличката с масло и сладко от боровинки.

Пейшънс фучеше из стаята, трупаше нещата си на куп и проклинаше кучето затова, че се бе опитало да се сприятели с някаква дама, окичена с диаманти. Джейк не я попита за подробности. Тя пак бе изпаднала в едно от особените си настроения и разговорът отново можеше да се завърти около болната финансова тема.

Той погледна към улицата долу. Изведнъж ги забеляза и замръзна, предвкусвайки радостта от победата.

— Пейшънс, ела тук за минута! Мисля, че виждам сестра ти.

— Какво? Сериозно ли говориш?

Тя изтича до прозореца, погледна надолу и се намръщи, като видя Терънс и Матилда Търуилигър да се качват в някакво такси. Джейк забеляза, че Терънс действа спокойно, сякаш целеше този, който ги наблюдава отгоре, да има предостатъчно време да ги види.

— Къде предполагаш, че отиват? — попита меко Джейк.

— Може би просто са излезли да обиколят магазините.

Но в този момент се появи пиколото и натовари куфарите на семейство Търуилигър в багажника на колата.

— Те напускат хотела!

Пейшънс се втурна към вратата, но Джейк я сграбчи за лакътя.

— Няма да успееш да ги настигнеш.

— Но аз обещах на Тили, че никога няма да я изоставя на Терънс и...

Джейк се забавляваше.

— Ти си говорила с Тили?! Какво точно ѝ каза?

Тя разбра, че се е провалила и прехапа устни.

— Пейшънс?

Красивите ѝ сини очи го стрелнаха, ала той издържа погледа ѝ. Сестрите Медрид бяха забъркали цялата тази каша, беше убеден. Ако някой бе за съжаление, помисли си Джейк, това бе Терънс и той самият.

Но след нощта, която бяха прекарали...

— Какво знаеш? — прекъсна мислите му тя.

Пейшънс отиде до подноса със закуската, наля си кафе и налапа парче ананас. Той се възхити на самообладанието ѝ. Тази жена определено умееше да се справя в неочаквани ситуации.

— Къде отведе Терънс сестра ми?

— В Париж.

Тя поклати глава.

— Добре, че не е на някой пустинен остров.

— Предполагам, че е обмислил и този вариант, но тъй като и той заминава с нея, е решил да не се самонаказва.

— Много ли ѝ е сърдит?

— Да речем, че повече от една година Терънс търси да открие човека, отговорен за една подобна история...

Стори му се, че спокойствието на Пейшънс се разколебава.

— Не зная какво да кажа.

— Не ти ли хрумна, че Тили търси начин да си отмъсти?

— Не мислех, че ще го направи толкова скоро. А и бях решила, че след като тя и Терънс се ожениха, ми е простила — Пейшънс невъзмутимо изяде няколко зърна грозде. — И когато ми сви номера, че уж двамата с Терънс имат брачни проблеми, съвсем свалих гарда и се хванах на въдицата ѝ.

Както и Джейк. Но той бе в много по-неизгодно положение, защото не знаеше истинските обстоятелства, при които Терънс Търуилигър и Матилда Медрид се бяха запознали.

— Ти си избрала името на Терънс от „Уолстрийт Джърнъл“?

Пейшънс кимна. Може би съжеляваше, но лицето ѝ остана безизразно. Сякаш сватосваше другите всеки ден.

— Бе някакво съобщение от неговата фирма, искам да кажа на Терънс Търуилигър III. Как бях могла да устоя на такова име?

Джейк предпочете да не ѝ отговаря. Разбира се, че не бе могла да устои на съблазънта. Бе подправила фирмена бланка на своя компютър и бе изпратила писмо, уж от името на Терънс до сестра ѝ, с което заплашваше, че ще заведе иск срещу нея по не знам какви причини. Така се бяха запознали. Продължението беше известно.

— Мислех си, че Тили Търуилигър звучи толкова смешно и преди нещо да се случи, те ще осъзнаят каква правят.

— Значи, когато Тили ти е казала, че има проблеми ти си била причината да се запознаят.

Тя се отпусна на края на леглото и си пое дълбоко дъх.

— Ти я познаваш достатъчно и чудесно разбираш, че тя е разчитала на чувството на вина, което ще изпитам и изобщо няма да я заподозра.

— Но се получи — констатира Джейк, приближи се и седна до нея. Животът със сестрите Медрид, бе казал Терънс, никога не е скучен. Джейк вече разбираше какво точно е имал предвид.

— Но го сподели с мен, нали сме приятели.

— Сърдиш ли се?

— На сестра ти? Не. Имаше да ми връща. Бях и скроил един страхотен номер на предишната Коледа и тя се закле да ми отмъсти. Но никога не съм си мислил, че ще ме подхвърли на малката си сестра — той се ухили. — Е, смятам, че се справих.

Стори му се, че Пейшънс потрепери.

— Какво ще правим сега?

— Добре, Терънс се е погрижил да отведе сестра ти — Джейк се пресегна, взе каната с кафе и си сипа още една чаша. — Ти и твоят рошав пес сте изхвърлени от хотел „Плаза“. Имаме две изоставени котки на Сентръл Парк Усет.

— Значи всичко си е постарому.

— Не, не съвсем. Не мисля, че някога ще се върне онази събота сутрин, когато вратите на асансьора се отвориха и кучето ти се нахвърли върху мен.

— Джейк...

— Да, с тази разлика, че сега сме заедно — ти, аз и твоите любимци. Въпросът е какво смяташ да правиш?

Това, което Пейшънс направи, бе, че сериозно хлътна по Джейк Пътнам Фар.

Терънс задържа Тили далече от Ню Йорк още три седмици. Пейшънс получи картички от Париж, после от Рим, от Виена, от Копенхаген, от Амстердам... Във всички картички се повтаряше едва и съща молба: „Пейшънс да прояви търпение и да продължи да се грижи за котките“. Звучаха така, сякаш представата на Терънс за отмъщение много допадаше на Тили.

И Пейшънс се погрижи добре за Аполон и Афродита. Дори се сприятелиха в известен смисъл. Афродита започна да харесва бира. Аполон се научи да донася пръчка, която му подхвърлиш и дори надмина Джейк. Животните отвикнаха да влизат в спалнята на Джейк Фар. Но не и Пейшънс. Тя прекарваше там всяка нощ. Всъщност това не беше неговата спалня, каза си тя веднъж, нито нейната, нито тяхната дори. Колкото и да бе тъжно, те си нямаха своя спалня.

Пейшънс пак се залови с работата си. За нейно учудване, и той направи същото. Вечер излизаха да вечерят някъде навън или приготвяха вечерята заедно. Ходеха на театър, на хоккейни мачове, на кино и се разхождаха из Сентръл Парк, хванати за ръка. Говореха надълго и нашироко за политика и икономика, за философия и любов, за околната среда. Спореха. Любеха се. Пейшънс постепенно стигна до извода, че едва ли би могла да живее без него. Всеки път, когато бяха заедно, бе по-запомнящ се и по-въздействащ от предишния. Винаги откриваха нещо ново у другия.

И тогава дойде време Пейшънс да се прибира обратно в планините. Терънс и Тили се връщаха.

И така в първия ден на април Пейшънс се събуди сама на кушетката на чичо Исяя. Запали огън, за да се стопли, после пушна Джейк навън. Облече си спортния екип и реши да се разходи около езерото. Опитваше се да се върне в рамките на предишното си самотно съществуване.

— Не мога да дойда с теб — беше казал Джейк.

Поне беше честен. Имаше важна делова среща с неговия архитект. Неговият архитект за неговия апартамент; така, както това беше нейната стара дървена вила.

Дали привързаността към личната собственост означаваше, че трябва да живеят разделено? Дали беше нужно той да запази апартамента си, а тя своята вила?

Пейшънс вървеше все по-бързо и по-бързо, свежият въздух изпълваше дробовете ѝ, а калта джвакаше под маратонките ѝ. Четири дни, откакто се беше върнала. Междувременно Тили се обади ядосано по телефона във връзка с изненадващия интерес на Афродита към бирата. Но Джейк не бе звънял. И Пейшънс не му се обади. Може би всеки от тях имаше нужда да остане за малко насаме със себе си и да разбере по-добре какво ги свързва, и какво ги разделя.

Така или иначе Джейк Фар бе независим мъж, свикнал сам да се оправя в своя периметър на действие. Пейшънс го разбираше. Те не се оказаха чак толкова различни, колкото сестра ѝ си бе мислила, когато бе решила да ги запознае.

Като завърши разходката си, тя направи малко упражнения, хвърли няколко камъчета във водата, и се усмихна на спомена как Джейк Фар бе паднал в леденостуденото езеро.

В далечината се чу приближаваща кола. Сърцето ѝ силно заби. Сезонът за туристи още не беше настъпил.

Дали не беше Джейк?

Тя хукна към къщичката си, но видя, че това е камионетката за доставките, която тъкмо паркираше на заден пред вилата ѝ.

— Извинете, но сигурно сте сбъркали адреса...

— Вие сте Пейшънс Медрид, нали?

Якият мъж не дочака отговор и направо скочи от кабината.

— Какво карате? — попита тя.

Но той не ѝ обърна внимание. Бързаше. Отвори задната врата на микробуса и извади матрак и дървена рамка с пружини.

— Но аз не съм поръчвала никакъв матрак!

— Платен е — избоботи мъжът. — Къде искате да го сложа?

Явно имаше намерение да остави товара, независимо дали го е поръчала, или не. Пейшънс посочи верандата. Почти без никакво усилие, той вдигна матрака и рамката, качи ги по стълбите и ги подпря на перилата. Беше най-малкото двойно легло.

Подписа, че е получила доставката и той си тръгна.

Пейшънс почеса Джейк по главата.

— Е, какво ще правим сега с това легло?

— Надявам се, че под „ние“ — чу глас зад гърба си — имаш предвид ти и аз, а не ти и той.

Стресната, тя се обърна и видя Джейк Фар да се приближава по алеята. От бученето на заминаващия микробус, не бе чула шума на колата му.

Слънцето танцуваше в тъмната му коса и се отразяваше в очите му. Беше приятен пролетен ден и той бе само по пуловер и джинси. Усети как я обзема топло чувство. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Не ѝ се случваше често. Иначе би изневерила на себе си. Та тя беше Пейшънс Медрид! Отшелницата. Беше особен случай и можеше чудесно да се грижи за себе си. Но разбра, че сега не е необходимо да го доказва. Нито на себе си, нито на него.

— Джейк...

— Към мен ли се обръщаш или към онова рошаво псе?

— Към теб. На него съм му измислила ново име.

Той присви очи подозрително.

— Какво?

— Зийк. Звучи почти като Джейк и той не е толкова объркан.

— Случайно, да не би да познаваш някой Зийк?

Тя поклати глава.

— Признай си, че си нарекла това проклето куче в моя чест!

— Аз не те познавах тогава...

Той се приближи.

— Разбрала си, че най-добрият приятел на Терънс се казва Джейк и когато това грозно, мършаво куче се е появило, не си могла да устоиш на изкушението. Нарекла си го Джейк, за да подразниш Терънс.

— Той ли ти го каза?

— Не, сам се досетих. Терънс ме предупреди, че подобен род прозрения са пряк резултат от общуването с фамилия Медрид.

— Може и така да е.

Той склочи ръце около кръста ѝ.

— Прав съм, нали?

Да, беше прав. Пейшънс замълча.

— Ако не си признаеш — каза той тихо и заплашително в ухото ѝ, — ще потопя хубавото ти задниче в езерото.

— Слушай, Джейк, какво си въобразяваш! Не знаеш ли с кого си имаш работа?

Ала той я грабна на ръце и наистина побягна към езерото.

— Да не си посмял!

— Признай си!

— Не можеш да накараш някого да свидетелства срещу себе си.

Той направи няколко крачки към брега.

— Джейк, наистина, ако ме хвърлиш във водата, ще съжаляваш! Обещавам ти, че ще съжаляваш...

Ала той сякаш бе оглушал. Носеше я като стар килим и спря чак на края на пристана.

— Признай, че си нарекла кучето си с моето име!

— Тогава изобщо не те познавах!

Той въздъхна.

— Според теб, каква е водата?

— Ледена!

— Чудесно...

— Добре, добре! — изкрещя тя. — Наистина, нарекох го с твоето име. Имах предположения относно твоя характер.

Той не каза нито дума и продължи да я притиска към гърдите си. Отнякъде дотича кучето. Беше кално, лигаво и изглеждаше по-рошаво и грозно от всякога! Клекна до тях и започна да се почесва и облизва. Гледката си струваше.

В този миг Пейшънс осъзна, че е обречена. Стана за секунда.

Джейк изръмжа и я пусна в езерото. Тя цопна и потъна. Ако я бе хвърлил напред, нямаше да се оправи така бързо — шокът от водата щеше да бъде прекалено голям. Но тя достигна дъното и се отблъсна. Стрелна се над водата и го сграбчи за крака. Той загуби равновесие, изрева от ужас и цопна в ледената вода. Преди той да може да си поеме въздух, тя доплува до брега и се затича към верандата. Ако проклетият матрак и рамката не се бяха изпречили на пътя ѝ, щеше успее да се скрие. Ала Джейк я догони и се нахвърли върху нея.

— Мокра съм от глава до пети! Не смей да ме пипаш!

— Не бъди толкова сигурна!

Очите му блестяха. Но не от желание за отмъщение, от нещо друго. Ръцете му бавно охлабиха хватката си. Мокра и трепереща, тя се усмихна и притисна пръст до устните му.

— Едва ли ще приема облога.

— О, Пейшънс! — прошепна той.

— Зная. Четирите дни ми се сториха цяла вечност.

— Ако имаш нещо против матрака, ще го върна обратно. Ако питаш мен — всичко може да си остане същото, с изключение на матрака, пълен с конски косми. Него не мога да го понеса.

— Джейк...

Той поклати глава и не й позволи да го прекъсне.

— А другата седмица имаме среща с моя архитект в Ню Йорк. Струва ми се, че дори и специалист не би могъл да ми помогне да превърна моя апартамент в наш апартамент. Искам ти да го направиш. Но ако не желаеш да живеем в Ню Йорк, няма проблеми. Ще измислим нещо друго — той се усмихна. — Говоря толкова бързо, защото бих желал да приключим, иначе ще се простудя до смърт и въпросът ще отпадне от само себе си. Пейшънс, обичам те! Искам да стана част от твоя живот. И ти от моя. По дяволите, ако трябва да благодаря на Тили, че ни скрои такъв номер, ще го направя...

— Джейк, Джейк... — усмихна се тя, почувствала прилив на нежност. — Не зная какво да ти кажа...

— Кажи ми, че ме обичаш.

Тя се засмя.

— Обичам те!

— За цял живот?

— И след това.

Той я взе в прегръдките си и прошепна:

— Тогава да опитаме да се стоплим на проклетия матрак с конски косми.

Седмици по-късно, в един топъл юнски следобед, Джейк и Терънс обядваха в Световния търговски център. Двамата бяха самото възплъщение на проспериращи бизнесмени от Уолстрийт. Терънс внимателно извади оранжева картичка от джоба си.

— Ти получи ли подобно нещо?

Джейк кимва утвърдително. Очевидно Пейшънс ги бе отпечатала на някой от своите компютри — имаше един в планините и един в Ню Йорк.

— Какво, по дяволите, означава това? — попита Терънс.

— Покана за срещата на фамилия Медрид през септември.

— Знаеш ли колко са всъщност членовете на тази фамилия? Стоотици. И всички носят имена като Пейшънс, Матилда, Джибидая, Исая... Всичките са интелигентни, упорити и... странни. Не, това съвсем не е обикновена семейна среща — лицето на Терънс помръкна.

— Това, приятелю, е дело на нашите мили съпруги.

— Искаш да кажеш, че са го уредили, за да ни доизмъчат?

— О, да!

Джейк се засмя. Знаеше, че Терънс има право. Сестрите Медрид винаги имаха последната дума и никога не се предаваха. Но в лицето на Терънс Тързуилигър и Джейк Пътнам Фар си бяха намерили майстора.

— Предлагам да им го върнем.

— Няма проблеми — рече Джейк.

Двамата мъже сведоха глави и докато около тях се водеха разговори за фондовата борса и курсовете на акциите, внимателно се заеха да обмислят следващия си ход.

— Как смяташ, дали картинката ще бъде друга, когато станем на осемдесет години? — въздъхна накрая Терънс.

Джейк се замисли за миг, но само се засмя. Нямаше спасение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.